Plan diabolic

Barbara Cartland

Capitolul 1

Marchizul de Kexley închise ochii.

Se simțea extrem de obosit, lucru deloc surprinzător, dat fiind că făcuse dragoste cu atîta pasiune. Şi nu numai în noaptea aceea, ci şi în nopțile anterioare.

Era somnoros, aşa că scoase un căscat.

- E timpul să plec. Altminteri, cînd mă trezesc, va fi dimineață.

- De fapt, dragul meu Oliver, se auzi o voce blîndă lîngă el, ar fi mult mai uşor şi mai bine pentru amîndoi.

Timp de o clipă, marchizul nu înțelese semnificația acestor vorbe.

Apoi, se încordă.

Nu-i trecuse niciodată prin minte că lady Heywood şi-ar dori să-i devină soție.

Se gîndi că fusese nesăbuit. Nu se gîndise că pentru ea, ca văduvă, ar fi un mare salt pe scara socială să devină marchiză.

A

încă de pe băncile şcolii, marchizul fusese vînat de femei, încît era pe deplin conştient de propria importanţă. Nu numai că avea un titlu vechi şi respectabil, era şi putred de bogat. Şi chiar dacă încerca să nu se gîndească la acest aspect de teama de a nu fi considerat înfumurat, era un bărbat nespus de chipeş.

Iar acum, cînd devenea tot mai intim cu lady Heywood, fiecare fibră a trupului său îl avertiza că este în primejdie.

- - Dacă ne-am căsători, dragul meu, şopti Isobel, am fi foarte fericiţi. Eşti cel mai grozav amant pe care şi l-ar putea dori o femeie, iar eu aş fi o soţie foarte devotată.

Marchizul fu nevoit să admită că măcar asta era adevărat.

Lady Isobel îşi făcuse o intrare furtunoasă în lumea bună cînd se căsătorise cu lordul Heywood, care avea cu aproape treizeci de ani mai mult decît ea.

Mîndru nevoie mare, acesta o introdusese în lumea bună, care flecărise vrute şi nevrute despre nerozia unui bărbat care se căsătorise cu o femeie care putea să-i fie fiică.

Dar lordul Heywood era îndrăgostit, aşa cum urmau să fie mulţi alţii mai apoi.

Isobel era fiica unui mic nobil de ţară, bine cunoscut la nivel local, dar nu suficient de bogat încît să ofere fiicei sale un sezon la Londra, întrucît ar fi presupus un bal şi numeroase petreceri şi dineuri. Toate ar fi însemnat să scoată bani din buzunar, iar el prefera să-şi folosească venitul mai degrabă modest spre folosul cailor şi al pămîntului de pe moşia sa.

Prin urmare, Isobel rămăsese cumva neremarcată la țară, unde majoritatea bărbaților aveau vîrsta tatălui ei.

Fusese o simplă întîmplare faptul că, în timp ce se afla în vizită la judecătorul-şef al comitatului Herefordshire, lordul Heywood îşi manifestase dorința de a vedea caii vecinului său.

Lordul Heywood era văduv de mulți ani, soția lui murind în durerile facerii, fără a-i dărui fiul pe care şi-l dorise atît de mult.

- Am auzit că are nişte iepe grozave, zisese lordul Heywood, şi aş vrea să cumpăr cîteva, întrucît ale mele au cam îmbătrînit.

Tatăl lui suferea cumplit de artrită la un picior, din care cauză nu putea să se deplaseze pe distanțe lungi. Astfel că reveni Isobelei sarcina să-i arate grajdurile şi pajiştile unde păşteau iepele.

Cînd se întorsese la judecătorul-şef al comitatului, achiziționase doi cai, iar inima îi fusese vrăjită.

Moşierul şi fiica lui nu prea aveau cum să refuze cererea în căsătorie a lordului. Nici în cele mai nebuneşti vise nu-i trecuse Isobelei prin minte că se va căsători cu un gentleman care avea si titlu. Nici că va fi invidiată de lumea bună despre
care citise atîtea în ziare.

Cînd îi fu prezentată prințului de Wales, crezu că visează. Deveni gazdă a uneia dintre cele mai impozante case din Park Lane, fiind pe delin conştientă de puterea de atracție şi de frumusețea pe care le exercita asupra celor din jurul ei.

Peste şase ani, lordul Heywood avusese un atac şi murise la

capătul a trei luni în care zăcuse inconştient.

După înmormîntarea acestuia, Isobel trăia cu senzaţia că are tot ce doreşte. Nu trebuia decît să-şi arunce ochii verzi asupra unui bărbat ca să ştie că acesta este cu desăvîrşire captivat.

Totuşi, nu avea nici cea mai mică intenţie de a se recăsători şi de a-şi lăsa averea pe mîna altuia.

Cînd îl cunoscuse pe marchizul de Kexley, întregul ei univers se-schimbase.

Se îndrăgostise, un sentiment pe care nu-l cunoscuse pînă atunci.

înţelesese că mai presus de orice, îşi dorea să devină marchiză de Kexley, dar era prea inteligentă să forţeze lucrurile.

îi zîmbise provocator marchizului, dar nu-i trimisese nicio invitaţie la cină sau la prînz.

El trebuia să facă primul pas.

Pînă la urmă, acesta o întrebase dacă doreşte să ia cina cu el într-o seară, după ce fuseseră aşezaţi unul lîngă altul la o petrecere la Marlboroug House, petrecere la care fusese invitat şi prinţul de Wales.

Isobel şovăise cîteva secunde, după care propusese o dată la sfîrşitul săptămînii.

- Ţi-ar plăcea să fie o petrecere mare? îl întrebase ea.

- Ştii prea bine, îi răspunsese marchizul, că vreau să discut cu tine şi să aflu mai multe decît ştiu în clipa de faţă.

Isobel zîmbise şi nu mai spusese nimic, întrucît obţinuse ceea

ce dorise.

îşi cumpărase o rochie nouă pentru acea ocazie, mult mai scumpă decît cele pe care le purta de obicei.

Se hotărîse foarte greu ce meniu şi ce vin să aleagă.

Cînd marchizul sosise acasă la ea, pe Mayfair, i se păruse un zeu coborît de pe muntele Olimp.

Era pe deplin conştientă de admiraţia din ochii lui cînd veni să-l întîmpine. Faţa ei frumoasă era scoasă în evidenţă de rochia strîmtă pe care-o purta şi de talia zveltă.

Marchizul se aştepta la o petrecere mare, dar nu fu deloc surprins să vadă că este singurul oaspete.

Fiecare cuvînt pe care-1 schimbaseră în timpul cinei era cu subînţeles.

După ce sfîrşiră masa, se retraseră în salon, iar mai apoi în dormitor. Cînd se revăzură, peste trei seri, nici nu mai trecură prin salon.

La treizeci de ani, Isobel era în culmea frumuseţii şi a farmecului. în plus, avea foarte multă experienţă în privinţa bărbaţilor.

îi fusese credincioasă răposatului ei soţ peste doi ani, dar apoi, cum acesta tot stătea prin străinătate cu tot felul de misiuni, îşi luase un amant.

Frumuseţea ei şi poziţia socială a soţului îi înlesniseră atingerea scopului.

Se găseau întotdeauna gentlemeni dornici să facă dragoste cu

o nouă frumusețe, mai ales dacă toți membrii Clubului de pe strada James o admirau.

Cît despre Isobel, îi făcea să se simtă mîndri de parcă ar fi cîştigat Cupa de Aur la Ascot sau după cum se exprimase un admirator, ca şi cum calul său ar fi trecut primul linia de sosire la Derby.

Deşi admirația şi atenția numeroşilor ei iubiți erau nesfîrşite, niciunul nu căpătă un loc special în inima tinerei femei.

Abia cînd îl cunoscuse pe marchiz, inima începuse a-i controla mintea.

Voia să devină marchiză, dar în acelaşi timp voia să posede inima şi trupul bărbatului.

Iar acum, stînd lîngă el, avea senzația că şi el îi împărtăşeşte simțămintele. îi va declara că vor găsi fericirea veşnică împreună, ca soț şi soție.

Dar spre marea ei surprindere, îşi dădu seama că acesta adormise. Avea ochii închişi şi părea că respiră regulat.

Era limpede că nu auzise o vorbă din tot ce-i spusese.

Alta în locul ei ar fi fost suficient de neroadă încît să-l trezească şi să-i repete vorbele.

Isobel, însă, era prea inteligentă.

- Ii voi spune din nou mîine, conchise ea, lăsîndu-şi capul pe umărul lui.

Trecură mai multe minute pînă ce marchizul se-trezi. Privi în jur, ca şi cum nu ştia unde se află.

Apoi, exclamă:

- Iartă-mă! Am adormit. îmi cer scuze.

- Eşti obosit, dragule. Deloc surprinzător, de altfel.

- Cum de-am putut să adorm lîngă tine? întrebă marchizul, clătinînd din cap.

Se întoarse cu faţa spre ea şi adăugă:

- Trebuie să mă întorc acasă. în caz contrar, vom fi treziţi de camerista ta, care va fi foarte şocată cînd va vedea că nu eşti singură.

- Nu-i nicio grabă, zise suav Isobel.

- Trebuie să mă gîndesc la reputaţia ta.

Marchizul o sărută pe obraz, după care sări din pat. Ea întinse mîinile să-l oprească, dar făcu gestul prea tîrziu.

- Cred că e aproape patru, remarcă el în timp ce începea să se îmbrace. Dacă stau bine să mă gîndesc, am o întîlnire foarte importantă în această dimineaţă. Trebuie să ajung cît mai repede acasă şi să mă odihnesc puţin, altminteri nu voi face faţă.

- Ştii prea bine că vreau să rămîi cu mine, murmură ea. Mă voi simţi foarte singură fără tine.

- Nu pot decît să-ţi mulţumesc pentru această seară minunată...

- Cînd vom cina din nou împreună? Mîine sau... mai degrabă mîine-seară?

Marchizul clătină din cap.

- Mi se pare că am acceptat deja o invitaţie la

Marlborough House. Am să-ți spun mîine dimineață.

Se îmbrăca aşa de repede, încît valetul era mai mereu supărat din această pricină. învățase să-şi facă nod la cravată mai repede decît ar fi reuşit oricine altcineva. După ce îndeplini această operațiune, îşi netezi părul în fața oglinzii.

Nimeni n-ar fi bănuit ce făcuse în ultimele trei ore.

Se întoarse din fața oglinzii la Isobel. Aceasta era aşezată între perne, iar părul negru ca smoala îi cădea pe umerii albi făcînd-o foarte atrăgătoare.

Cînd marchizul se îndreptă spre ea, întinse ambele mîini.

- Sărută-mă pentru că a venit dimineața, îl imploră ea.

Marchizul zîmbi.

Apoi, prinzînd-o de mînă, o duse la buze.

- Am mai fost prins în această capcană, glumi el.

Dacă un bărbat permitea unei femei să-şi pună brațele în jurul gîtului ei, cînd aceasta stătea în pat, acesta sfîrşea prin a cădea peste ea.

Iar atunci, îi era foarte greu să scape.

Isobel îl prinse de degete.

- Să nu uiți de mine, dragă Oliver!

- Aşa ceva ar fi cu neputință.

- Mai rămîi puțin, îl imploră ea. Vreau să-ți spun ceva important.

- Nu mă ispiti, Isobel, altminteri întîlnirea mea de afaceri din această dimineață va fi o farsă.

Se îndreptă spre uşă înainte ca ea să-i poată răspunde. Cînd o deschise, femeia scoase un ţipăt scurt.

- Oliver! Oliver! Nu te las să pleci.

El îi zîmbi nevinovat. Apoi, fără să scoată o vorbă, ieşi, închizînd încet uşa în urma lui. Femeia ciuli urechea în timp ce acesta se îndepărta pe coridor, iar după o vreme se lăsă din nou pe spate.

- îl mai întreb o dată, hotărî ea. Data viitoare. Ar fi trebuit să fac sugestia înainte de a adormi. Ce necugetată am fost!

Era furioasă pe ea însăşi. Se ridică în capul oaselor şi se înfăşură în cămaşa de noapte de la piciorul patului.

Marchizul mergea cu pas rapid prin Park Lane, simţind briza în faţă.

Stelele dispăreau de pe cer. Nu mai era mult pînă la ivirea zorilor.

Mergea hotărît, dorind ca distanţa dintre el şi Isobel să fie tot mai mare.

Cum putuse fi aşa de nesăbuit?

Cum de nu-şi dăduse seama că mai devreme sau mai tîrziu, va dori să-i devină soţie, ca multe alte femei? Dar pentru ele aşa ceva era cu neputinţă, întrucît aveau deja soţi. înţelesese încă de la vîrsta de douăzeci de ani că era periculos să aibă de-a face cu tinerele care-şi făceau intrarea în lumea bună.

Tatăl său îl avertizase de la bun început că văzuse mai mulţi dintre contemporani săi prinşi în capcană de mame ambiţioase,

fiind nevoiți să meargă în fața altarului înainte de a-şi da seama ce se petrece.

Oricît de atrăgător şi de amuzant era sezonul londonez, un tînăr celibatar cu titlu şi avere se afla întotdeauna în primejdie. Fiecare mamă îşi dorea ca la sfîrşitul perioadei de petreceri fiica ei să fie căsătorită sau măcar logodită. Iar dacă niciuna dintre variante nu se realiza, măcar să aibă suficiente cereri în căsătorie încît niciun pretendent să nu simtă că bătălia fusese deja cîştigată.

Din fericire, pentru bărbați ca el, care nu dorea să-şi pună pirostriile, existau o mulțime de restricții. Nicio fată bine crescută nu avea permisiunea de a sta singură cu un bărbat, nici măcar pentru o jumătate de oră.

Orice femeie care se trezea dintr-odată singură cu un bărbat, se aştepta ca acesta să flirteze cu ea şi să-şi exprime admirația.

Marchizul era extrem de inteligent şi la terminarea universității, tatăl său îl trimisese într-o călătorie în jurul lumii. Ceea ce însemna participarea la conversații mult mai serioase decît cele pe care le-ar fi putut avea cu o debutantă.

Majoritatea tinerelor care-şi făceau intrarea în societate fuseseră educate de o guvernantă care ştia mult mai puține decît fata pe care se presupunea că o educă.

Pe cînd era rezident la Londra, marchizul ajunsese la concluzia că femeile căsătorite erau pe cît de provocatoare, pe atît de amuzante.

Soții lor le neglijau, acaparați de sport sau de îndatoririle pe care le aveau la castelul Windsor, regina fiind foarte exigentă şi dorind să aibă în jurul ei bărbați strălucitori şi interesanți. Ceea ce însemna că un mare număr de doamne frumoase şi experimentate din lumea bună îşi petreceau majoritatea timpului fie la Londra, fie la reşedințele de la țară. Prima variantă era mult mai comodă pentru marchiz. De obicei, se dădea o petrecere la care erau invitați cîțiva oaspeți mai în vîrstă şi care plecau devreme.

După plecarea acestora, rămînea unul singur şi nimeni care să numere orele pe care le mai petrecea acesta acolo.

Femeile care-1 intrigau pe marchiz erau de obicei mai mari decît el. Erau foarte amuzante şi inevitabil frumoase, conştiente de farmecul pe care-1 răspîndeau în jurul lor.

Iar marchizul avea mult mai multe de oferit decît majoritatea tinerilor gentlemeni din lumea bună. Trecuse dintr-un budoar în altul şi cîştigase foarte multă experiență. Totuşi, luase o hotărîre de neclintit: nu se va căsători decît atunci cînd va ajunge la o vîrstă respectabilă. Deşi nu recunoştea, era foarte şocat că toate femeile cu care făcuse dragoste erau aşa de necredincioase propriilor soți.

Era cît se poate de limpede că nu era primul tînăr şarmant care mîncase din mîncarea soțului, care-i băuse vinul vechi şi care se culcase în patul lui.

Undeva într-un colț al minții, marchizul hotărî că nu va

tolera o asemenea atitudine din partea soției sale.

Pe de altă parte, îi era cu neputință să reziste invitației unei perechi de ochi frumoşi, sau mişcărilor a două buze roşii care-i spuneau ce dorea să audă.

Cu toată experiența lui londoneză, Isobel era prima văduvă cu care avea o legătură amoroasă. Iar acum, în timp ce se îndrepta spre casă, avu revelația faptului că scăpase ca prin urechile acului din capcana pe care aceasta i-o întinsese. Privind în urmă, relația lui cu Isobel, era sigur că intenția acesteia fusese din capul locului aceea de a se căsători cu el.

De-abia acum înțelegea adevărata semnificație a gesturilor mărunte care nu avuseseră cine ştie ce semnificație la început.

Dacă ar fi fost atent, ar fi sesizat avertismentele.

- Ce prost am fost! îşi spunea în timp ce intra în piața Grosvenor.

Casa lui, care aparținuse familiei de la înființarea pieței, era cea mai mare şi mai modernă din Mayfair. Bătu la uşa din față, iar valetul de noapte se grăbi să-i deschidă. Holul nu era luminat decît de două sfeşnice aşezate pe şemineu.

- Vreun mesaj pentru mine, Henry?

- Doar cîteva scrisori, stăpîne.

Erau pe masă, iar marchizul îşi aruncă ochii asupra lor.

- Pot aştepta pînă mîine dimineață, cînd vine domnul Foster.

- Le pun pe biroul lui, stăpîne.

Marchizul urcă scările.

Ca de obicei, poruncise valetului să nu-l aştepte. Totul era însă pregătit pentru momentul cînd va apărea.

Se schimbă, dar în loc să se culce, se duse la fereastră şi dădu jaluzelele la o parte. Zorile începuseră deja să apară, ultimul luceafăr pierind odată cu întunericul.

Marchizul nu-şi putea lua gîndul de la vocea suavă a Isobelei sugerînd s-o ia de soție.

Ideea îl îngrozea.

Cum s-ar putea căsători cu o femeie în care nu avea încredere şi care l-ar fi înşelat imediat ce ar fi ieşit din casă?

Nu-i plăcuse niciodată ideea de a fi legat de cineva... de a se căsători numai pentru că toată lumea asta aştepta de la el, pentru a avea un moştenitor.

Avea senzația că dacă s-ar căsători, s-ar vîrî singur în temniță. I-ar lua libertatea care îi era foarte prețioasă, chiar dacă nu se gîndise prea mult la ea.

Văzuse cum mulți dintre prietenii săi fuseseră prinşi, iar apoi obligați să ducă o viață complet diferită de aceea care le plăcea.

Cu cît petrecea mai mult timp în cercurile sociale înalte, cu atît mai mult considera că regulile şi reglementările acesteia erau ridicole.

Debutantele şi fetele tinere în general erau tratate ca şi cum ar fi fost comori. Nu mergeau nicăieri neînsoțite de o altă femeie. Dar dacă dansau prea mult cu un tînăr, părinții acesteia

l-ar fi putut acuza că-i strică reputația, iar el ar fi fost nevoit s-o ceară de soție. Dacă o debutantă şi un gentleman dansau două valsuri împreună, însoțitoarea tinerei începea să facă apropouri în stînga şi-n dreapta pe un ton atît de ridicat, încît să fie auzită şi pe ringul de dans. Iar cuvîntul cel mai des repetat era "e deja dată".

Marchizul înțelesese foarte repede că toate mamele ambițioase vedeau în el o partidă. Primise nenumărate invitații de la gazde pe care nu le întîlnise la baluri, dineuri sau serate. Secretarul său le dibuia imediat şi nici măcar nu se mai sinchisea să le deschidă. Cu toate acestea, se tot strîngeau în cutia poştală.

Cînd marchizul mergea la un bal, ceea ce se întîmpla frecvent, avea mare grijă să nu danseze decît cu femei căsătorite. Cu diademele pe cap, acestea îl îmbiau din priviri imediat ce ajungea în sala de bal. Pentru invitațiile lor avea întotdeauna timp.

Prințului de Wales îi plăceau tinerii gentlemeni influenți şi arătoşi. El lansase moda ca un gentleman să aibă o legătură amoroasă deschisă cu o lady.

"Crinul din Jersey", cum i se spunea, stabilise noi obiceiuri în lumea bună, pînă atunci interzise.

De îndată ce prințesa Alexandra o accepta pe doamna Langtry, era cu neputință ca aceasta să mai fie ignorată de lumea bună.

Din anumite puncte de vedere, lucrurile erau mult mai

simple astfel. Cel care pierdea era bărbatul încornorat.

- N-am să permit să mi se întîmple aşa ceva, decise marchizul.

Se întrebă însă dacă ar putea preveni o asemenea purtare. Poate doar dacă se va căsători cu o femeie atît de urîtă încît nimeni n-ar dori să-i ia locul în aşternuturi.

La împlnirea vîrstei de douăzeci şi şase de ani, marchizul dăduse o petrecere la vechea lui casă de la țară, la care veniseră multe dintre rudele sale. Toate, fără excepție, îl întrebaseră cînd intenționează să-şi întemeieze o familie.

- Cînd voi considera nimerit, replicase el. Ceea ce nu se va întîmpla prea curînd.

- Dar Oliver, protestaseră acestea, trebuie să ai un fiu. E datoria ta să ai un urmaş, pentru ca titlul de marchiz să meargă mai departe.

- Mă întreb dacă va mai conta, le răspunsese el provocator.

Replica lui fusese întîmpinată cu strigăte de groază.

Cînd vizitase Londra, crezuse că va fi stînjenit luînd locul soțului vreunei femei. Cert e că nu prea îi ieşea cînd citea îmbierea din ochii cutărei lady. De prea multe ori se trezea îndreptîndu-se spre casă la revărsatul zorilor, după ce petrecuse o noapte nespus de plăcută cu o femeie al cărei soț era plecat din țară.

- Nu e bine! Nu e bine! îşi repeta marchizul.

Pe de altă parte, ştia că ar fi singur dacă s-ar întoarce devreme acasă într-o locuință goală.

Cea mai bună alternativă era o femeie care se cuibărea la pieptul lui, spunîndu-i la nesfîrşit cît de mult îl iubeşte. Niciun bărbat nu ar fi refuzat aşa ceva.

Iar acum, cînd marchizul urca spre dormitor, se confrunta cu o nouă problemă, o problemă care ar fi putut exploda dacă lăsa totul în mîinile lui Isobel.

Se gîndi din nou cît de prost fusese nedîndu-si seama că Isobel nutrea o adevărată afecțiune pentru el şi că era foarte ambițioasă din punct de vedere social. înțelegea că acesta îşi dorea un titlu mult mai însemnat decît cel oferit de răposatul soț. Observase că era iritată cînd vreo ducesă sau vreo contesă avea întîietate la dineuri.

Era adesea aşezată la dreapta gazdei, iar acum, privind înapoi, marchizul îşi amintea unele incidente cînd o lady cu titlu superior n-o luase în seamă sau îi vorbise cu superioritate.

Totul facea parte din jocul social. Toate aceste scene şi gesturi i se păreau de-a dreptul prosteşti, rizibile.

Cu toate astea, gesturile de acest fel contau, iar pentru Isobel cu atît mai mult. Dacă s-ar căsători cu el, ar urca foarte mult pe scara socială. Iar acum, se confrunta cu întrebarea dacă trebuie sau nu s-o ia de soție. Marchizul fu uimit de propriile sentimente de repulsie la un asemenea gînd. Dacă ar fi să se căsătorească, n-ar face-o cu o femeie care să-i fie necredincioasă, în niciun caz

cu una care să-l vrea mai mult pentru titlul şi banii săi decît pentru el însuşi.

Dar exista oare vreo femeie pe lumea asta pentru care aceste două chestiuni să nu conteze? Şi, oricum, nu voia să se căsătorească decît în clipa cînd era cu adevărat îndrăgostit.

- Presupun că aştept prea multe de la viaţă, mai ales că mă învîrt în ceea ce se numeşte lumea bună. Femeile doresc să aibă un statut social şi bani. Cu cît erau mai frumoase, cu atît mai mult se apropiau de acest scop.

Ca şi cum ar fi fost ameninţat în mod direct, marchizul îşi făgădui:

- Nu şi în ceea ce mă priveşte.

Capitolul 2

Chiar dacă era obosit, nu putea să adoarmă. Se tot întreba ce să facă în privinţa Isobelei. Era obişnuit să pună capăt aventurilor sale cînd îi poftea inima.

Cum să-i spună că legătura lor se sfîrşise? în clipa aceea, nu dorea s-o revadă, nici măcar să discute cu ea. Ştia că va insista, fie că se căsătoreau, fie că nu.

Ar fi stînjenitor pentru el. în plus, habar n-avea cum va primi vestea că totul se sfîrşise între ei.

Unele dintre femeile pe care le părăsise vărsaseră lacrimi amare. Altele îi scriseseră scrisori pline de compasiune. Doar

una sau două acceptaseră tăcerea lui şi o interpretaseră ca atare, fără a face comentarii.

în acea dimineaţă, secretarul său îi va trimite un buchet mare cu orhidee sau trandafiri lui Isobel. Era un gest obişnuit în astfel de situaţii.

Nu va exista nicio carte de vizită sau scrisoare, deoarece marchizul se proteja în acest fel. Nu scrisese niciodată scrisori de dragoste, deoarece ştia prea bine cît de periculoase puteau fi, dacă vreun soţ avea suspiciuni cu privire la comportamentul soţiei.

Isobel va primi orhideele, dar nu-şi va da seama că acestea marcau sfîrşitul unei legături pe care ea o vedea concretizată printr-o căsătorie.

Ea îl va aştepta şi în seara aceea la cină. Şi dacă nu diseară, în seara următoare.

Ce se va întîmpla însă după aceea? Dacă nu va primi nicio veste de la el, va dori să obţină o explicaţie.

„Trebuie să fac ceva", îşi zise marchizul.

O idee îi încolţi în minte.

Foster îi spusese într-o doară în dimineaţa zilei anterioare, cînd îşi scria scrisorile, că se încheiaseră reparaţiile la propriul iaht.

- Căpitanul s-a gîndit că veţi dori să aruncaţi o privire, continuase domnul Foster, aşa că îl aduce pe Neptun pe rîul Tamisa, în apropierea podului Westminster.

Marchizul încuviinţase, după care continuase să-i dicteze o scrisoare despre o altă chestiune.

îşi aminti acum că iahtul se afla prin preajmă, iar căpitanul îl aştepta pentru inspecţie.

„Poate voi pleca pe mare”, îşi zise el, după care se întrebă unde anume să plece. De parcă ar fi fost ghidat de cineva, îşi aminti că printre scrisorile primite ieri-dimineaţă se afla una la care nu se aşteptase. Era de la un vechi prieten al tatălui său, contele de Darendell, care-i scrisese din Scoţia, spunîndu-i:

"Dragă Kexley,

Ţi-am văzut menţionat numele de cîteva ori la rubrica de mondenităţi ale ziarelor şi mi-am dat seama că te-ai întors de ceva timp în Anglia.

După cum îţi aminteşti, am fost foarte bun prieten cu tatăl tău, iar acum mă întreb dacă ţi-ar plăcea să vii în Scoţia, să stai cu mine la castelul Darendell?

Rîul nostru e plin de somoni, iar tatăl tău era un foarte bun pescar.

Soţia mea şi cu mine te aşteptăm oricînd luna aceasta sau luna viitoare. Ne-ar face mare plăcere să discutăm despre vremurile de altădată şi despre cît de mult mi-a plăcut să stau în casa ta din Berkshire.

Cu sinceritate, al tău

Darendell."

Marchizul fusese emoționat la primirea acestei scrisori.

Își amintea de conte ca fiind un bărbat foarte interesant şi inteligent. Era unul dintre cei mai vechi prieteni ai tatălui său, se cunoşteau de pe băncile şcolii.

Nu fusese niciodată la castelul Darendell din Scoția, dar auzise foarte multe despre el, iar acum vedea în această invitație un dar picat din cer.

Acolo ar trebui să meargă, pentru a scăpa de Isobel.

Dacă pleca imediat, ar scăpa de certuri, de acuzații şi de inevitabilele lacrimi. în plus, s-ar simți în largul lui de fiecare dată cînd ar vedea-o la Marlborough House sau la altă petrecere.

- Ar însemna să fug, dar nu există nicio altă soluție.

Spunînd acestea, îşi lăsă capul pe perne. Trecuse foarte mult timp de cînd nu mai pescuise somoni. I se părea o îndeletnicire foarte plăcută.

în mod ciudat, nu mai fusese în Scoția de cînd era mic. Cît mersese la Eton, poposea la nişte prieteni la Edinburgh. Dacă se gîndea bine, castelul Darendell era mult mai departe, pe coasta estică a Scoției.

- îmi va plăcea în mod cert acolo, cugetă el cu voce tare.

Din cîte îşi amintea, contele era un om în vîrstă, iar oaspeții săi nu puteau fi decît tovarăşi de-ai lui. Acolo va fi în siguranță, la adăpost de orice femeie care ar fi încercat să-l prindă în capcana căsătoriei. Parcă auzea încă vocea caldă şi

senzuală a Isobelei, susurîndu-i la ureche că ar trebui să se căsătorească.

Ii era cu neputință să mărturisească unei femei, mai ales dacă aceasta era frumoasă ca Isobel, că n-o iubeşte suficient de mult încît să facă acel sacrificiu. în vecii vecilor n-ar tolera un asemenea comportament din partea propriei soții.

Se va înfuria pe el şi-l va face de rîsul lumii. Mulți membri ai lumii bune vor spune cu siguranță că se comportase urît şi vor răspîndi tot felul de bîrfe despre el.

Dintr-un anumit punct de vedere, situația era ironică. Era clar că nu se putea căsători cu una din femeile cu care făcuse dragoste şi care era căsătorită, dar ar fi fost considerat un gest care nu făcea cinste unui gentleman dacă ar fi refuzat o femeie liberă.

- E prea complicat şi de neînțeles pentru mine, admise marchizul.

Probabil va fi considerat un laş pentru că luase decizia să plece, dar n-avea chef să rămînă şi să asiste la un şir nesfîrşit de scene.

- Cu cît părăsesc mai repede Londra, cu atît mai bine.

După ce luă această decizie, marchizul se întoarse pe partea cealaltă şi închise ochii. Parcă auzea vorbele Isobelei încercînd să-l convingă că vor fi foarte fericiți împreună.

„E o femeie plină de experiență", îşi spuse el cu cinism. „Voi pleca şi voi găsi o scuză pentru asta. Nimic şi nimeni nu mă va

împiedica să fac ceea ce doresc... adică să rămîn necăsătorit".

Dar chiar în clipa aceea îşi auzi rudele somîndu-1 să facă un copil pentru a avea un moştenitor.

Iar Isobel care-i tot spunea, ca o sirenă, cît de fericit îl va face cînd îi va deveni soție.

- Niciodată! Niciodată! Niciodată! strigă marchizul.

Vocea lui străpunse întunericul din dormitor.

Marchizul se trezi cînd valetul său dădu jaluzelele la o parte. Dormise tun şi nu visase nimic. Avu nevoie de ceva timp pînă să se dezmeticească şi să înțeleagă că-1 aştepta o zi foarte încărcată.

Gilbert, valetul său, veni lîngă pat.

- E ora nouă, stăpîne.

Marchizul îl privi surprins.

- Nouă! De ce ai venit aşa tîrziu?

- Am venit, dar dormeați buştean. Cum v-ați întors tîrziu aseară şi nu aveați nicio întîlnire în această dimineață, am considerat că fac un bine dacă vă mai las.

Marchizul zîmbi. Altul s-ar fi înfuriat la culme.

Gilbert îl servea de cînd părăsise Oxfordul şi-l însoțise în

călătoria în jurul lumii. Se comporta ca o dădacă posesivă, care nu dorea ca odorul ei să facă vreo boacănă. Gestul lui din acea dimineață fusese făcut din pură afecțiune, iar marchizul nu prea avea cum să-l certe.

Dădu la o parte plapuma.

- Trebuie să mă scol imediat, pentru că, deşi nu ştiai, am multe pe cap. Mai tîrziu, vom pleca în Scoția, cu iahtul.

- Scoția, stăpîne? E o noutate.

Marchizul rîse.

- Am nevoie de o schimbare cu adevărat majoră, de aceea mergem acolo. Trimite după căpitanul Gordon, Gilbert. Iahtul meu e tras lîngă podul Westminster.

Gilbert se grăbi să-i îndeplinească porunca.

Marchizul făcu o baie şi se îmbrăcă foarte repede, după care coborî pentru micul dejun.

Masa era foarte îmbelşugată, cam pentru cinci-şase persoane, dar nu avea cum să protesteze, deoarece l-ar fi jignit pe bucătarul care-l slujea de mulți ani.

După ce termină masa, se duse în birou. Era una dintre cele mai arătoase camere din casă. Acolo se aflau unele dintre cele mai frumoase tablouri din colecția marchizului.

Imediat ce se aşeză la birou, secretarul său, domnul Foster, veni în grabă.

- Sper că n-ați uitat că astăzi luați prînzul cu Alteța Sa regală?

Probabil că Gilbert îi spusese deja că pleacă în Scoția.

- Să fiu sincer, am uitat, Foster. Plec direct la iaht. A grijă să fie aprovizionat cu toate cele necesare pentru călătorie, ceea ce include cea mai bună şampanie.

- Pregătirile sunt în grafic, stăpîne, dar va trebui să refuzați mai multe invitații pe care le-ați acceptat deja.

- Ştiu, dar am drept scuză faptul că unul dintre vechii prieteni ai tatălui meu s-a îmbolnăvit şi m-a rugat să mă duc să-l văd. Am fost nevoit să plec imediat, întrucît medicii se tem că nu mai are mult de trăit.

- înțeleg, stăpîne, şi vă asigur de întreaga mea compasiune.

Marchizul nu se mai obosi să-i explice că totul e o invenție. Era mulțumit că această explicație va fi dată Isobelei, cît şi tuturor celor care-l vor căuta.

Domnul Foster trebuia să semneze o mulțime de scrisori şi să plătească la fel de multe facturi.

Cînd toate acestea se sfîrşiră, îi dădu domnului Foster adresa la care putea fi găsit.

Apoi, majordomul anunță sosirea căpitanului Gordon, iar marchizul se bucură că instrucțiunile sale fuseseră aşa de repede îndeplinite.

Domnul Foster plecă, iar căpitanul fu poftit înăuntru.

Era ceva obişnuit ca un ofițer naval care comanda un iaht privat să fie numit căpitan, deşi John Gordon fusese în marina

regală, dar nu servise suficient de mult încît să ajungă la gradul de căpitan al Maiestății Sale.

După ce-l angajase, marchizul îşi dăduse seama că fusese extrem de norocos.

Se dovedise nu numai un marinar experimentat, ci şi unul care iubea foarte mult marea şi care era foarte entuziast cînd era vorba de îmbunătățirile aduse iahtului. Echipajul era format aproape în întregime din foşti marinari.

Marchizul se ridică şi întinse mîna în semn de bun venit.

- Mă bucur să te văd, Gordon, şi sper că toate noile mele idei au fost puse în practică.

- Aşa e, stăpîne. Mă bucur să am şansa de a vă vorbi la un interval de timp atît de scurt.

„Neptun" e în apropierea podului Westminster?

- E acolo unde am mai fost, stăpîne.

- Nu va mai sta mult în aşteptare, deoarece după-amiază plecăm spre Scoția.

Căpitanul îl privi surprins.

- Spre Scoția? exclamă el.

- Credeam că te vei bucura, fiind tu însuți scoțian. Mergem în nordul îndepărtat. De fapt, mergem la castelul Darendell, despre care sunt sigur că ai auzit.

- Da, am auzit, dar m-ați luat prin surprindere. Tocmai voiam să vă cer cîteva zile libere, dat fiind că mi-am îndeplinit toate obligațiunile.

Căpitanul observă că marchizul se încruntă, aşa că se grăbi să-i explice:

- N-am avut şansa să vă spun, dar m-am căsătorit săptămîna trecută cu cineva la care țin de foarte mulți ani.

- Căsătorit! Ce surpriză!

- E scoțiană, voiam să mă căsătoresc cu ea, cu nişte ani în urmă, dar din păcate avea o mamă suferindă, pe care nu putea s-o abandoneze. Nu avea cum s-o părăsească, întrucît nu era atît de bolnavă încît să fie acceptată într-un spital.

- înțeleg. Presupun că între timp a murit.

- Da, a murit, ceea ce a fost o uşurare pentru toată lumea, în special pentru fiica ei. Aşa că ne-am căsătorit săptămîna trecută în biserica din sat, iar eu mă simt cel mai norocos şi mai fericit bărbat.

- Sigur. Felicitările mele, Gordon, dar cum vreau să plec numaidecît spre Scoția, n-ar fi mai bine ca doamna Gordon să se îmbarce pe „Neptun”?

Căpitanul îl privi uimit pe marchiz.

- Voi călători singur, aşa că tu şi cu soția ta puteți ocupa una dintre cele mai mari cabine. Nu pot să cred că unei scoțiene căsătorită cu un ofițer să nu-i placă marea la fel de mult ca nouă.

- Sigur că-i place! Sunteți foarte generos să ne faceți o asemenea propunere care va transforma luna noastră de miere în ceva mult mai strălucitor decît ne-am putea permite.

Marchizul rîse, după care întinse mîna.

- „Neptun” este la dispoziția voastră, căpitane, şi te asigur
că nu te voi deranja în luna de miere.

- E un gest la care mă aşteptam din partea dumneavoastră, îmi oferiți mie şi soției mele o lună de miere de care ne vom aminti mereu. Voi face tot ce-mi stă în putință pentru a transforma această călătorie în ceva nespus de plăcut pentru dumneavoastră.

- Trebuie să-mi spui, Gordon, ce doreşti ca dar de nuntă, deşi s-ar putea să aşteptăm pînă cînd ne întoarcem.

Căpitanul îi mulțumi din toată inima, după care plecă pentru a face pregătirile necesare călătoriei şi pentru a-şi aduce soția, care din fericire nu stătea departe de locul unde se afla iahtul.

Marchizul sună din clopoțel ca să vină domnul Foster.

- Cum vom avea doi însurăței la bord, măcar să aducem un tort şi nişte şampanie.

- N-am văzut niciodată un bărbat mai fericit, stăpîne. Habar n-aveam de această căsătorie, am fost luat prin surprindere.

- M-am întrebat adesea de ce era burlac căpitanul şi mi-am spus că poate doreşte, ca şi mine, să fie liber.

- Din ce mi-a spus pe picior de plecare, a aşteptat-o ani buni, iar acum ar fi în stare de orice pentru ea.

Marchizul nu se vedea aşteptînd o femeie nu ştiu cîți ani. îi zbură imediat gîndul la Isobel şi la ameninţarea pe care aceasta o reprezenta.

Cu cît pleca mai repede, cu atît mai bine!

Marchizul se gîndea că era timpul să se ducă la Marlborough House cînd uşa se deschise brusc, iar majordomul anunţă:

- - Lady Heywood, stăpîne.

Isobel venise la el acasă de nenumărate ori, găsind întotdeauna un pretex plauzibil. Din acest motiv, nu fu poftită într-o cameră de primire, cum era obiceiul.

Cînd aceasta pătrunse în cameră, marchizul se ridică de la masă.

Ştia că va trebui să fie foarte abil, dacă voia să evite o scenă.

- Ce surpriză, Isobel! exclamă el, nevoit să admită în sinea lui că era foarte frumoasă.

Era îmbrăcată într-o rochie roz, iar pe cap avea o pălărie cu pene de aceeaşi culoare. Ținută aleasă cum nu se poate mai bine, întrucît îi evidenția părul negru şi ochii verzi.

Cînd uşa se închise în urma ei, Isobel alergă în brațele lui.

- Simțeam nevoia să te văd! zise ea, punînd mîinile pe umerii lui.

Ridică ochii spre el.

Marchizul înțelese după expresia întipărită pe chipul ei că era mult mai periculoasă decît anticipase.

- Ce surpriză, Isobel! repetă el. Dar după cum ți-am mai spus, e foarte periculos să vii la mine cînd sunt singur.

- Ce contează ce spun oamenii? întrebă ea. Ar fi foarte simplu, dragul meu Oliver, să-i împiedicăm să mai spună ceva dacă...

Marchizul înțelese că era pe punctul de a rosti cuvîntul de care se temea atîta. Aşa că, înainte ca ele să-i iasă din gură, înălță capul şi o sărută.

Astfel, Isobel nu avu cum să vorbească. El ridică mai apoi capul şi zise repede:

- Trebuie să plec la Marlborough House şi n-am dreptul să întîrzii. Aleța Sa Regală se supără.

- Ştiu, dragul meu, răspunse Isobel, dar am ceva foarte însemnat de discutat cu tine. Nu va dura mult.

Marchizul înțelese ce anume voia să spună.

Se uită la ceasul de pe şemineu.

- Trebuie să plec! strigă el. Alteța Sa Regală doreşte să stea de vorbă cu mine înainte de masa de prînz, şi sunt deja în întîrziere. Iartă-mă, draga mea, dar nu mai pot rămîne.

Spunînd acestea, se îndreptă spre uşă.

- Dar Oliver, trebuie să te văd! Trebuie!

- Diseară! Voi fi cu tine la ora şapte.

Marchizul nu-i mai aşteptă răspunsul, ci năvăli pe hol. Spre marea lui uşurare, portiera de la trăsură era deschisă, Ştia că Isobel va veni după el, aşa că înşfacă pălăria de la un valet, iar

mănuşile şi bastonul de la altul.

înainte ca ea să ajungă pe hol, el era deja în trăsură, iar valetul închise portiera.

Caii porniră la drum, iar marchizul întoarse capul. O văzu pe Isobel stînd puţin mai departe de majordom, cu o expresie îngrijorată întipărită pe chip.

Cînd trăsura ajunse în piaţa Grosvenor, marchizul scoase un ofat de uşurare.

Deocamdată, scăpase.

Tot ce spera era să nu fie găsit de Isobel, ceea ce însemna ca niciunul dintre valeţi să nu-i spună unde plecase. Dacă va afla că pleacă în Scoţia cu iahtul personal, îl va urma.

Se linişti însă. Bolton, majordomul său, care-l servea de foarte mulţi ani, ştia că nu trebuie să dea nicio informaţie despre mişcările stăpînului său fără permisiunea sa prealabilă.

Dacă Isobel va pune întrebări, era sigur că va primi răspunsuri care n-o vor conduce nicăieri. Iar odată ce va ajunge pe mare, îi va fi cu neputinţă să-l urmărească.

In timp ce trăsura se deplasa pe Piccadilly, marchizul îşi dădu seama că scăpase ca prin urechile acului. Dar primejdia nu dispăruse.

Se întrebă încă o dată cum de fusese aşa de nesăbuit şi de orb.

Oare de ce nu bănuise de la bun început care erau intenţiile ei?

„Pe viitor, va trebui să fiu foarte atent”, îşi zise el.
De acum înainte, nu numai debutantele, ci si văduvele erau

tabu. Ajunse la Marlborough House mai devreme decît ceilalţi invitaţi, iar uşa îi fu deschisă de un scoţian îmbrăcat în costum tradiţional.

- Bună ziua, stăpîne, rosti el cu accent scoţian. Mă bucur să vă revăd.

Un valet pudrat şi cu tunică roşie luă pălăria marchizului, iar un paj în haină albastră şi pantaloni negri îl conduse la etajul întîi.

Prinţul de Wales îl aştepta într-o cameră care dădea spre Pali Mall şi-l întîmpină căduros.

- Doream de mult să stau de vorbă cu tine, Oliver, dar am fost mereu înconjurat de femei frumoase care ne solicitau întreaga atenţie.

Marchizul nu-i răspunse, aşa că prinţul îl privi cu asprime, după care zise:

- Nu vreau să fiu indiscret, dar eşti fericit? Isobel Heywood mi-a spus ultima dată cînd a fost aici că te iubeşte şi m-a rugat s-o ajut.

Marchizul îşi spuse că era un gest obişnuit la o femeie.

Prinţului de Wales îi plăcea întotdeauna să i se împărtăşească un secret înaintea oricui altcuiva, fie că era vorba de dragoste, de căsătorie sau o chestiune de bani. îi plăcea ca prietenii lui să-i ceară sprijinul.

Această dorinţă irepresibilă era consecinţa răului tratament la care-1 supusese mama sa, regina, care-1 exclusese în mod deliberat de la orice decizie referitoare la guvern sau la imperiu.

Nu avea voie nici măcar să-şi arunce ochii peste rapoartele de la Foreign Office, deşi purtase nenumărate secrete în timpul vizitelor făcute în Franţa şi în alte ţări europene.

Prinţul era frustrat din pricina faptului că nu avea altă poziţie decît aceea de moştenitor al tronului.

Prin urmare, nu era deloc surprinzător că îşi petrecea timpul vînînd şi avînd cele mai frumoase femei, ceea ce-i adusese reputaţia de afemeiat.

Ştiind că-i va face plăcere, marchizul spuse:

- Speram să am ocazia să mă confesez Alteţei Voastre, întrucît mă aflu într-o situaţie foarte neplăcută.

Prinţul de Wales se alertă imediat.

- Cum aşa, Oliver?

- Bănuiesc, începu el alegînd cuvintele cu foarte mare grijă, că lady Isobel doreşte să-mi devină soţie.

Prinţul ridică din sprîncene.

- Să-ţi devină soţie? La asta nu m-am gîndit. Ştiu că te

iubeşte, deoarece mi-a spus-o.

- 0 găsesc foarte atrăgătoare, admise marchizul. Dar după cum ştie Alteţa Voastră Regală, nu doresc să mă căsătoresc. De fapt, un asemenea gînd mă îngrozeşte.

Prinţul rîse.

- Nu mă surprinde. Dar eşti prea chipeş şi prea bogat, dragul meu Oliver, pentru ca femeile să nu te considere o partidă foarte bună.

- Mă simt flatat şi onorat. Pe de altă parte, n-am nici cea mai mică intenţie "să mă aşez la casa mea", după cum se exprimă rudele mele, şi să mă căsătoresc cu o femeie cu care nu doresc să-mi petrec restul zilelor, numai ca să am un moştenitor.

- înţeleg, dragul meu, ce vrei să spui, dar mai devreme sau mai tîrziu tot va trebui să te căsătoreşti.

- Mai tîrziu e cuvîntul potrivit, domnule, şi cum n-am împlinit încă douăzeci şi şapte de ani, am timp suficient.

- Sigur că da, sigur că da, admise prinţul. înţeleg însă că principala ta problemă în clipa de faţă este Isobel Heywood.

Marchizul trase adînc aer în piept.

- Pînă acum, am reuşit să mă eschivez şi să nu fiu nevoit să-i pun inelul de logodnă pe deget. E numai o chesiune de timp pînă cînd va trebui să mă declar într-un fel sau altul şi după cum ştiţi, va fi extrem de greu.

- Sigur că da, îi răspunse prinţul cu simpatie. Lasă-mă să Prinţului de Wales îi plăcea întotdeauna să i se împărtăşească un secret înaintea oricui altcuiva, fie că era vorba de dragoste, de căsătorie sau o chestiune de bani. îi plăcea ca prietenii lui să-i ceară sprijinul.

Această dorinţă irepresibilă era consecinţa răului tratament la care-1 supusese mama sa, regina, care-1 exclusese în mod deliberat de la orice decizie referitoare la guvern sau la imperiu.

Nu avea voie nici măcar să-şi arunce ochii peste rapoartele de la Foreign Office, deşi purtase nenumărate secrete în timpul vizitelor făcute în Franţa şi în alte ţări europene.

Prinţul era frustrat din pricina faptului că nu avea altă poziţie decît aceea de moştenitor al tronului.

Prin urmare, nu era deloc surprinzător că îşi petrecea timpul vînînd şi avînd cele mai frumoase femei, ceea ce-i adusese reputaţia de afemeiat.

Ştiind că-i va face plăcere, marchizul spuse:

- Speram să am ocazia să mă confesez Alteţei Voastre, întrucît mă aflu într-o situaţie foarte neplăcută.

Prinţul de Wales se alertă imediat.

- Cum aşa, Oliver?

- Bănuiesc, începu el alegînd cuvintele cu foarte mare grijă, că lady Isobel doreşte să-mi devină soţie.

Prinţul ridică din sprîncene.

- Să-ți devină soție? La asta nu m-am gîndit. Ştiu că te iubeşte, deoarece mi-a spus-o.

- 0 găsesc foarte atrăgătoare, admise marchizul. Dar după cum ştie Alteța Voastră Regală, nu doresc să mă căsătoresc. De fapt, un asemenea gînd mă îngrozeşte.

Prințul rîse.

- Nu mă surprinde. Dar eşti prea chipeş şi prea bogat, dragul meu Oliver, pentru ca femeile să nu te considere o partidă foarte bună.

- Mă simt flatat şi onorat. Pe de altă parte, n-am nici cea mai mică intenție "să mă aşez la casa mea", după cum se exprimă rudele mele, şi să mă căsătoresc cu o femeie cu care nu doresc să-mi petrec restul zilelor, numai ca să am un moştenitor.

- înțeleg, dragul meu, ce vrei să spui, dar mai devreme sau mai tîrziu tot va trebui să te căsătoreşti.

- Mai tîrziu e cuvîntul potrivit, domnule, şi cum n-am împlinit încă douăzeci şi şapte de ani, am timp suficient.

- Sigur că da, sigur că da, admise prințul. înțeleg însă că principala ta problemă în clipa de față este Isobel Heywood.

Marchizul trase adînc aer în piept.

- Pînă acum, am reuşit să mă eschivez şi să nu fiu nevoit să-i pun inelul de logodnă pe deget. E numai o chesiune de timp pînă cînd va trebui să mă declar într-un fel sau altul şi după cum ştiți, va fi extrem de greu.

- Sigur că da, îi răspunse prințul cu simpatie. Lasă-mă să mă gîndesc!

îşi duse mîna Ia tîmplă.

Marchizul remarcă în treacăt:

- Mi-am zis că dacă tot am reparat iahtul, să fac un drum pînă în Scoția.

- Excelentă idee! exclamă prințul. Voiam să-ți sugerez ceva similar. Poți găsi o scuză pentru plecarea ta rapidă, dacă asta doreşti.

- M-am gîndit că e mai înțelept să plec în această după-amiază. Iahtul e amarat în apropierea podului Westminster. Am pretextat că am ceva urgent de rezolvat ca să nu fiu nevoit să iau diseară cina cu ea.

- înțeleg în ce încurcătură te afli şi dacă lucrurile sunt aşa cum le descrii, trebuie să te faci nevăzut. Numai că plecarea ta trebuie să fie cît mai plauzibilă.

- Sunt sigur că Alteța Voastră Regală mă va ajuta, zise marchizul.

Prințul făcu un gest cu mîna.

- Gata, ştiu! strigă el. Ştiu exact cum te pot ajuta. O voi invita pe lady Heywood la cină, iar cînd soseşte, îi aduc la cunoştință că am primit un mesaj de la tine în care îmi spui că o rudă foarte apropiată e pe patul de moarte şi m-ai rugat să-i explic că ai fost nevoit să părăseşti imediat Londra.

- Minunată idee! Dacă o puteți pune în practică, îmi veți

fi de foarte mare ajutor.

- Sigur că o voi pune în practică. îi trimit chiar acum lui Isobel o invitație la cină. Sunt sigur că dacă ştie că iei prînzul cu mine, va crede că vii şi diseară.

- Sunt sigur că aşa va fi. Nici nu pot exprima în cuvinte cît de recunoscător vă sunt.

- Mă bucur să-ți pot fi de ajutor. îi voi cere scuze în numele tău pentru faptul că n-ai reuşit să mai iei legătura cu ea. Am să-i spun că ai primit vestea despre ruda bolnavă în timpul mesei.

- Vă mulțumesc foarte mult, domnule.

Prințul sună.

Cînd veni un valet, îi spuse că trebuie ca secretarul lui să-i transmită o invitație la cină ladyei Heywood.

Valetul se grăbi să iasă, iar majordomul anunță că veniseră şi alți oaspeți. Erau în camera de primire, împreună cu prințesa.

Prințul de Wales se întoarse spre marchiz.

- Cred că problema e rezolvată, zise el cu satisfacție.

- Dumneavoastră ați fost cel care a rezolvat-o şi m-a salvat de multe necazuri. Chiar mă întrebam ce pot face în privința lui Isobel. Sunt sigur că o veți consola diseară.

- Mă voi strădui, prietene. Să mergem, acum! Vei sta lîngă o tînără fermecătoare la masă.

Marchizul îşi spuse că fusese foarte abil. Ştiuse cum să se

comporte cu Isobel. Reuşise să prevină un gest de care se temea nespus.

„Pînă mă întorc la Londra, va găsi pe altcineva", îşi spuse el.

Era o speranţă foarte optimistă. Pe de altă parte, dacă stătea plecat suficientă vreme, era sigur că Isobel nu va rămîne singură.

Nu se arătă interesat de noua frumuseţe pe care i-o prezentă prinţul de Wales. în schimb, discută cu alţi comeseni, ceea ce-1 ajută să scape tensiunea acumulată în acea dimineaţă.

Capitolul 3

Cînd părăsi Marlborough House, se îndreptă spre locul unde fusese ancorat iahtul.

Domnul Foster şi cu Bolton făcuseră o treabă foarte bună. Tot ce era necesar într-o călătorie fusese executat.

Valetul său, Gilbert, îl aştepta la bord.

Căpitanul Gordon îi ură bun venit, după care i-o prezentă pe soţia sa. Deşi era între două vîrste, avea un fel de a fi care o făcea atrăgătoare şi o voce blîndă, bine educată. Se pierdu în mulţumiri în faţa marchizului, întrucît considera un privilegiu faptul că i se permisese să-şi însoţească soţul la bordul iahtului „Neptun".

- Am visat dintotdeauna să călătoresc pe un iaht. Nu pot

decît să vă fiu recunoscătoare pentru acest dar de nuntă cu adevărat fără seamăn.

- Mă bucur că vă avem printre noi, doamnă Gordon. Presupun că soțul dumneavoastră i-a invitat deja pe colegii săi la un pahar şi la o felie de tort. I-am spus secretarului meu să se asigure că momentul festiv va fi unul reuşit.

- E cel mai mare tort pe care l-am văzut, îi replică doamna Gordon entuziasmată. Foarte frumos din partea dumneavoastră că v-ați gîndit la aşa ceva.

Căpitanul rosti aceleaşi vorbe cînd motoarele iahtului se puseră în mişcare. Marchizul oftă uşurat abia cînd ajunseră pe mare. În sfîrşit, scăpase. Fusese în mare primejdie şi ieşise din încurcătură fără să fie nevoit să vadă un potop de lacrimi revărsîndu-se pe obrajii unei femei.

Puțin mai tîrziu, ieşi pe punte.

Turnurile şi imobilele din Londra se micşorau treptat pînă cînd nu le mai vedeai. Marchizul nu putea exprima în cuvinte cît de fericit era că e din nou liber.

„încep o nouă aventură, reflectă el. În consecință, nu mă voi mai gîndi la trecut sau la ce se va întîmpla în absența mea. Mă voi concentra asupra a ceea ce mă aşteaptă. Prezentul mă face să mă simt încrezător în viitor".

Iar cînd se retrase în cabina lui, se simți şi mai fericit. Fericit că e liber. Nu numai pentru că scăpase de o femeie

sîcîitoare _ca Isobel, ci şi pentru că se va ocupa de cai. îi plăcuse dintotdeauna să concureze la cursele de cai şi o făcea ori de cîte ori avea un cal suficient de bine antrenat.

în plus, poloul se număra printre sporturile sale favorite, drept pentru care se distinsese de nenumărate ori în timpul meciurilor. Dincolo de sport, frecventa castelul Windsor. Tatăl său avusese o poziție foarte influentă la Curte, şi nu era decît o chestiune de timp pînă cînd regina Victoria îi va oferi un post similar.

Marchizul ştia că aştepta să mai treacă nişte ani, iar bănuiala lui era că-1 voia aşezat la casa lui. îi displăcea profund această expresie. Din căsătorie, nu înțelegea decît că va fi nevoit să petreacă mult timp pe moşie. Va fi nevoit să asculte la nesfîrşit vorbele soției, fiecare zi devenind o repetiție a celei anterioare.

Nimic nou, neobişnuit sau entuziasmant nu i se va întîmpla. Singurele elemente de noutate vor fi petrecerile şi vînătoarea, cînd va putea întîlni oameni noi. Crezuse mereu că lucrul cel mai stimulant în legăturile amoroase este începutul.

Momentul cînd vedea ceva distinct la o femeie era ceva special. De obicei, o femeie îi arăta că-1 place atunci cînd făcea ochii mari. Dacă s-ar căsători, nu s-ar mai bucura de asemenea momente. Ar fi pentru totdeauna legat. Să fie burlac, i se părea mult mai rezonabil. Măcar o femeie ştia la ce să se aştepte de la el.

Stătu întins pe pat, ascultînd foşnetul mării.

Ştia că mîine va fi foarte departe de Londra, oraşul unde se afla lady Isobel şi alte femei frustrate şi furioase din cauza plecării lui.

„Sunt liber, îşi spuse el. Şi aşa intenționez să rămîn".

Cu acest gînd, căzu într-un somn adînc.

Căpitanului Gordon i se spusese că n-are niciun motiv pentru care să se grăbească. Aşa că marchizul se putu plimba în voie pe iaht, a doua zi dimineață.

îşi dorise încă de cînd era de-o şchioapă să aibă propriul iaht.

Studiase iahturile mai multor oameni, iar una dintre primele întreprinderi la care se înhămase cînd devenise marchiz fusese aceea de a construi „Neptun".

Primul iaht englezesc fusese „Perla", de nouăzeci şi cinci de tone. Fusese construit în 1820. Un altul fusese „Săgeata", construit doi ani mai tîrziu.

Marchizul îşi jurase că iahtul său va fi mai mare, mai rapid şi mai elegant decît oricare altul.

Vorbise despre el cu prințul de Wales, întrucît Alteța Sa

Regală devenise preşedinte al Asociației Britanice de Curse cu iahtul, organizație fondată în 1875.

Marchizul fusese extrem de interesat nu numai de viteza pe care o putea atinge iahtul, ci şi de confortul oferit. Insistase asupra faptului că dacă o femeie frumoasă va dori să călătorească pe un iaht, acesta trebuie să fie la fel de confortabil ca un palat.

Regulile pentru conducerea unui iaht erau codificate şi fuseseră aprobate de Alteța Sa Regală.

Marchizul se simțise flatat cînd prințul îi ceruse părerea cu privire la regulile stabilite.

Decise ca de îndată ce va reveni la Londra din călătoria în Scoția, să-l invite pe prințul de Wales la bordul iahtului său. In plus, ar fi bine să se înscrie cu el la curse.

„Trebuie să discut despre acest aspect cu căpitanul, cugetă el. Ar fi ceva neobişnuit să cîştig o cursă de iahturi în loc de una de cai".

Gîndul îl făcu să rîdă.

Cîştigase aşa de multe trofee, încît încă un premiu n-ar fi cine ştie ce.

Simțea că ar fi mai bine să aibă alte motive de preocupare decît femeile. Nu-i va fi uşor să uite sugestia Isobelei de a-i deveni soție.

îşi aminti acum un incident relevant...

Un prieten de-al lui cu care fusese coleg la Oxford, se plimba călare, iar o fată care-i era vecină şi pe care o cunoştea de foarte mulţi ani, i se alăturase.

- O furtună violentă izbucnise brusc, iar ei fuseseră nevoiţi să se adăpostească într-o colibă pînă la trecerea acesteia.

Prietenului marchizului nici măcar nu-i trecuse prin minte s-o sărute.

Se întorseseră acasă foarte tîrziu, iar familia fetei era foarte îngrijorată. în ziua următoare, tatăl fetei venise la tatăl lui şi insistase asupra faptului că reputaţia fetei avusese de suferit. Iar un gentleman adevărat nu putea decît s-o ia de soţie, reparînd ceea ce era de reparat.

Prietenul marchizului fusese disperat.

- îmi place Elizabeth, se lamentase el. E o fată foarte plăcută şi o cunosc din copilărie, dar nu doresc s-o iau de soţie. Ce naiba să fac?

- I-ai spus tatălui tău ce simţi? îl întrebase marchizul.

- Tatăl meu spune că dacă nu fac ce se cuvine, voi dezonora întreaga familie şi voi fi considerat toată viaţa un laş.

Marchizul acceptase să-i fie cavaler de onoare. Altceva nu putea face pentru el. îşi făgăduise în sinea lui că dacă va fi surprins de o furtună, va prefera să se ude pînă la piele în loc să se refugieze într-un adăpost, împreună cu o femeie.

Ceva mai tîrziu în ziua aceea, izbucni o furtună, dar iahtul

rezistă foarte bine încercării. Marchizul nu avea rău de mare, ceea ce nu se putea spune despre majoritatea membrilor echipajului său.

- Astăzi acostăm într-un port, propuse căpitanul Gordon.

N-are niciun rost să ne simțim rău. Pe deasupra, pe o asemenea vreme există riscul de a ne ciocni cu alt vas.

Marchizul exclamă, frustrat:

- Exact la asta mă gîndeam şi eu, căpitane! Iahtul e aşa de perfect, încît nu vreau să fie în vreun fel avariat.

- Nici eu, stăpîne. Nu trebuie să vă faceți griji în această privință. „Neptun" e mai puternic şi mai de încredere decît orice femeie. Nu ne va lăsa de izbelişte.

Marchizul îşi spuse că probabil acesta era adevărul.

Se bucură de o cină excelentă, iar iahtul fu ancorat într-un mic port. După ce sfîrşi masa, începu să citească o carte foarte interesantă despre India. Cartea era atît de interesantă, încît nu se despărți de ea nici cînd se duse la culcare. îşi spunea că nu vrea să se mai gîndească la Isobel, dar după ce stinse lumina, se întrebă ce era în mintea şi în sufletul ei. Nu voia s-o ştie nefericită, dar nu se putea sacrifica numai ca să ofere unei femeie plăcerea de a-i fi soție şi de a avea acelaşi titlu ca şi el.

„Cînd voi ajunge la patruzeci de ani, cugetă el, mă voi gîndi serios să mă căsătoresc. Ceea ce înseamnă că voi mai avea la

dispoziție încă zece ani de fericire... nimeni nu mă va deranja, nimeni nu mă va sîcîi sau plictisi".

Apoi, chicoti.

Trata acest episod minor din viața lui ca ceva extrem de serios. In fond, va mai avea şi alte aventuri galante.

„Singurul lucru pe care trebuie să-l evit, îşi spuse el înainte de a adormi, este o capcană. De acum, ar trebui să fiu suficient de înțelept încît s-o miros imediat".

In ziua următoare soarele strălucea, iar „Neptun" înainta pe mare. Marchizul îşi petrecu mai toată ziua pe punte cu căpitanul Gordon.

Auzise multe poveşti despre mare şi despre Scoția, poveşti care nu-i erau necunoscute.

Cînd căpitanul dori să coboare, marchizul preluă comanda, experiență pe care o găsi la fel de plăcută ca aceea a stăpînirii unui armăsar.

Pînă la sfîrşitul zilei, străbătuseră cam toată coasta. A doua zi vor intra în apele scoțiene.

Marchizul stătea în cumpănă, neştiind dacă trebuie sau nu

să facă o escală la Edinburgh. Era un oraş pe care dorea să-l reviziteze.

Citise cu mare interes o carte în care se spunea cît de mult îi plăcuse regelui George IV vizita la Edinburgh, unde fusese primit cu braţele deschise.

„Poate trec pe acolo la întoarcere", îşi spuse el.

Contele de Darendell primise probabil scrisoarea pe care-i ceruse domnului Foster s-o scrie, şi pesemne că acesta-l aştepta. Ar fi fost foarte neplăcut dacă ar fi zăbovit prea mult în călătorie.

încercă să-şi amintească vorbele tatălui său despre conte.

Castelul Darendell era un obiectiv turistic de mare interes, iar contele provenea dintr-o familie veche, clanul McDarens fiind unul dintre cele mai vechi şi mai respectate din nordul Scoţiei.

Marchizului îi plăcea să pescuiască încă din fragedă pruncie. Obişnuia s-o facă în lacul de acasă şi era încîntat de fiecare dată cînd prindea chiar şi un peştişor.

îşi amintea că atunci cînd îl prinsese pe primul, mersese glonţ la mama lui, ca să i-l arate.

După aceea, pescuise în cele mai bune rîuri din Anglia.

Şi în străinătate practicase acest sport, nu de puţine ori fiind pus în încurcătură, deoarece nu cunoştea numele majorităţii acestora.

Acum, îşi amintea că tatăl său îi spusese cîndva că rîul

Daren era unul dintre cele mai bune rîuri cu somoni din întreaga Scoție. Bine că îşi adusese cu el colecția cu cele mai noi undițe de la Londra. Pentru vînat era prea devreme, aşa că nu-i mai rămînea decît pescuitul.

„De fapt, gîndi el, nu-mi va lipsi deloc Londra. Va fi o schimbare să nu mai lupt pentru o femeie, ci pentru un somon. Odată ce e prinsă, femeia nu mai e la fel de atrăgătoare.

Un asemenea cinism îl făcu să rîdă cu poftă.

Se bucura nespus că e din nou liber. Era mai important decît orice altceva.

Capitolul 4

A doua zi, vremea se strică din nou, aşa că atunci cînd iahtul ajunse în Insula Sfîntă, marchizul decise că e mai bine să facă o escală la Edinburgh. Trecură prin gura rîului Tweed şi chiar dacă bătea un vînt năprasnic, marchizul se duse pe punte ca să vadă cum trece iahtul de Capul St. Abb's.

Soarele era la asfinţit cînd zăriră castelul Edinburgh.

La marginea oraşului era un număr considerabil de bărcuțe adăpostite de vremea rea. Marchizul îşi amintea-perfect ca locuința unde stătuse împreună cu tatăl său nu era foarte departe de castel. întrucît nu era foarte tîrziu, îşi spuse că ar fi bine să treacă mai întîi pe la bunul prieten al tatălui său, lordul McTranar. Casa era mare şi impresionantă, exact aşa cum şi-o

amintea.

întrebă dacă stăpînul este acasă şi fu poftit într-o cameră unde se aflau mai mulţi oameni. Cînd îi fu rostit numele, doi bărbaţi se ridicară, iar marchizul îi recunoscu drept vechii prieteni pe care-i cunoscuse ca băiat.

- Oliver! exclamă unul dintre ei. Ce surpriză plăcută!

- Mă gîndeam eu că aşa va fi, Neil. Sunt în drum spre nordul Scoţiei cu iahtul, dar marea e agitată, aşa că am făcut un popas aici.

- Şi ţi-ai amintit de noi, zise Neil pe un ton satisfăcut.

Se întoarse spre cel mai tînăr dintre ei.

- Cred că-ţi mai aminteşti de fratele meu, Brian. Nu era chiar aşa de rotofei cînd l-ai văzut ultima dată.

Marchizul îi întinse mîna. în clipa aceea, îi trecu prin minte că lordul McTranar pe care-1 ştia murise între timp, iar Neil devenise căpetenia clanului.

Raţionamentul său fu confirmat cînd Neil adăugă:

- Nu cred că o cunoşti pe mama mea vitregă.

O femeie se ridică de pe canapea, iar marchizul sesiză imediat că era foarte atrăgătoare.

- I-am auzit pe băieţi vorbind despre tine, începu ea, dar n-am crezut că te voi cunoaşte.

- Ei bine, se pare că soarta sau marea dezlănţuită m-a adus aici, răspunse marchizul.

- Şi trebuie să rămîi la noi, insistă Neil. Dăm o petrecere

diseară, iar prietenilor noştri le-ar face mare plăcere să te cunoască.

- Şi mie îmi va face plăcere să-i cunosc. Dar chiar vreţi să rămîn? M-aş putea întoarce fără nicio problemă pe iaht.

- Insist să rămîi la noi, Oliver.

îl chemă pe majordom şi-i spuse că marchizul va rămîne peste noapte la ei şi că trebuie să trimită o trăsură la iaht, pentru a i se aduce lucrurile şi pe valet.

- Ne bucurăm nespus să te avem printre noi, îi spuse lady McTranar marchizului. Nu există aproape nicio ştire în care să nu se menţioneze numele tău. Băieţii mi-au povestit o mulţime de istorioare despre cum vă distraţi cînd eraţi mici.

- Mă bucur că n-am fost uitat...

- Ar fi greu să fii uitat, zise lady McTranar.

îi vorbea pe un ton foarte familiar. Cînd o privi, recunoscu în ochii ei o expresie deja cunoscută.

I se părea extraordinar că mama vitregă a lui Neil era aşa de tînără. Marchizul credea că avea cam aceeaşi vîrstă ca el, poate doar cîţiva ani mai mult.

Cu toate astea, fusese căsătorită cu lordul McTranar de care îşi amintea că avea aceeaşi vîrstă cu cea a tatălui său.

Marchizul află că petrecerea din acea seară era dată în onoarea ducelui de Hamilton. Mai mulţi aristocraţi scoţieni din Edinburgh fuseseră invitaţi. Cum mai multe zile nu prea avusese cu cine să vorbească, marchizul se bucură de

conversația pe care o avu cu ceilalți invitați şi în timpul căreia bău mai multe ceşti de ceai.

Apoi lady McTranar îl conduse sus, într-unul din apartamentele ținute pentru personalități de seamă. Gilbert îl aştepta deja înăuntru.

- Sper că ai tot ce-ți trebuie, zise lady McTranar. Valetul tău poate cere orice servitorilor noştri.

- Mulțumesc pentru amabilitate, zise marchizul. Şi aştept cu nerăbdare cina.

- Să sperăm că nu vei fi dezamăgit.

Ii zîmbi, după care părăsi camera. Gilbert era încîntat că e pe uscat.

-Ai fost foarte înțelept, stăpîne, venind la țărm. Căpitanul spunea înainte să părăsesc iahtul că vremea va fi şi mai rea.

- înseamnă că vom dormi mult mai bine aici decît pe iaht.

După ce se îmbăie şi se îmbrăcă, arăta foarte distins, la patru ace. Cu acest sentiment coborî la masă.

Ducele de Hamilton sosise deja şi-i aminti că ultima dată cînd se văzuseră fusese la castelul Windsor.

- Nu merg foarte des în sud, zise el, iar cînd o fac, Maiestatea Sa îmi spune că am greşit cumva.

Marchizul chicoti.

- îmi amintesc că tata se întreba înainte de a merge în

audiență la Maiestatea Sa ce făcuse. Şi, invariabil, era ceva ce Maiestatea Sa dezaproba.

Izbucniră amîndoi în rîs. Chiar în clipa aceea fu anunțată cina.

Marchizul fu aşezat la stînga doamnei McTranar, iar ducele de Hamilton la dreapta. Amîndoi se străduiră să-i spună glume ca s-o distreze. Flirtă cu ei cu tot atîta uşurință cu care ar fi făcut-o una dintre cele mai căutate frumuseți din lumea bună.

Jocurile din Scoția urmau să aibă loc în săptămîna următoare, aşa că se discută foarte mult despre calitățile atletice la mare căutare. Marchizul îşi manifestă regretul că nu va putea rămîne pentru a se bucura de jocuri.

- Mi-ar fi plăcut să rămîi, îi susură lady McTranar la ureche.

- E un eveniment la care aş fi ținut foarte mult să particip, dar cum am acceptat o invitație din partea contelui de Darendell, nu cred că ar fi politicos să-mi schimb angajamentele în ultima clipă.

- Văd că eşti o persoană foarte manierată, remarcă lady McTranar.

- încerc să fiu. Mi-ar fi şi greu cînd am de-a face cu o ființă aşa de frumoasă ca tine.

- Mă flatezi, îi răspunse ea zîmbind. E însă ceva ce-mi place. Scoțienii nu prea obişnuiesc să le complimenteze pe

femei.

- Nu cred că şi în ceea ce te priveşte.

Gazda îi aruncă din nou acea privire specială, ce-i era atît de cunoscută.

Cina se sfîrşi cu discursul lui Neil McTranar, care îşi manifestă bucuria de a-l avea pe marchiz ca oaspete.

- Venea aici cînd era mic, zise el. Intre timp, a devenit o persoană foarte influentă. înțeleg că a călătorit foarte mult. Ne bucurăm să constatăm că n-a uitat Scoția. Vreau să ştie că e întotdeauna bine-venit la noi, cînd mai are de gînd să treacă granița.

Spre surprinderea marchizului, ceilalți oaspeți aplaudară.

După ce doamnele se retraseră, doi scoțieni distinşi îi spuseră că-şi aminteau de tatăl lui şi că-l invitaseră de nenumărate ori la ei.

Unul dintre ei avea nişte locuri de vînătoare grozave, iar marchizul cugetă în sinea lui că în august ar putea accepta o asemenea invitație.

Li se alăturară doamnelor în salon, care în Scoția era la etajul întîi. Lady McTranar se grăbi să vină la marchiz.

- Mă gîndeam să jucăm bridge. Mi-ar plăcea să fim parteneri.

- Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere.

Se aşezară la masa de bridge cu alți gentlemeni şi cu o

doamnă foarte elegantă. Spre marea încîntare a doamnei McTranar, cîştigară cu mare uşurinţă.

Cînd adversarii lor îşi spuseră noapte bună, îl invitară pe marchiz la cină, ca să-şi ia revanşa. Restul oaspeţilor nu mai zăbovită, astfel că nici nu bătu miezul nopţii şi se retraseră în dormitoare.

- Mîine dimineaţă nu avem nimic de făcut, îi spuse Neil marchizului, însă eu şi cu Brian dorim să inspectăm iahtul tău de sus pînă jos. Am auzit că e dotat cu ultimele noutăţi tehnice şi mi-ar plăcea să le vedem înainte să pleci.

- îmi va face plăcere să vi le arăt. Poate doriţi să mă însoţiţi o bucată de drum în călătorie. Deocamdată nu-i nicio grabă, vîntul încă bate.

îi spuse noapte bună doamnei McTranar, mulţumindu-i din toată inima pentru seara minunată petrecută împreună.

Cînd îi luă mîna, simţi cum ea îi strînge degetele într-un gest de mare familiaritate.

Gilbert îl ajută să se schimbe.

Marchizul se sui imediat în pat, întrucît noaptea trecută nu prea se odihnise.

Tocmai voia să stingă lumînările cînd, spre marea lui surprindere, se deschise uşa. La început, crezu că era tot Gilbert. Poate uitase ceva şi venise să-l recupereze.

Cum persoana care intrase tăcea, marchizul întoarse capul.

Făcu ochii mari, întrucît în faţa lui era însăşi lady

McTranar. Era nespus de atrăgătoare, mai ales că părul îi cădea în cascadă pe spate.

Se îndreptă agale spre el. Şi deoarece marchizul nu-şi revenise din uimire, ea murmură suav:

-Am venit să văd dacă te simți bine şi dacă ai tot ce doreşti.

Marchizul tăcu cîteva clipe, după care replică: -

Nu chiar totul.

A doua zi dimineață, marchizul se trezi devreme.

Nu-i venea să creadă ce se petrecuse în timpul nopții. Era ispitit să-şi spună că fusese un simplu vis. Abia fugise de Isobel. De unde să ştie că odată ajuns în Scoția, locul acesteia va fi aşa de repede luat de altcineva.

Şi dacă stătea mai bine să se gîndească, i-ar fi fost cu neputință să nu se simtă atras de lady McTranar. Pe lîngă faptul că era nespus de frumoasă, părul roşcat o făcea şi mai atrăgătoare.

Apariția ei era neobişnuită, atît de neobişnuită, încît orice bărbat ar fi apreciat un asemenea moment. Plecase după două ore la fel de neaşteptat şi de discret cum venise.

Era ceva ce marchizul nu anticipase. Oricum, nu se gîndise

că i se va întîmpla chiar din clipa cînd va pune piciorul în Scoția.

_ Cînd era copil, scoțienele i se păruseră bune şi prietenoase, dar nu neapărat chipeşe sau strălucitoare.

Lady McTranar îi demonstrase că se înşelase amarnic.

Trebuia să admită în sinea lui că se bucurase de fiecare clipă.

în timp ce se îmbrăca, marchizul îşi spuse că ar fi o greşeală să mai zăbovească acolo. Era sigur că niciunul dintre fiii ei vitregi nu s-ar fi gîndit că mama lor l-ar putea atrage.

Răsuflă uşurat cînd văzu că soarele strălucea sus pe cer, iar furtuna din ziua anterioară dispăruse.

Cînd coborî la micul dejun văzu că erau prezenți numai bărbații.

- Vremea e frumoasă şi liniştită astăzi, zise Neil. De-abia aşteptăm să-ți vedem iahtul.
- Am să vi-l arăt înainte de a pleca.
- Te întorci la prînz?

Marchizul clătină din cap.

- Cred că trebuie să profit de vremea bună şi să navighez spre nord. Presupun că noaptea vom fi nevoiți să acostăm în vreun port, ceea ce presupune întîrzieri.

Neil şi fratele său nu protestară.

Marchizul îi spusese deja lui Gilbert să se întoarcă la iaht cu bagajul.

Lady McTranar nu dădu niciun semn de viaţă nici măcar cînd se pregăteau să plece în port.

- Cred că ar trebui să-mi iau rămas-bun de la mama ta vitregă, sugeră marchizul în timp ce se suia în trăsură.

- Probabil că încă nu s-a trezit, îi răspunse Neil. Dar i-am lăsat un mesaj cameristei sale, ca să ştie unde am plecat. Presupun că va veni şi ea mai tîrziu.

Marchizul nu făcu niciun comentariu. Ii era mai uşor dacă-i va scrie mai tîrziu.

Gilbert îi spusese căpitanului că vor veni, aşa că peste tot era curăţenie lună. Cei doi fraţi se arătară încîntaţi de ceea ce văzură. Marea majoritate a inovaţiilor şi schimbărilor realizate de marchiz pe „Neptun" nu erau cunoscute scoţienilor.

Căpitanului Gordon îi mergeau la suflet aceste laude. In salon, li se aduse de băut.

- Sunt hotărît să-mi cumpăr un iaht pe care voi încerca din răsputeri să-l fac şi mai modern decît iahtul tău, Oliver.

- Iată o adevărată provocare. M-aş bucura nespus dacă ai reuşi.

Izucniră cu toţii în rîs.

Iahtul porni pe apă, iar ei stătură pe punte cam o jumătate de oră. Cînd oaspeţii îşi manifestară dorinţa de a fi duşi la ţărm, marchizul le mulţumi atît lui Neil, cît şi lui Brian pentru minunata seară pe care-o petrecuse la ei. îi rugă să transmită

complimentele sale mamei vitrege şi să-i mulţumească pentru amabilitate, deoarece aceasta nu-şi făcuse nici acum apariţia. Deşi voia să-i trimită flori, înţelese că un asemenea gest ar fi fost socotit deplasat. Găsi în salon o carte despre regina Victoria şi se gîndi că era ceva ce oricine şi-ar fi dorit să aibă. I-o dădu stewartului s-o împacheteze, după care o înmînă prietenilor săi pentru doamna McTranar.

- îi va părea rău că nu şi-a luat rămas-bun de la tine, dar poate că vei veni să ne vizitezi cînd porneşti spre sud.

- Da, trebuie, zise şi Brian.

- Sunteţi foarte drăguţi amîndoi şi accept invitaţia voastră numai să fie cu putinţă.

îşi luară din nou rămas-bun, iar marchizul flutură din mînă pînă ce nu mai văzu nimic la orizont. Din fericire, vremea era bună. Marchizul îşi petrecu ziua cu căpitanul, cină singur în cabină şi se culcă. Somnul nu veni însă aşa de uşor, deoarece se gîndea la întîmplarea extraordinară prin care trecuse: lady McTranar venise în camera lui, deşi de-abia îl cunoştea.

Nu se aşteptase la aşa ceva, oricum nu în Scoţia. Femeile de aici i se păruseră întotdeauna foarte reţinute în comportament şi mult mai în vîrstă. Povestea fusese atît de neobişnuită, încît abia acum îşi dădea seama că lady McTranar e văduvă.

Şi el tocmai jurase că nu va mai avea de-a face cu vreuna. I se părea puţin probabil ca aceasta să manifeste mai mult interes decît cel pe care-l acorzi unui vas care trece noaptea pe

mare.

Era tînăr şi atrăgător. La fel şi ea!

Presupuse că şi dacă s-ar fi întîlnit la Londra, deznodământul ar fi fost acelaşi.

Ciudățenia provenea din faptul că totul se petrecuse în Scoția, într-o casă în care locuise pe cînd era copil. Era o femeie foarte seducătoare şi dintr-un anumit punct de vedere, îl ajutase să depăşească spaima pe care i-o provocase Isobel prin cererile ei repetate.

^

îşi spuse apoi că venise în Scoția pentru a nu se mai gîndi la femei, ci numai la sport.

„Asupra acestui aspect va trebui să mă concentrez de-acum înnainte".

Nu credea că va întîlni alte femei la fel de atrăgătoare ca lady McTranar. Dacă existau, trebuia să fie suficient de abil ca să le evite.

A doua zi marea era liniştită, iar soarele strălucea pe cer. Marchizul se bucura de fiecare clipă petrecută la bordul iahtului său.

Căpitanul îi sugeră să facă o escală la Montrose, dar marchizul consideră că e mai bine să se îndrepte spre Aberdeen. Ardea de nerăbdare să pescuiască din nou. îşi aminti că tatăl său îl învăţase că e bine să arate cît de eficient fusese şi să se laude cu peştii prinşi. La moşia lor de la ţară aveau în faţa casei un lac. Mîndria cea mai mare o resimţea atunci cînd îi arăta mamei sale că prinsese vreun somon.

„Presupun că îmi place spiritul de competiţie", îşi spuse marchizul.

Se gîndea la fazanii pe care-i împuşcase de-a lungul anilor. Abia acum înţelegea că petrecuse foarte mulţi ani la Londra vînînd femei. Aproape se acuza că este lipsit de onestitate. Petrecuse mai multe ceasuri cu Isobel decît cu păsările sau animalele din pădure.

- Dar asta face parte din educaţia mea. Trebuie să fiu mereu în formă, conchise el rîzînd.

Capitolul 5

Iahtul intră în golful din faţa castelului Darendell în ziua următoare la ora trei. Marchizul nu văzuse niciodată o imagine a castelului, dar avea senzaţia că aşa trebuie să arate un castel scoţian. Meterezele situate de o parte şi de alta a castelului îi confereau un aer autoritar. Marchizul avea senzaţia că este un castel de basm, nu unul real.

Mai mulţi oameni le ieşiră în întîmpinare. După ce ajunseră Ia debarcader, un bărbat se prezentă drept secretar al contelui.

- Stăpînul vă aşteaptă de două zile.

- Am întîrziat din cauza unei furtuni şi am oprit la Edinburgh.

- A fost foarte înţelept din partea dumneavoastră. Furtunile sunt foarte periculoase pentru vasele mici.

Marchizul păşi pe uscat. Fu condus printr-o grădină frumoasă, apoi urcă nişte trepte care conduceau la castel.

- Stăpînul aştepta cu nerăbdare vizita dumneavoastră. Sunt sigur că vă va face plăcere să pescuiţi.

- De-abia aştept.

Intrară în castel prin uşa din faţă, într-un hol vast. Deasupra şemineului trona capul unui tigru.

Ca şi cum ar fi fost obişnuit să ofere explicaţii, secretarul se grăbi să-l informeze:

- Stăpînul a ucis mai mulţi tigri în India. Veţi vedea capetele lor peste tot în castel.

Marchizul zîmbi. Şi el se gîndise să aducă acasă capul tigrului ucis în India, dar ajunsese la concluzia că deranjul ar fi fost prea mare. Deşi, dacă stătea bine să se gîndească, ar fi arătat impozant în casa lui de la ţară. între timp, li se alătură şi majordomul. Acesta anunţă pe un ton pompos:

- Marchizul de Kexley, stăpîne.

Contele stătea la fereastră, privind iahtul din golf. Se întoarse,

iar marchizului i se păru mai în vîrstă decît se aşteptase.

- Mă bucur să te văd, Oliver. Mi-ar fi plăcut să fie şi ţatăl tău cu tine.

- Şi mie, zise marchizul. Dar mi-a povestit de nenumărate ori că aveţi un castel grozav, şi înţeleg că avea dreptate.

Contele păru mulţumit.

- Sunt foarte mîndru de acest castel, Oliver, şi nu pot decît să sper că-ţi va plăcea la noi la fel de mult cît i-a plăcut tatălui tău.

- Mi-a vorbit adesea despre partidele de vînătoare, ca şi de faptul că aţi prins peste două2eci de somoni.

- Cred că au fost mult mai mulţi. Tatăl tău era un mare pescar. Sper că vei fi la fel de eficient ca el.

- Asta sper şi eu. Totuşi, e ceva ce nu poate fi dovedit cu uşurinţă.

Contele rîse.

- Cît se poate de adevărat. Anul acesta suntem şi mai norocoşi. Există foarte mult peşte în apă, iar potîrnicile au atins un nivel record.

- Sunteţi norocos. Am adus cu mine nu numai undiţele mele, ci şi pe cele ale tatălui meu.

- înseamnă că vei stabili un record care va doborî tot ce s-a stabilit pînă acum la castelul Darendell.

Rîseră amîndoi, după care contele sugeră:

- Ceaiul ne aşteaptă în camera alăturată. Soţia mea are ceva de rezolvat în această după-amiază, dar se va întoarce curînd. Iar

fiica mea, deloc surprinzător, pescuieşte.

Străbătură camera ai cărei pereți erau plini de cărți. Un portret atîrnat deasupra şemineului îl înfățişa pe unul dintre conți, iar altul un alt înaintaş şi pe soția acestuia purtînd o diademă. Intrară într-o încăpere cu vedere spre grădină şi spre golf. Marchizul remarcă aranjamentul mobilierului, complet diferit. Existau o mulțime de portrete puse peste tapetul chinezesc care părea mai vechi. Masa de ceai era în fața şemineului.

Marchizul spera din suflet să aibă parte de linişte şi de răgaz. Nu voia să treacă de la o surpriză la alta. Voia să uite de toate problemele şi grijile pe care le avusese la Londra.

- Ia loc, te rog! îl pofti contele. Te rog să-mi povesteşti despre caii tăi. Citesc adeseori despre tine prin ziare că ai mai cîştigat nu ştiu ce cursă. Tatălui tău îi plăcea nespus de mult acest sport.

- Este adevărat că am moştenit nişte cai de la tata. Ne mîndrim cu faptul că ai noştri sunt de rasă.

- Nu mă surprinde. Tatăl tău şi-a dorit mereu să aibă ce e mai bun. Presupun că l-ai moştenit în această privință.

- Mai încape vorbă?

Se aşezară la masă pentru a bea ceaiul, cînd uşa se deschise brusc şi o tînără intră valvîrtej.

- Am prins şase somoni, tată! strigă ea. Şi sunt mari.

Contele întinse mîna.

- Splendid, Celina! E exact ce doreşte să audă şi oaspetele

nostru.

Ca şi cum pînă atunci nu-l văzuse, fata se întoarse. Marchizul se ridică şi întinse mîna. Cei doi se măsurară din priviri cu aceeaşi surprindere. Marchizul pentru că nu ştia de existența acestei fete, cu atît mai puțin că era aşa de frumoasă. Era, într-adevăr, foarte diferită de toate femeile pe care le văzuse pînă atunci. Părul ei lung părea de aur, iar chipul îi era foarte drăgălaş. Nu prea ştia unde s-o plaseze, după care decise că trăsăturile ei o apropiau de grația clasică. Ochii ei, de un cenuşiu-deschis erau ca pîcla de dimineață. Celina nu părea decît o copilă.

Cînd marchizul o prinse de mînă, îşi dădu seama că nu avea mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani.

- Am avut o zi grozavă. Am prins peştii unul după altul. La început nu mi-a ieşit deloc, dar după prînz am prins de fiecare dată cînd am aruncat cîrligul cu momeală în apă.

- E ceea ce dorim cu toții să ni se întîmple, zise contele. Marchizul e ferm hotărît să bată toate recordurile. Nu-i aşa, Oliver?

- Mă voi strădui, zise el zîmbind Celinei.

Spre marea lui surprindere, aceasta îi întoarse spatele. Avea senzația că sesizează teamă în ochii ei.

„Probabil mi se pare", îşi spuse el.

Cînd fata se aşeză la masă, i se păru că nu mai e la fel de entuziasmată. Ba chiar nu se mai uită deloc la el. Nu-i înțelegea comportamentul care i se părea ciudat. Dispăruse fata

entuziasmată care intrase pe uşă şi care se lăudase cu somonii prinşi, lăsînd locul unei făpturi liniştite, reținute şi sfioase.

Contele nu observă schimbarea comportamentului fiicei sale, întrucît era absorbit de discuția cu marchizul. Tatăl fetei îşi amintea de Eton şi de frumoşii ani ai tinereții.

- Trimiterea mea la studii în Anglia a fost un mare pas înainte. Tatăl meu s-a gîndit că pentru a-i bate pe englezi, trebuie să-i învingem cu propriile arme.

Marchizul chicoti.

- O ambiție cam greu de concretizat.

- Am avut mare noroc că, atunci cînd am ajuns la Eton, şi eram foarte neliniştit, m-am împrietenit cu tatăl tău. M-a prevenit că voi fi tachinat din cauza accentului şi catalogat drept barbar.

Marchizul chicoti din nou.

- Aceste prejudecăți nu mai existau cînd am ajuns eu la Eton.

- Ai fost norocos, Oliver. Am primit o mulțime de lovituri pentru că sunt scoțian. Cînd m-am împrietenit cu tatăl tău, totul s-a schimbat.

- Vă susținea?

- Cred că mai degrabă eram amîndoi foarte puternici. Băieții mai tari m-ar fi bătut dacă eram singur, dar fiind doi, renunțau după cîteva runde de luptă.

- Sunt sigur că tatei îi plăceau foarte mult aceste încăierări.

Era genul care se angaja în cauze importante şi care sărea în ajutorul celor mai slabi decît el.

Contele aprobă.

- Aşa e. Sper să-i calci pe urme.

Marchizul nu ştia dacă se va întîmpla astfel. Pînă atunci, nu luptase decît pentru femei şi de obicei lupta nu era cine ştie ce, deoarece acestea îi căzdeau imediat în braţe. N-ar fi fost bărbat dacă nu s-ar fi bucurat de aceste delicii, de atenţia pe care i-o acordau femeile. Se întrebă ce-ar fi spus tatăl ei dacă ar fi ştiut că a fugit cu atîta laşitate. Dacă s-ar fi confruntat cu aceeaşi situaţie, tatăl ei ar fi luptat, chiar dacă i-ar fi lipsit o mînă. Contele povestea nişte anecdote despre ce făcea în tinereţe la Eton. Urmaseră cursurile universităţii din Oxford şi plănuiseră să călătorească împreună în multe părţi din lume după ce îşi vor fi desăvîrşit educaţia. în clipa aceea, contele scoase un oftat.

- Dar tatăl tău a intrat în posesia titlului nobiliar mai devreme decît era de aşteptat, aşa că a fost nevoit să rămînă acasă pentru a avea grijă de nenumăratele posesiuni pe care le avea şi pentru a-şi lua locul cuvenit la Curte.

După o scurtă pauză, continuă:

- Eşti foarte norocos, tinere, că regina Victoria nu ţi-a găsit deja pe cineva, aşa cum face în cazul majorităţii gentlemenilor cu titlu vechi şi chip frumos.

Marchizul zîmbi.

- Cred că adevăratul motiv pentru care nu-mi acordă

atenție este faptul că mă dezaprobă pentru că flirtez.
Maiestatea Sa aşteaptă să mă căsătoresc înainte să-mi ofere un loc la Curte. îmi convine de minune această atitudine. Nu vreau să fiu în permanență la dispoziție, aşa cum era tata.

- înțeleg foarte bine.

Marchizul sesiză că atunci cînd afirmase că regina Victoria nu-i oferise nicio poziție la Curte, Celina îl privise scurt. Văzu din nou teamă în frumoşii ei ochi.

„Oare de ce se teme?" se întrebă el. „Doar nu sunt aşa de înspăimîntător".

Iată o întrebare la care nu avea deocamdată un răspuns. Se îngrijoră şi mai mult cînd constată că Celina nu catadicseşte să-i adreseze nici măcar o privire. în clipa aceea, auzi zgomot afară. Un cîine lătra şi cineva țipa.

Contele ridică ochii.

- Cred că s-a întors Moira. Ard de nerăbdare s-o cunoşti, Oliver.

Auzi vocea ascuțită a unei femei care dădea ordine, deşi nu înțelegea ce spune. Celina se încordă şi puse jos prăjitura din care mînca. Deşi nu era sigur, marchizului i se părea că fetei îi tremură mîinile.

„Pesemne am vedenii", cugetă el.

în clipa aceea, se deschise uşa. Cățeluşul lătră şi mai tare la intrarea femeii.

- O, ai sosit, draga mea! exclamă contele. Mă întrebam ce ți

s-a întîmplat.

Femeia se apropie. în clipa aceea, marchizul încremeni. Avea în fața ochilor o ființă pe care nu se aşteptase s-o mai revadă, dar care totuşi venea drept spre el.

Trecuseră opt ani de cînd n-o mai văzuse.

***

Marchizul avea nouăsprezece ani cînd un prieten pe care-l cunoscuse de puțin timp îl invitase la țară, la o partidă de crichet. Se vorbea despre el ca fiind un jucător redutabil, care fusese chiar premiat. Pe atunci, nu moştenise titlul tatălui său, fiind cunoscut drept vicontele Kex.

Acceptase invitația pentru că-i plăcea crichetul şi atenția pe care i-o acordau admiratorii săi.

Prietenul care-l invitase era fiul lui sir Gerald Benson care deținea o vastă proprietate în Hampshire. Casa era imensă, oricum suficient de mare încît să găzduiască nu numai întreaga echipă de crichet, ci şi prietenii şi rudele acestora.

Marchizului i se dăduse un apartament frumos la etajul întîi, deşi majoritatea prietenilor săi stăteau mai sus. Ghicise că onoarea se datora faptului că avea un titlu nobiliar.

Sir Gerald Benson avea aproape şaizeci de ani. Era văduv de

mai mulţi ani şi se recăsătorise cu o femeie mult mai tînără decît el.

în prima seară, toată lumea dansă după cină. Nu erau prea multe fete, iar sir Gerald făgăduise că va îndrepta situaţia în seara următoare.

- După partida de crichet vom da o petrecere pe cinste, spusese el. Sunt sigur că o veți cîştiga.

- Sir Gerald, am fi tare necăjiți dacă n-am cîştiga-o, spusese căpitanul.

îl privi pe marchiz şi adăugă:

- Totul depinde de tine, Oliver.

- Mă speriați, răspunsese marchizul, dar mă voi strădui.

- Mă bucur nespus că am ocazia de a găzdui un meci de crichet aici. Deşi fiul meu n-a fost selectat în echipa Oxfordului, sper că-1 vei ajuta. Mi-ar plăcea să exceleze în această partidă.

- Mă voi strădui, sir, răspunse marchizul. Cred că lui Peter îi lipseşte antrenamentul.

Discutaseră despre cai, iar sir Gerald îl întrebase dacă vrea să facă o plimbare dis-de-dimineață.

- Nu trebuie să te oboseşti, dar am nişte cai care-ți vor plăcea. Ştiu că tatăl tău are o herghelie pe cinste.

Marchizul acceptase cu încîntare oferta.

A doua zi dimineață, marchizul şi cu Peter se treziseră mai devreme şi se plimbaseră peste cîmpuri. îi plăcuse aşa de mult, încît sperase că şederea lui se va prelungi.

Privind înapoi, familia aceea i se părea acum ciudată.

Peter avea cam aceeaşi vîrstă cu femeia pe care tatăl său o luase de soție. I se părea atrăgătoare şi considera că se apropie de treizeci de ani.

Peter Benson era mai degrabă indiferent față de mama lui vitregă, chiar dacă o disprețuia cînd aceasta îi vorbea cu asprime de față cu oaspeții.

Cînd se întoarseră în casă după plimbare, marchizul şi cu Peter intrară în sala de mese. Majoritatea oaspeților terminaseră micul dejun.

- Unde ați fost? întrebară ei.

Unii erau supărați că marchizul avusese parte de o plimbare călare, deoarece le-ar fi plăcut şi lor să se afle într-o asemenea postură. Peter le explică motivul.

- Tata e ferm hotărît să cîştigăm meciul de astăzi, astfel încît nu doreşte să fim obosiți. Dacă doriți să călăriți, o veți putea face mîine. Nu încape nicio îndoială în această privință. La urma urmei, astăzi este sîmbătă, iar şederea noastră se prelungeşte pînă luni.

Cum unii oaspeți strîmbau din nas la gîndul că marchizul avusese parte de o călătorie de plăcere, conversația ajunse din nou la crichet.

Cînd marchizul văzu terenul de crichet din spatele casei, înțelese dorința lui sir Gerald ca meciul să fie unul de succes. Anul acesta, stăpînul casei luase decizia de a invita majoritatea

jucătorilor de la Universitatea Oxford. Echipa locală cîştigase o mulţime de partide în timpul sezonului, astfel că se dovedea un adversar redutabil.

Existau locuri speciale pentru judecătorul-şef al ţinutului, ca şi pentru alţi demnitari din Hampshire, ca şi pentru publicul larg.

Din fericire, ziua era frumoasă. Majoritatea femeilor purtau umbreluţe de soare.

Marchizul de-abia aştepta să iasă în evidenţă, astfel că nu fu deloc surprins cînd i se oferi onoarea de a deschide jocul. Onoare de care se achită cît se poate de bine, de vreme ce la prînz, sir Gerald nu mai contenea să-l laude, ceea ce-l făcu să se simtă cam stînjenit.

Seara trecută marchizul n-o invitase pe gazdă la dans, aşa că socoti nimerit s-o facă acum. Fuseseră cîteva tinere atrăgătoare la petrecere, iar Peter nu ezitase să-l tachineze pe seama faptului că avusese mai mult succes decît el.

- Dansează foarte bine, comentase Peter. Iar cea cu care ai petrecut atîta timp era de departe cea mai drăguţă dintre toate. Niciunul dintre noi n-a avut vre-o şansă.

- Era într-adevăr o excelentă dansatoare, dar nu prea aveai ce să discuţi cu ea.

- Ai aşteptări prea mari, Oliver!

La sfîrşitul zilei, echipa lui Benson cîştigase. Finalul fusese foarte strîns, mai dramatic decît se aşteptase marchizul.

Sir Gerald era foarte încîntat şi la cină ţinu un discurs

protocolar, felicitîndu-i pe toți membrii echipei, dar în special pe marchiz.

îşi manifestase dorința de a-l vedea într-o echipă de divizia întîi, şi spusese că va fi foarte dezamăgit dacă Oxford nu va învinge Cambridge la o diferență foarte mare.

Cei de la Oxford bătură din palme şi chiuiră, apoi căpitanul şi cealaltă echipă răspunseră.

îşi exprimară speranța ca anul viitor sir Gerald să le ofere şansa de a-şi lua revanşa. Sir Gerald acceptă sugestia, ceea ce declanşă un alt ropot de aplauze şi urale.

Marchizul se arătă surprins cînd se găsi în dreptul doamnei Benson. Deduse de aici că era eroul meciului.

-Vreau să aflu mai multe despre tine, zise lady Benson. Nu înțeleg de ce Peter nu te-a invitat pînă acum la noi.

- Voi reveni, dacă voi avea şansa.
- Iți place să dansezi? Preferi pe cineva în mod deosebit?
- Dansez cu oricine se pricepe.
- Ei bine, după cină se dansează. Sper că mă vei invita la un vals, Oliver.

Marchizul îşi spuse că va avea în acest fel ocazia de a-şi lua revanşa.

- Voi fi onorat, se grăbi el să răspundă. Cred că ar fi corect ca dumneavoastră să deschideți balul.
- Minunată idee! De îndată ce începem să dansăm, toată lumea ne va urma exemplul.

în timp ce doamnele părăseau sufrageria, se întoarse spre soţul ei.

- Gerald, nu trebuie să rămîi prea mult. Vrem să dansăm, şi dacă gentlemenii vor începe să discute din nou despre crichet, dorinţa noastră nu va mai ajunge să se concretizeze.

Sir Gerald chicoti.

- înţeleg ce vrei să spui, Moira. în douăzeci de minute terminăm.

- Bine, te cred pe cuvînt. Mă voi supăra pe tine dacă îţi încîlci promisiunea.

Se îndreptă spre uşă, iar bărbaţii se ridicară în picioare.

După cum prezisese lady Benson, domnii mai în vîrstă începură să depene amintiri, exagerînd scorurile obţinute altădată. Trecu mai bine de o jumătate de ceas pînă cînd domnii se alăturară doamnelor. Lady Benson îl aşteptă pe marchiz, iar cînd ajunse lîngă ea, îi şopti:

- Le-am spus tuturor că vom deschide balul. Am ales o melodie frumoasă, care sper să-ţi placă la fel de mult cît mi-a plăcut mie.

Marchizul îşi puse braţele în jurul taliei acesteia, şi se cam necăji cînd văzu că Peter se grăbeşte s-o invite la dans pe fata frumoasă care-i fusese parteneră seara trecută.

„O invit la dansul următor", îşi spuse el. „E mai bună la dans decît toate celelalte femei".

Abia peste şapte dansuri putu s-o invite. Tînăra avea mare

succes în seara aceea şi se bucura de fiecare clipă.

Cînd se sfîrşi dansul, fata promise că va dansa cu căpitanul echipei din ţinut. Tot încercînd să capete încă un dans cu ea, se trezi din nou partenerul ladyei Benson.

- Dansezi la fel de bine cum joci crichet, îi zîmbi ea. Iar Peter spune că eşti un călăreţ desăvîrşit.

- Sunt suficient de norocos încît să am acasă nişte cai foarte buni.

- Sper că-i vei aprecia şi pe ai noştri. Mă gîndeam ca mîine pe la unsprezece să facem o plimbare. După masa de prînz, am putea-o lua pe rîu în jos, cu barca. Sunt sigură că te vei simţi mai relaxat.

- Pare minunat, admise marchizul.

- Asta voiam şi eu să spun. Tot ce vreau, e să ai senzaţia că este o petrecere specială la care te-ai distrat mai bine decît ceilalţi.

- Vă asigur că e cea mai grozavă petrecere la care am participat, răspunse politicos marchizul.

- Avem un cal special pe care aş vrea să-l călăreşti. Eu am unul care mi-a fost oferit în dar de soţul meu anul trecut, de Crăciun. Dacă aranjăm o cursă mîine, sunt ferm convinsă că ai cîştiga-o.

- Pare grozav, lady Benson. Habar n-aveam că aveţi şi o pistă privată.

- Eu am venit cu ideea. Pista a fost terminată cu şase luni în urmă, dar sunt sigură că poate fi folosită cum se cuvine. Ar putea

reprezenta terenul cel mai potrivit pentru antrenamente.

Marchizul era intrigat.

Vorbiră aşa de mult despre cursele de cai, încît se trezi dansînd pentru a treia oară cu gazda.

- Cred că eşti foarte inteligent, îi mărturisi ea puţin mai tîrziu. Excelezi în tot ce întreprinzi.

- Mă străduiesc, dar ştiu că mai am multe de învăţat.

- Sunt sigură că vei învăţa cît de curînd ceea ce este cu adevărat important în viaţă, Oliver.

Tocmai voia s-o întrebe la ce se referea, cînd apăru cineva care voia să-şi ia rămas-bun de la lady Benson.

- Mă tem că trebuie să plecăm.

- Chiar trebuie, domnule general?

- Nu mai sunt aşa de tînăr, iar mîine va trebui să citesc predica la biserică. Din acest motiv trebuie să mă odihnesc, dacă nu vreau să mă încurc la cuvinte.

- Sunt sigură că nu se va întîmpla aşa ceva, îl asigură lady Benson.

în timp ce gazda vorbea cu generalul, marchizul privi în jur după fata care dansa aşa de bine.

Constată iritat că aceasta dansa din nou cu Peter, şi tocmai voia să găsească pe altcineva cînd lady Benson îl prinse de mînă.

- Aş vrea o cupă de şampanie. Sunt sigură că nici ţie nu ţi-ar displăcea, Oliver. Să mergem la bufet, în camera alăturată.

Marchizul se conformă şi fu nevoit să constate că şampania era excelentă. Lady Benson insistă să mai bea un pahar.

Nu se întoarseră în sala de bal decît cînd orchestra cînta God Save the Queen.

- Soţul meu a considerat că e o greşeală să dansăm duminica, îi explică ea marchizului, oarecum surprins de ce aude. I-am spus că e cam demodat. De fapt, nu voia să-l ofenseze pe episcop, care a venit la cină.

Marchizul nu-1 observase pe episcop, dar înţelegea raţionamentul lui sir Gerald. Oaspeţii începeau să-şi ia rămas-bun, dar dură destul pînă cînd plecară toţi. Abia la ora unu noaptea casa se linişti şi se cufundă în tăcere, toată lumea retrăgîndu-se la culcare.

Marchizul o căută pe gazdă şi o văzu închizînd uşa de la seră.

- Te rog să mă ajuţi! zise ea. Florile sunt foarte preţioase, iar aerul rece de noapte nu le face bine.

Marchizul o ajută să închidă uşa, iar cînd sfîrşiră, constată că ceilalţi erau deja sus.

- Noapte bună, îi spuse el ladyei Benson. Vă mulţumesc foarte mult pentru această seară minunată.

- Ai fost eroul zilei, zise ea suav. Chiar dacă eşti priceput la multe, există un domeniu la care pari a fi mai degrabă ignorant.

Marchizul o privi surprins.

- La ce vă referiţi?

Ea puse o mînă pe umărul lui şi-l privi în ochi.

- La iubire, şopti ea.

Felul cum îi vorbea şi cum îl privea îi tăie respirația.

Nu reuşi să continue, întrucît în clipa aceea se auzi vocea lui sir Gerald.

- Moira, unde eşti?

Lady Benson se întoarse spre el, după care îl privi iar pe marchiz.

- Voi sfîrşi mai tîrziu ce am de spus, murmură ea. Mai bine spus, voi sfîrşi ceea ce a fost o zi minunată.

înainte ca marchizul să poată rosti vreo vorbă, alergă la soțul ei.

Marchizul privea lung după lady Benson. Era năucit.

Vorbise oare serios? Nu-i venea să creadă. Totuşi, ochii săi erau mai mult decît expresivi.

Adevărul era că pînă atunci nu cunoscuse femei. O mulțime de fete din vecinătate veneau la petreceri sau la Crăciun, dar niciuna nu-i reținuse în mod special atenția. Nu discuta cu o fată decît dacă era o foarte bună călăreață.

La Oxford, colegii săi se lăudau cu succesele pe care le aveau la femei, ceea ce pe el nu-1 interesa, întrucît avea o
mulțime de lucruri cu care să-şi ocupe mintea.

Cînd era acasă, îşi petrecea majoritatea timpului călărind.

Iar acum, cînd se pregătea de culcare, îşi spuse că probabil i se păruse, că lady Benson nu rostise acele vorbe. Era inexplicabil, dar avea senzația că doreşte să vină la el în dormitor.

Peter i-o luase înainte, dormitorul lui fiind la capătul

coridorului.

- Noapte bună, Oliver. Ai avut un succes incredibil astăzi, dar sunt prea obosit să discut despre asta.

- Noapte bună, zise şi marchizul, intrînd în camera care-i fusese acordată.

Lumînările erau pe marginea patului, iar cămăşa de noapte deasupra acestuia. Rămase nehotărît în pragul uşii. Panica puse stăpînire pe el.

Dacă lady Benson va veni la el în dormitor, ce să facă?

Ce-i va cere?

Nu era atît de neştiutor încît să nu cunoască răspunsul la această întrebare. Era prea uimit ca să creadă ce i se întîmplă.

„Dacă încui uşa, nimeni nu mă va deranja", îşi spuse el.

Numai că în broască nu se afla nicio cheie. Trebuia să facă ceva pentru a ieşi din această încurcătură. îşi luă cămaşa de noapte, stinse lumînările şi ieşi pe coridor.

Fără să bată la uşă, intră în camera lui Peter. Fusese la el mai devreme şi observase că dormitorul avea două paturi.

Peter, pe jumătate dezbrăcat, făcu ochii mari de uimire cînd îl văzu.

- O, tu erai, Oliver? Ce s-a întîmplat?

- Am vărsat cana cu apă pe pat şi nu mai pot dormi acolo. Pot dormi aici?

- Neîndemînatic mai eşti! Sau beat, rîse Peter. Poți dormi la mine, numai să nu sforăi.

- Te asigur că nu sforăi. Drept e că am băut cîteva pahare cu şampanie şi îmi simt capul cam greu.

- în pat, atunci, şi culcarea!

Marchizul se conformă. Somnul însă refuza să vină.

Se întreba dacă nu cumva avea halucinaţii. Era totuşi sigur de intenţiile ladyei Benson.

„Trebuie să plec de aici imediat", îşi spuse el.

îi va fi cu neputinţă să mai dea ochii cu ea.

La şase dimineaţa, se strecură afară din aşternut şi-şi luă hainele. Peter sforăia. Era suficientă lumină încît marchizul să-şi găsească drumul spre propria încăpere. Camera era exact aşa cum o lăsase.

Nimeni n-ar fi putut afirma că pătrunsese cineva înăuntru, cu excepţia unui singur lucru: cheia era în broască. Nu avu nevoie decît de cîteva minute să-şi strîngă lucrurile.

Venise la casa lui sir Gerald Benson într-o trăsură deschisă trasă de doi cai. Tatăl său insistase să-i dea ca vizitiu pe unul dintre cei mai buni grăjdari ai săi.

- Sunt sigur că nu e nevoie şi că animalele vor fi bine îngrijite, protestase marchizul.

- Nu-mi încredinţez caii unor străini, îi răspunsese tatăl lui. Ia-l pe Abbey cu tine şi în caz că te îmbeţi, el te va aduce acasă în siguranţă.

- N-am de gînd să mă fac de rîs, tată, bînd prea mult. Pentru un sportiv ar fi o greşeală foarte mare.

Tatăl său îl prinsese de umeri.

- Sigur că da. Am încredere în tine. Ştiu că nu te vei face de rîs. Pe de altă parte, ştiu prea bine cum merg lucrurile la petrecerile de genul acesta. Şampania curge în valuri, mai ales dacă echipa lui Benson va cîştiga partida.

Tatăl său avusese dreptate.

Marchizul observase că unii dintre jucători se clătinau pe picioare în timp ce părăseau salonul, ceea ce-l determinase să se felicite pentru înțelepciunea lui.

Cînd ajunse la grajduri, un grăjdar tînăr şi somnoros îl privi surprins.

- Ați venit devreme, sir.

- Mă întrebam dacă mi-ai putea găsi vizitiul, zise el dînd explicații despre locul unde s-ar putea afla acesta.

Pînă la sosirea ajutorului său, marchizul dusese cei doi cai în curte şi-i înhămase.

Abbey era suficient de înțelept încît să nu pună întrebări, mărginindu-se să urce pe capră. în două minute, erau gata de drum.

Marchizul îşi aminti abia în ultima clipă că trebuie să dea explicații gazdei sale. Grăjdarul-şef sosise între timp, iar marchizul îl informă că primisese un mesaj urgent de acasă şi că e nevoit să plece imediat.

- Te rog să-l informezi pe sir Gerald că-i voi scrie diseară şi-i voi cere scuze pentru această plecare neaşteptată.

- Am să-i spun. Sper să aveţi parte de o călătorie plăcută.
- Mulţumesc foarte mult, zise marchizul, urcînd în trăsură.

în timp ce trăsura se îndepărta, se simţi oarecum ruşinat de el însuşi. Fugise cu atîta laşitate. în pofida acestui fapt, era ferm convins că făcuse ce trebuia.

Lady Benson era mama vitregă a unuia dintre cei mai buni prieteni ai săi.

Oricum s-ar fi comportat, făcea ceea ce i se părea drept şi cuviincios. I-ar fi părut nespus de rău să piardă prietenia lui Peter.

Ar fi fost o greşeală să mai vină la Peter sau Peter la el.

Tatăl său ar fi considerat că e politicos să-l invite pe tatăl lui Peter şi pe mama sa vitregă la ei, mai ales dacă cei doi băieţi participau la o partidă de crichet.

Marchizul oftă.

Ţinea foarte mult la Peter, dar nu-i putea spune adevărul. Trebuia să lase ca prietenia lor să se stingă de la sine, astfel încît să nu trezească bănuieli.

In clipa, aceea nu dorea decît să ajungă cu bine acasă şi indiferent de ce se va întîmpla pe viitor, să n-o mai revadă pe lady Benson.

Capitolul 6

Toate acestea se petrecuseră cu mai bine de opt ani în urmă, şi marchizul aproape uitase această întîmplare.

Iar acum, cînd gazda îşi făcu apariția, avu senzația căr-i explodează o bombă în față.

- îmi pare rău că am întîrziat, dar mi-a fost cu neputință să mă scol mai devreme. Ştii prea bine cum sunt femeile cînd încep să vorbească.

- Ştiu, draga mea, dar oaspetele nostru a venit cu un iaht splendid şi m-am gîndit că ai vrea să-l cunoşti.

Contesa de Darendell întinse mîna.

- Am senzația că ne-am mai întîlnit, zise ea privindu-1 drept în ochi.

Marchizul nu trebui să se uite la ea ca să înțeleagă că-1 urăşte.

Vedea în ochii ei şi simțea în atingerea mîinii, deoarece percepea întotdeauna vibrațiile celorlalți, mai ales ale personalităților foarte puternice.

înțelegea că femeia nu-1 iertase pentru că o umilise, refuzîndu-i avansurile.

„Dar atunci, de ce i-a îngăduit soțului ei să mă invite la castelul Darendell?" se întrebă el.

Nu ştia ce să răspundă la o asemenea întrebare. Contesa îi povestea soțului ei cele petrecute la Village Hali, iar marchizul făcu la fel, deşi sesizase că Celina nu-şi ridică ochii din farfurie, deşi terminase de mîncat.

Cînd se făcu pentru cîteva clipe tăcere, dădu scaunul la o parte şi se ridică în picioare.

- Mă duc în grădină, tată, spuse ea, îndreptîndu-se spre

uşă.

Tatăl ei tăcu. Marchizul văzu în ochii fetei o expresie care spunea că se teme. Mai mult, parcă tremura.

- „Ce o supără? Ce nu e în regulă?" se întrebă el.

Gîndurile îi zburară din nou la propriile probleme, la ce-i va spune contesei.

După ce băură ceaiul, reveniră în camera unde marchizul fusese primit de conte.

- Iahtul oaspetelui nostru oferă o privelişte minunată, zise contele. Sper să-l putem vizita mîine.

- Sper că da. Şi mai sper să vă intereseze îmbunătăţirile pe care le-am făcut.

- Eşti exact ca tatăl tău, Oliver. îmi amintesc că şi-a dorit întotdeauna să fie cutezător, un pionier. Dacă ar fi putut ajunge pe lună, ar fi făcut-o.

Marchizul rîse silit la comentariul contelui, deoarece soţia acestuia avea ochii aţintiţi asupra lui. între timp, îşi recăpătase stăpînirea de sine după şocul provocat de revederea acesteia.

- Tatăl meu mi-a povestit de nenumărate ori cît de frumos este acest castel, i se adresă el contesei, şi a fost foarte frumos din partea dumneavoastră să mă invitaţi în Scoţia.

- Credeam că vei fi surprins să mă revezi, replică ea. Presupun că îţi aminteşti de partida de crichet al cărei erou ai fost.

- Sigur că-mi amintesc, dar Oxford este un loc aşa de

mare, încît după aceea nu l-am mai văzut pe Peter.

Contesa zîmbi sarcastic, ca şi cum ar fi înţeles adevăratul motiv.

Marchizul o măsură din priviri şi ajunse la concluzia că arăta ca o femeie de patruzeci de ani, vîrsta ei reală.

Ceea ce n-o împiedica să se îmbrace la modă, să poarte bijuterii şi o coafură sofisticată. Era evident că soţul ei, contele, era foarte încîntat de ea, de vreme ce o privea admirativ.

- Draga mea, presupun că ai nişte oaspeţi care să-l amuze pe prietenul nostru Oliver. Din cîte-am citit prin ziare, se pare că se numără printre persoanele cele mai de vază din ceea ce pe vremea mea se numea lumea bună.

- Vreau să cred că lumea aceea există şi astăzi, răspunse marchizul. Am fost invitat la prînz de către Alteţa Sa Regală chiar cu o zi înainte să pornesc la drum şi vă asigur că lumea bună aleargă literalmente de la un bal la altul.

- Cred şi eu! De cine mai e îndrăgostit acum?

- Cred că relaţia cu contesa de Warwick merge mai departe, dar nu poţi fi sigur cu Alteţa Sa Regală. Are o inimă încăpătoare.

Contele rîse, iar contesa îl întrebă, pe un ton uşor afectat:

- Cum merge treaba cu inima ta?

Ştiind că e o întrebare cu subînţeles, marchizul spuse:

- Inima mea este intactă, mulţumesc foarte mult, şi aşa doresc s-o păstrez.

Contesa ridică din sprînceană.

- Adevărat? Sunt convinsă că există o frumusețe pe care o găseşti irezistibilă.

Marchizul se întrebă ce zvonuri auzise despre el. Oamenii vorbeau despre legătura lui cu Isobel, la fel cum discutaseră şi despre orice altă frumusețe cu care avusese o relație.

- Nu trebuie să pleci urechea la bîrfe, zise el cu fermitate. Te asigur că nu există nicio femeie care să aibă o asemenea însemnătate în viața mea, şi doresc ca această situație să continue.

- Chiar vrei să te cred?

- Acesta este adevărul.

- Dar sunt sigură că familia ta, insistă ea, arde de nerăbdare să te căsătoreşti şi să ai un moştenitor. Cum ai putea proceda altfel, avînd în vedere responsabilitatea pe care o ai pe umeri?

- Familia mea, ca oricare familie, se amestecă în chestiuni care n-o privesc.

- Altfel spus, rîse ea nu eşti căsătorit şi nu intenționezi să te căsătoreşti...

Marchizului îi stătea pe limbă să-i spună să-şi vadă de treburile ei, dar consideră că ar fi fost nepoliticos.

- Credeam că e evident, zise el provocator.

- îmi vine greu să cred. Pînă şi în nordul Scoției se ştie despre succesul pe care-1 ai la femeile frumoase din Londra.

Cineva îmi vorbea zilele trecute despre una dintre cuceririle tale. Oare cum o chema? Mai mult ca sigur Isobel.

Marchizul ar fi vrut să-i spună să-şi ţină gura, dar se mărgini să zîmbească.

- Dacă vrei o listă cu cele mai frumoase femei din Londra, ţi-o ofer fară nicio problemă. Fără fotografii - din păcate nu am aşa ceva la mine - e greu să-ţi dai seama cît de splendide sunt unele dintre ele.

Felul cum îi vorbea şi cum o privea arăta că-i declarase război.

Ea rîse uşor şi se ridică.

- Data viitoare va trebui să-mi povesteşti mai multe. Acum, trebuie să mă supun dorinţei soţului meu şi să găsesc nişte femei frumoase. Nu va fi uşor, dar n-aş vrea să fii dezamăgit...

Spunînd acestea, ieşi din încăpere. Cînd uşa se închise în urma ei, contele remarcă:

- Habar n-aveam că ai mai întîlnit-o pe soţia mea, Oliver, dar cînd i-am spus cît de mult ţineam la tatăl tău, mi-a reproşat că nu te-am invitat mai de mult.

- Vă sunt foarte recunoscător pentru invitaţie şi de-abia aştept partida de pescuit somoni.

- Să sperăm că aceştia nu se vor ascunde, iar Celina îţi va arăta cîteva dintre cele mai bune heleşteie pe care le avem. E mult mai experimentată decît majoritatea ajutoarelor la pescuit.

In drum spre camera lui, marchizul era cufundat în gînduri.

Dacă ar fi ştiut că o va întîlni pe lady Benson sub un alt nume

n-ar fi venit, deoarece era sigur că-l disprețuia pentru felul cum se comportase cu ani în urmă.

I se părea foarte ciudat că ea îşi îndemnase soţul să-l invite la Darendell pentru pescuit. Din păcate, nici aici nu va avea parte de linişte. Din ce spusese, bănuia că vreunul dintre prietenii săi discutase despre el, iar ea aflase mai multe decît şi-ar fi dorit. Dar faptul era împlinit şi nu avea niciun rost să se
gîndească la ceva petrecut cu atît de mult timp în urmă.

Pe atunci, era tînăr şi lipsit de experienă. Probabil ar fi fost mai bine dacă i-ar fi acceptat avansurile. I se păruse însă că e mult prea în vîrstă pentru el.

întorcîndu-se în timp, îşi aminti vag că sir Gerald Benson murise din cauza unui accident la o cursă de cai; calul se prăbuşise la un obstacol şi căzuse peste călăreţ.

Cînd se petrecuse această nefericită întîmplare, relațiile cu Peter se răciseră, astfel încît nu prea fusese interesat de poveste.

Soţia contelui era din nou liberă, iar marchizul înțelegea prea bine ce se întîmplase. Fiind încă atrăgătoare, contele de Darendell fusese captivat de ea. Văduva, la rîndul ei, tînjea după titlul acestuia.

Marchizul încerca să rezolve un puzzle, şi ajunse să se întrebe dacă-l ura cu adevărat pentru că-i refuzase avansurile cu atîta timp în urmă.

Din punctul lui de vedere, povestea fusese de mult uitată. Va trebui numai să accepte ce-i vor aduce zeii.

„Eram tînăr, inocent şi cam naiv".

în plus, fusese de-a dreptul şocat că o lady aşa-zis respectabilă s-ar putea oferi oricărui bărbat ce-i apărea în cale. Marchizului îi plăcea să creadă că el era cel care făcea avansuri, nu invers. Nu era tocmai adevărat, raționamentul lui fiind departe de realitate, însă aşa îi plăcea să creadă.

- Ce castel frumos, stăpîne, zise Gilbert, întrerupîndu-i gîndurile.

- Ai mai fost pînă acum în Scoția, Gilbert?

- Primul loc de muncă pe care l-am avut înainte de a-l sluji pe tatăl dumneavoastră a fost în Scoția. Gentlemanul care mă angajse locuia în apropiere de Edinburgh şi mi-a părut rău cînd a plecat într-un tur în jurul pămîntului. Am fost nevoit astfel să-mi găsesc altceva de lucru.

- Aşa ai ajuns la tatăl meu, nu?

Gilbert încuviință.

- Mi-a dat nişte recomandări foarte bune, iar cînd tatăl dumneavoastră m-a acceptat, am fost încîntat.

Marchizul îşi spuse că i-ar fi foarte greu să se descurce fără Gilbert şi cum avea încredere în el, îi sugeră:

- Află mai multe despre familie, Gilbert. Ştiu că pot avea încredere în tine. Nu înțeleg de ce lady Celina, care are şaptesprezece sau optsprezece ani, e aşa de speriată. Şi de ce contele s-a căsătorit la o asemenea vîrstă cu o femeie atît de tînără.

- Pare foarte ciudat, stăpîne. Mă ocup eu de tot. Nu există nimic mai plăcut decît să dezlegi enigme.

Marchizul rîse.

Capitolul 7

în prima zi, marchizul prinse patru somoni, iar Celina trei. Spera că va avea ocazia să stea de vorbă cu ea. Voia s-o întrebe de ce era aşa de speriată, dar fiecare avu un ajutor alături tot timpul.

La prînz, contele veni şi el la rîu. Mîncară împreună într-o colibă construită la marginea unuia dintre cele mai bune heleşteie. Insistă să-i privească un timp cum pescuiesc, iar după aceea se întoarse la castel împreună cu ei.

Marchizul observă că în prezența tatălui său Celina se simțea în largul ei. Din cînd în cînd îl privea şi pe marchiz, iar atunci cînd o făcea, spaima îi revenea.

„Oare ce-am făcut încît să reprezint o asemenea amenințare?" se întrebă el

Nu avea niciun răspuns la această întrebare. Gilbert îl mai lumină puțin. Acesta îl informă ceva mai tîrziu că angajații de la castel n-o suportau pe noua lor stăpînă şi considerau că se comportă foarte urît cu fiica ei vitregă.

- Ce vrei să spui? îl întrebă marchizul în timp ce-şi pieptăna părul.

- N-au intrat în detalii în fața mea, stăpîne, dar cred că se

petrece ceva straniu, deşi n-aş putea spune despre ce e vorba.

- Mai întreabă! De ce n-o plac angajaţii pe noua stăpînă?

- Mai întîi, n-au încredere într-o străină venită tocmai din Anglia. Cred că l-a prins pe bătrîn, pentru că- după cum aţi afirmat şi dumneavoastră- diferenţa de ani dintre ei este foarte mare.

Marchizul bănuia că Moira Benson ţinuse neapărat să obţină un titlu mai însemnat decît cel pe care i-1 dăduse sir Gerald.

în prima seară avură oaspeţi şi marchizul nu reuşi să stea de vorbă cu Celina.

Află cu plăcere că stăpînei nu-i plăcea să pescuiască, aşa că a doua zi dimineaţă el şi cu Celina plecară din nou, numai că nici de data aceasta nu avură ocazia să vorbească, deoarece
cele două ajutoare puteau auzi totul.

Marchizul nu avu succes la pescuit în acea dimineaţă, neprinzînd decît un somon şi scăpîndu-i doi, în timp ce Celina prinse tot trei.

La prînz, contele îl tachină.

- Va trebui să te pui pe treabă, Oliver, altminteri Celina va obţine un scor mai bun decît al tău. Doar nu vrei să fii înfrînt de

o femeie!

- Depinde de femeie...

Marchizul încercă să-i zîmbească tinerei în timp ce vorbea, dar Celina întoarse capul.

„Oare ce o frămîntă?" se întrebă el.

înfăţişarea lui nu intra în discuţie. I se spusese încă din tinereţe că e frumos, iar femeile cu care făcuse dragoste îl măguliseră întotdeauna. Fusese de nenumărate ori comparat cu un zeu antic. Nicio femeie pe care o cunoscuse nu ratase ocazia de a-i mărturisi cît de mîndră este că se află cu el. Fie că se afla în parc sau pe ringul de dans, arăta mai bine decît oricare alt bărbat.

Capitolul 8

In seara următoare, oaspeţi fură vecinii contelui. Unul dintre bărbaţii era mai vorbăreţ decît toţi ceilalţi, avînd o mulţime de lucruri de povestit.

La sfîrşitul cinei, bărbatul aşezat la stînga contesei întrebă:

- Ce s-a întîmplat cu Hambleton? Nu l-am mai văzut de ceva timp. Credeam că vă e prieten.

- Nici eu nu l-am mai văzut, îi răspunse contesa.

In timp ce vorbea, marchizul o văzu pe Celina tresărind. Ar fi putut pune mîna în foc că aceasta pălise.

- Mie nu mi-a plăcut niciodată de el, zise bărbatul care stătea de cealaltă parte a contesei. Mi s-a părut că e foarte crud cu

caii pe care-i are. Pe de altă parte, era foarte cheltuitor. E singurul lucru pentru care-i regretăm prezența.

- Să sperăm că mai devreme sau mai tîrziu va reapărea.

- Ca o monedă mai mult sau mai puțin valoroasă.

Contesa rîse, după care schimbă subiectul. între timp, Celina avu timp să se relaxeze şi să-şi recapete stăpînirea de sine.

Cum îi plăcuse mereu să dezlege enigmă, marchizul trase concluzia că domnul Hambleton o supărase cumva. Dar asta nu însemna că trebuie să se teamă de el.

„Trebuie să găsesc o cale de a vorbi cu ea", cugetă el.

Voia neapărat s-o facă a doua zi, adică duminică, zi în care nu vor merge la pescuit.

***

Contele îl informă la micul dejun că vor lua prînzul la un alt castel, situat la vreo cincisprezece kilometri depărtare.

Marchizul îşi manifestase interesul să vadă castelul, şi se întrebă dacă era la fel de atrăgător ca Darendell.

Contele şi contesa stăteau cu fața spre cai, iar marchizul şi Celina pe cealaltă bancă. Nu aveai cum să nu vezi că tînăra stătea cît putea de departe de marchiz. Astfel că nu prea avea cum să discute cu ea înainte de a ajunge la destinație.

Castelul nu era impresionant, dar era foarte vechi, situat pe malul unui lac şi prezenta un farmec aparte. La masă nu se discută decît despre sporturi: despre pescuit în primul rînd, apoi despre vînătoarea de potîrnichi. Discuţia se dovedi nespus de interesantă, dar la întoarcere marchizul îşi făcu din nou griji în privinţa Celinei. Se numărase printre cei mai tineri membri ai familiei. Chiar dacă stătuse departe de ea, îi auzise rîsetele, precum şi replicile vesele.

- Oare ce-am făcut de se comportă aşa de ciudat cu mine? se întrebă marchizul.

Ca şi la dus, şi la întoarcere stătu cît de departe putu de el. Cînd i se adresa direct, îi răspundea monosilabic, fără să-l privească.

Seara, în timp ce se pregătea de cină, îl întrebă din nou pe Gilbert dacă mai aflase ceva. O asemenea discuţie n-ar fi fost posibilă cu un alt servitor, dar cu Gilbert da. Practic, făcea parte din familie.

- Din ce-am mai reuşit să aflu, se pare că lady Celina era plină de energie pînă cînd tatăl ei s-o ia de soţie pe lady Benson. Lucrurile s-au schimbat în ultimele două-trei luni.

- Cum adică?

- Deşi nimeni nu mi-a spus ceva limpede, am prins aluzia: anume că lady Celina trebuie să suporte unele lucruri mai puţin plăcute din partea mamei sale vitrege.

- Mai puţin plăcute? Oare ce voiau să spună?

- Una dintre cameriste mi-a spus că dacă ar şti ce se petrece la castel, mama ei s-ar răsuci în mormînt. Ceilalţi servitori s-au grăbit să-i spună să-şi ţină gura.

Marchizul era nedumerit. Iată o enigmă pe care trebuia s-o dezlege într-un fel sau altul.

- Vezi dacă mai afli ceva. Sper că te simţi bine aici.

- Foarte bine, stăpîne, acum după ce mi-am schimbat camera.

- Ţi-ai schimbat camera?

- Păi... lucrurile s-au petrecut în felul următor: mi-au dat o cămăruţă sus la mansardă, după cum se spune în Anglia. Le-am spus că dacă veţi avea nevoie de mine, nu mă veţi putea contacta imediat, că voi avea nevoie de foarte mult timp să ajung la dumneavoastră.

Marchizul rîse.

- Aşa că am insistat să mă mute, iar acum stau într-un salonaş care nu prea e folosit ziua, dincolo de hol.

- E cît se poate de confortabil, Gilbert.

- îmi convine, stăpîne. Dacă strigaţi suficient de tare, vă aud.

Marchizul rîse din nou. Era tipic pentru Gilbert să obţină întotdeauna ce dorea. însă ceea ce-1 mulţumea cel mai mult, era că putea avea încredere în el mai mult decît în oricare alt servitor. Coborî pentru cină şi observă că gazdele se strînseseră în jurul unui cuplu fermecător. îi mai întîlnise în Anglia şi se

bucură să-i revadă. Vorbiră cu însufleţire despre petrecerile din Mayfair şi despre oamenii pe care-i cunoşteau.

Apoi doamna, pe numele ei McCleod, întrebă:

- Cred că la petrecerea la care ne-am întîlnit erai cu lady Heywood. Ce mai face? E una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut în viaţa mea.

- Are foarte mulţi admiratori, zise marchizul. în ziua cînd am plecat, urma să ia cina la Marlborough House.

- In cazul ăsta, sunt sigură că prinţul de Wales, căruia-i plac femeile frumoase, o apreciază.

- Nu m-ar mira, deşi din cîte ştiu e îndrăgostit lulea de lady Warwick.

Conversaţia se concentră asupra prinţului de Wales, iar marchizul fu mai degrabă uimit să vadă cît de informată era familia McCleod, în pofida faptului că locuiau foarte departe de Londra şi că nu treceau frontiera decît în ocazii speciale.

La sfîrşitul cinei, doamnele se retraseră în salon, în timp ce bărbaţii vorbiră despre sport.

Marchizul află că domnul McCleod avea peşti de soi în propriul lac, dar un lac nu era la fel de interesant ca un rîu.

- După plecarea marchizului, îi spuse contele domnului McCleod, trebuie să vii să petreci o zi la Daren. N-am văzut niciodată două undiţe pescuind în acelaşi timp.

Marchizul zîmbi.

- Sugerai cumva că am stat mai mult decît trebuia? îl

întrebă el pe conte.

- Nici pomeneală. Mi-ar plăcea să mai rămîi cel puțin încă două săptămîni, iar dacă pînă atunci n-ai stabili un record, aş fi foarte dezamăgit.

- La fel şi eu. Vă sunt nespus de recunoscător.

Cînd se alăturară doamnelor, marchizul observă că Celina era de negăsit.

Familia McCleod nu rămase mult.

- Cînd merg pe întuneric, prefer să nu mă grăbesc. E foarte uşor să faci un accident dacă nu e lună, iar caii merg prea repede.

- Sunteți foarte înțelept, admise contele. îmi pare rău că trebuie să ne părăsiți.

- E trecut de unsprezece şi jumătate, zise doamna McCleod, şi am ajuns la vîrsta cînd trebuie să-mi fac somnul de frumusețe.

- Şi eu la fel, zise contesa. Dar vă rog să reveniți.

- Vom veni ori de cîte ori suntem invitați. Sper că soțul dumitale nu va uita de invitația la pescuit.

Ambii soți îi urară marchizului "noroc la pescuit" şi "fir întins" după care plecară.

Marchizul îşi spuse că era probabil o adevărată plăcere pentru conte să aibă asemenea prieteni.

- Cred că trebuie să mergem la culcare, zise contele.

- Nu-i nicio grabă. Sunt sigură că Ewen vrea ceva de băut

şi sunt sigură că şi ţie ţi-ar plăcea. Am făcut o băutură specială pentru amîndoi. Sunt sigură că vă va plăcea.

îi spuse noapte bună marchizului, lăsîndu-1 cu contele.

Pe masa din salon, paharele erau deja pline cu băutură, iar contele luă unul în mînă, dorind ca marchizul să-i urmeze exemplul.

Marchizul ezită, deoarece băuse suficient la masă.

Contele se aşeză într-un fotoliu.

Marchizul dădu abil la o parte paharul cu băutură şi luă unul gol, pe care-1 umplu cu limonadă.

- Oliver, mă întreb de ce nu te-ai căsătorit pînă acum. în seara asta, am aflat numele unei alte doamne frumoase cu care ai fost. Se pare că niciuna din relaţiile tale nu durează.

- Nu intenţionez să mă căsătoresc. Cu cît se străduiesc mai mult rudele mele să mă convingă să fac pasul, cu atît mai mult mă încăpăţînez să rămîn burlac. Nu vreau să fiu tîrît în faţa altarului. -

Contele rîse.

- Vorbeşti ca tatăl tău, care făcea mereu numai ce-1 tăia capul. Dar ai dreptate, dragul meu. Bucură-te de viaţă cît eşti tînăr. Bătrîn o să tot fii...

- Sunt nerăbdător să vă urmez sfatul, zise el, după care schimbă subiectul. Nu urcară în camerele lor decît peste o jumătate de oră.

In timp ce urcau scările, marchizul era conştient că prietenul

său, contele, se clătina. Se întrebă ce fusese în băutură si se bucură că n-o atinsese.

Pe hol nu mai erau decît trei sfeşnice aprinse, camera sa fiind în faţa celei a contelui.

îşi luară rămas-bun în capul scărilor, dar marchi2ul îl urmări cu privirea pînă cînd contele ajunse în camera lui.

Intră apoi în propriul dormitor.

După ce închise uşa şi se apropie de pat, rămase pironit locului.

în patul său cu baldachin, o descoperi pe Celina.

Aceasta zise, cu glas pierit:

- îmi pare rău, îmi pare nespus de rău.
- Ce Dumnezeu cauţi aici, Celina?
- îmi pare rău, zise ea din nou. Te rog să nu te superi. Nu e vina mea. Ştiam că vei fi îngrozit, stăpîne.
- Nu sunt îngrozit, sunt uluit.
- Mă gîndeam eu, dar ea m-a pus să fac acest lucru.

Marchizul se aşeză pe marginea patului. Celina, care nu avea decît o cămaşă de noapte pe ea, tremura.

La lumina lumînărilor, părea şi mai palidă ca de obicei, încercînd să pară calm şi stăpîn pe sine, marchizul întrebă:

- Povesteşte-mi de ce eşti aici şi de ce ţi-a fost teamă de mine încă de cînd am venit la castel.
- Mi-era teamă, întrucît ştiam ce va face şi de ce te-a

chemat.

- Presupun că te referi la mama ta vitregă, nu?

- Da. Am vrut să te avertizez, dar n-am putut s-o fac cînd ai venit.

- Spune-mi ce vrea mama ta vitregă şi de ce eşti aici? o întrebă cu mult calm marchizul.

- Mîine îl va obliga pe tata, îi va spune că trebuie să te căsătoreşti cu mine. Ştiu că nu vrei să te căsătoreşti, cu atît mai puțin cu mine.

- Vrei să spui că mama ta vitregă a pus totul la cale? Iar eu am fost invitat la castel ca să fiu obligat să mă căsătoresc cu tine?

In timp ce vorbea, se gîndea la acest scenariu. Nu fu surprins cînd Celina îi răspunse:

- Mama mea vitregă vrea cu orice preț să scape de mine. Cînd a primit o scrisoare de la Londra în care i se spunea că o anumită lady Isobel vrea să-ți devină soție, l-a convins pe tata să te invite la noi, la pescuit.

Marchizul începea să înțeleagă ce se întîmplă, dar o întrebă la fel de liniştit:

- De ce vrea să te vadă căsătorită?

- Doreşte să scape de mine, deoarece tata nu are un fiu, iar în Scoția titlul şi proprietatea revin soției.

-Da, ştiu...

- Mama vitregă vrea banii tatei, şi consideră că dacă mă căsătoresc cu un aristocrat bogat, tata îi va lăsa ei totul. Pînă una,

alta, tata vrea ca după moartea sa banii să fie investiți în proprietate.

- Aşadar, mama ta vitregă vrea să scape de tine? E prima ei încercare?

Celina clătină din cap.

- Nu. Mi-a spus că trebuie să mă căsătoresc cu domnul Ignatius Hambleton, care trăieşte în celălalt capăt al comitetului.

- Şi de ce nu te-ai căsătorit cu el? o întrebă marchi2ul.

Celina începu să tremure.

- L-a împins să mă ceară în căsătorie, dar am auzit cît de crud se poartă cu caii săi. Iar cînd l-am văzut... e bătrîn şi respingător. Cînd m-a cerut în căsătorie, după cum îşi făcuse mama mea vitregă planul, i-am spus că prefer să mor decît să devin soția lui.

Vorbea pe un asemenea ton, încît marchizul înțelese cît de mult o îngrozise bărbatul acela.

- Ce-a făcut mama ta după plecarea domnului Hambleton?

- M-a bătut, şopti Celina. Am avut răni pe spate. Durerea a durat mai multe săptămîni. Cînd mi-a spus că trebuie să mă căsătoresc cu tine, n-am mai suportat.

- De ce nu i-ai spus tatălui tău?

- Voiam s-o fac, dar mama vitregă m-a amenințat că dacă o fac îmi va omorî caii şi îmi va răni astfel brațul, încît să nu mai pot călări sau pescui.

Marchizul scrîşni din dinți. Se uită la Celina ca şi cum nu

putea să creadă ce aude. Ştia, totuşi, că rostea adevărul.

O femeie cu un asemenea comportament ar trebui condamnată la moarte. Văzînd că tace, Celina murmură:

- Ştiu că nu vrei să te căsătoreşti cu mine, cum nici eu nu vreau să mă căsătoresc cu tine, dar mama mea vitregă îl va convinge pe tata că mi-ai distrus reputaţia şi pentru a mi-o salva, va trebui să mă iei de soţie.

Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

- Toată această poveste mi se pare îngrozitoare. Nu pot decît să spun că sunt şocat să aflu că o femeie se poate comporta atît de dezgustător.

Situaţia i se părea cu atît mai înfricoşătoare cu cît Celina i se părea fragilă. Părul care i se revărsa pe umeri o făcea de-a dreptul adorabilă.

Celina îşi frîngea mîinile.

- Te rog, nu fi supărat pe mine, îl imploră ea. Ştiu că e îngrozitor să auzi aşa ceva. Cînd mama vitregă mi-a spus că trebuie să vin aici şi să stau cu tine, aş fi vrut să mă arunc în mare. Poate ar fi trebuit s-o fac.

- Ar fi fost un gest prostesc. Trebuie să ne salvăm cumva. Aceasta este singura soluţie.

-Cum?

- Mă gîndesc la un plan. Spune-mi mai întîi, cît se presupune că trebuie să stăm aici pînă să se descopere că dormi în pat cu mine?

- Habar n-am. Mama vitregă mi-a spus că trebuie să fac tot ce-mi ceri şi că dacă fac zarvă, mă va bate din nou.

Marchizul strînse din dinţi. înţelegea de ce voise ca el să bea licoarea aceea şi cu cît afla mai multe despre ea, cu atît mai dezgustătoare i se părea.

- Ei bine, cred că avem ceva timp la dispoziţie pînă să fim descoperiţi. Pentru mai multă siguranţă, am să încui uşa.

în timp ce vorbea, se ridică din pat şi constată că Celina se retrage speriată, ca şi cum i-ar fi fost teamă că o va atinge.

- Mă gîndesc ce am putea face...

- Va fi foarte greu să nu mă iei de soţie, zise Celina. Sunt sigură că mama mea vitregă îi va spune tatei că ai profitat de mine, deşi nu prea ştiu ce înseamnă asta. îţi va îngreuna foarte mult situaţia, dacă refuzi să-mi salvezi reputaţia. Ar putea chiar să-i scrie prinţului de Wales...

- Nu mă preocupă prinţul de Wales sau altcineva. Tu mă îngrijorezi. Nu vrei să te căsătoreşti cu un bărbat pe care nu-l iubeşti, cum nici eu nu doresc să mă căsătoresc decît peste cîţiva ani şi doar cînd voi fi îndrăgostit de cineva de care să fiu sigur că va fi soţia perfectă.

- Mă gîndeam eu că aşa vei spune, dar mă tem că nu prea ai ce face în această privinţă. Mama mea vitregă va pretinde că este foarte furioasă din cauza celor întîmplate.

- înţeleg perfect ce plănuieşte. Numai o femeie de joasă speţă poate gîndi aşa.

înțelegea, de fapt, că în acest fel voia să se răzbune pe el. Refuzase ceea ce-i oferise cu mai mulți ani în urmă, iar acum acționa ca o femeie răzbunătoare.

Se duse la fereastră şi dădu jaluzelele la o parte. La lumina lunii, vedea iahtul acostat în port. Ca şi cum ar fi primit un mesaj din Cer, ştiu ce trebuie să facă.

- Ascultă-mă cu atenție, Celina. Vreau să-mi spui dacă ai rude din partea mamei şi unde ar putea fi acestea găsite.

Celina îl privi surprinsă, după care zise:

- Bunica trăieşte şi mi-a scris de nenumărate ori, spunînd că ar dori să mă revadă. Locuieşte în apropiere de Bath. Merge adeseori la băi, dar tata spune că e prea departe, că ar fi o călătorie prea lungă pentru el.

- Alte rude?

- Mai am o mătuşă care nu s-a căsătorit niciodată. Locuieşte tot în Bath.

- Foarte bine. Te voi duce la ele.

- Cum?

- Iahtul meu e acostat în port. Trebuie să ajungem la el fără ca mama ta vitregă să prindă de veste.

Celina făcu ochii mari. El văzu în ei entuziasm, o sclipire pe care n-o mai văzuse la ea pînă atunci.

- Vorbeşti serios?

- Mai întrebi? Doar nu vrei să stăm cu mîinile în sîn şi să aşteptăm ca mama ta vitregă să vină peste noi. în niciun caz nu-i

vom face jocul.

Celina se ridică din pat.

- Spune-mi ce să fac, zise ea, cu respirația tăiată.

Marchizul se uită la ceas şi constată că era trecut de miezul nopții.

- Unde se află camera mamei tale vitrege? E în această parte a castelului?

Celina încuviință.

- Da. Camera lor e în celălalt capăt al scărilor. Dă spre grădină şi spre golf...

Cînd văzu expresia marchizului, se grăbi să adauge:

- Dar ia două somnifere în fiecare seară. Spune că o deranjează sforăitul tatei.

Marchizul zîmbi.

- Asta voiam să aud. Ascultă-mă bine, Celina! Nu trebuie să facem greşeli.

- Sigur că nu.

- Vreau să te strecori la tine în cameră şi să-ți strîngi cîteva lucruri. Lucruri groase, pentru că vom merge pe mare.

- Mă iei pe iahtul tău?

- Da, însă mai întîi trebuie să ajungem acolo. Va trebui să faci exact ce-ți spun. Du-te în camera ta, care ştiu că e aproape . Ar fi mai bine să-ți împachetezi lucrurile într-un cearşaf, nu într-o cutie. Valetul meu, Gilbert, îl va căra, ceea ce înseamnă că poți să iei mai multe haine. Odată ce am plecat, ne putem opri

oriunde să-ţi cumperi ce n-ai reuşit să iei.

- Oare vom reuşi?

- Nu vreau să fiu învins de mama ta vitregă sau să fiu obligat să mă căsătoresc. Nimeni nu mă sileşte pe mine să fac ce nu-mi doresc.

- Plec, atunci. Sunt sigură că mama mea vitregă nu mă va auzi.

Fata nu avea nici măcar un capot pe ea, formele trupului văzîndu-i-se foarte bine prin cămaşa de noapte. Marchizul se întrebă dacă i se interzisese să poarte un capot. Părul blond îi cădea în valuri pe spate, ajungîndu-i pînă la mijloc.

„E foarte frumoasă şi inocentă", cugetă el. într-o bună zi va găsi un bărbat pe care să-l iubească şi cu care să se căsătorească şi care s-o facă fericită. N-am să-i îngădui acestei femei să-i distrugă viaţa.

Celina ajunse la uşă, iar marchizul se grăbi să i-o descuie.

- îmbracă-te şi strîngeţi lucrurile într-un cearşaf. Peste zece minute, îl trimit pe Gilbert să le ia.

- Voi fi gata, mulţumesc foarte mult. N-am crezut că vei dori să mă salvezi... Te comporţi de parcă ai fi arhanghelul Gavril pogorît din Ceruri.

Marchizul zîmbi. Fusese comparat cu mulţi eroi, dar pentru prima dată o femeie îl vedea ca pe arhanghelul Gavril.

Aşteptă ca Celina să ajungă în cealaltă parte a coridorului, după care se duse după Gilbert. Cînd deschise uşa de la camera

acestuia, valetul se ridică în capul oaselor şi întrebă:

- Cine e?

Marchizul se apropie de el.

- Am dat de bucluc, Gilbert. Trebuie să mă ajuți să scap. Gilbert se ridică.

- Ce s-a întîmplat, stăpîne?

- Vor să mă oblige s-o iau de soție pe lady Celina. Aşa că mergem repede pe iaht şi plecăm înainte ca ei să-şi dea seama ce facem.

- In cîteva minute sunt la dumneavoastră.

Capitolul 9

Marchizul părăsi încăperea şi-şi spuse cu satisfacție că nimeni n-ar putea pretexta că fata contelui nu avusese o însoțitoare de toată isprava în persoana doamnei Gordon, soția căpitanului.

Cînd ajunse la el în cameră, îi scrise cîteva cuvinte contelui. Soția acestuia nu va mai avea ce face. Va trebui să accepte că fusese învinsă, că planul ei diabolic eşuase.

"Stimate domnule conte,

Regret nespus să vă spun că am primit un mesaj urgent de pe iaht. In acest mesaj se spune că una dintre cele mai apropiate rude ale mele este grav bolnavă şi cere să mă vadă.

E o rugăminte pe care n-o pot refuza. îmi cer scuze că plec

imediat, fără a-mi lua rămas-bun.

Fiica dumneavoastră, Celina, mi-a mărturisit că arde de nerăbdare să-şi vadă bunica. Are astfel ocazia să ajungă la Londra. De acolo, voi vorbi cu o persoană de încredere care s-o ducă la Bath. Pe iaht, va fi însoţită de doamna Gordon, soţia căpitanului, care călătoreşte cu noi ca oaspete. Aţi cunoscut-o zilele trecute, cînd v-am arătat iahtul.

Mulţumesc foarte mult pentru clipele minunate petrecute la castel. Aş fi dorit foarte mult să mai fi stat.

Cu afecţiune,

Oliver."

Credea că scrisoarea nu va trezi niciun fel de bănuieli contelui. Numai contesa va înţelege ce s-a petrecut.

Tocmai terminase biletul şi-l punea într-un plic cînd intră Gilbert. Avea valiza lui într-o mînă, iar în cealaltă pe cea a stăpînului.

Fără să scoată o vorbă, ca şi cum ştia că trebuie să fie cît mai silenţioşi, începu să strîngă lucrurile de prin sertare.

Marchizul se oferi să-l ajute, dar Gilbert era aşa de experimentat, încît terminase deja treaba. Aruncînd ochii asupra ceasului, marchizul îşi spuse că şi Celina trebuie să fi isprăvit ce avea de făcut.

- I-am spus Celinei să-şi pună lucrurile într-un cearşaf, întrucît n-are de unde să găsească o valiză la ora asta din noapte.

Marchizul privi în jur ca să se asigure că n-a uitat nimic, după care puse biletul pe pat.

Celinei îi străluceau ochii ca nişte stele. O asemenea aventură n-avea cum să n-o entuziasmeze.

Nu scoase o vorbă, iar marchizul îi porunci lui Gilbert:

- Condu-ne jos astfel încît să nu fim văzuţi de nimeni. Trebuie să-l evităm pe valetul de la intrare.

- Urmaţi-mă!

Marchizul îl urmă pe Gilbert, iar după el venea Celina. Valetul îi scoase afară din casă pe o uşă dosnică, uşa servitorilor.

Se strecurară prin bucătărie afară în grădină. Celina le-o luă înainte şi-i călăuzi spre debarcaderul unde era ancorat iahtul. Cum căpitanul Gordon punea întotdeauna un marinar de pază, marchizul îl zări imediat pe cel care era de serviciu în acea noapte. Ca să nu atragă atenţia, nu strigă, ci fluieră. La al doilea fluierat, marinarul se întoarse.

Marchizul flutură batista ca să-i atragă atenţia. Peste cîteva minute, se aflau la bord.

- Trezeşte-1 pe căpitan, îi porunci marchizul, şi spune-i că vreau să plecăm imediat.

- Da, stăpîne, zise marinarul.

Nu puse nicio întrebare, ca şi cum era ceva obişnuit, îl salută pe marchiz şi coborî. Motoarele se puseră în mişcare înainte ca Gordon să ajungă în salon.

- Bună seara, stăpîne. Am înţeles că doriţi să plecăm fără întîrziere.

- E ceva urgent şi ţi-aş fi nespus de recunoscător, căpitane, dacă ai ieşi din port cît mai discret cu putinţă.

în clipa aceea, Celina - care pînă atunci tăcuse - exclamă:

- Te rog, îl imploră ea pe marchiz, înainte să mergem la Londra, ce-ar fi să facem o escală în frumoasele insule Orkney? Tînjesc să le vizitez de cînd eram mică, dar n-am reuşit niciodată pînă acum. Tata nu are iaht, aşa că aproape am abandonat ideea.

Cîteva clipe, marchizul ezită. Apoi, îşi dădu seama că nu voia să revină aşa de repede la Londra, unde îl aştepta Isobel. Iar pentru a ajunge la Bath, va folosi calea cea mai ocolită.

Se întoarse spre Celina, cu zîmbetul pe buze.

- Minunată idee!

- Mulţumesc! exclamă Celina. E un vis pe care-l am de foarte mulţi ani, dar nu m-am gîndit că se va împlini vreodată.

- Dar acum se va împlini, exclamă căpitanul. Sugerez să vă retrageţi şi să vă odihniţi, pentru că avem drum lung de străbătut.

- Iată o sugestie foarte rezonabilă, zise marchizul, pe care o vom urma amîndoi.

înţelese fără să i se spună că şi căpitanul ardea de nerăbdare să vadă insulele Orkney. Acestea erau dintotdeauna învăluite într-o aură misterioasă, deoarece foarte puţini oameni se

aventurau să meargă acolo.

„Va fi ca o aventură", îşi spuse marchizul.

In timp ce iahtul se îndepărta de ţărm şi de castelul Darendell nu se putu împiedica să se întrebe cum ajunsese într-o situaţie atît de neobişnuită. Nu voise decît să pescuiască în apele unui vechi prieten al tatălui său. Tare mult şi-ar fi dorit să fi văzut furia contesei a doua zi.

- Femeia asta e diavolul în persoană, îngăimă el.

Celina, care se apropiase de el, scoase un oftat şi zise:

- Am reuşit! Am scăpat! Mama mea vitregă nu va mai putea să-mi facă rău. îţi mulţumesc din adîncul sufletului. Cum să-ţi mulţumesc pentru că m-ai salvat?

- Şi tu m-ai salvat pe mine, Celina, dar cred că va trebui să aşteptăm pînă mîine ca să vorbim. Du-te la culcare şi vise plăcute! Necazurile tale s-au sfîrşit.

în lumina lunii, i se păru că nu există fiinţă mai frumoasă ca ea.

- N-am să-ţi mulţumesc numai ţie, ci şi lui Dumnezeu, pentru că mi-a ascultat rugăciunile.

Fără să-i aştepte răspunsul, se răsuci pe călcîie şi dispăru.

Fuseseră într-adevăr pe marginea prăpastiei. Nici nu voia să se gîndească la ce l-ar fi aşteptat, dacă planul contesei ar fi reuşit. Dacă ar fi băut licoarea pregătită de gazdă, iar iahtul n-ar fi fost suficient de aproape, deznodămîntul ar fi fost altul. N-ar fi avut încotro, ar fi trebuit să meargă în faţa altarului, la

brat cu Celina.

Ridică ochii spre cer şi zîmbi. Era liber şi va lupta pentru libertatea lui.

„Nimic şi nimeni, îşi făgădui el, nu mă va forța să mă căsătoresc pînă cînd nu sunt pregătit".

Marchizul lăsase în seama căpitanului alegerea primului popas din călătorie. Celina era deja în salon pentru micul dejun.

- Totul este aşa de palpitant! exclamă ea. Am lăsat Scoția în urmă şi sunt sigură că vei fi la fel de încîntat ca şi mine să vizitezi insulele Orkney.

- Nu m-am gîndit la această destinație, admise marchizul. Va trebui să mă pui la curent cu istoria.

-Am citit foarte multe despre insule. Voiam să le vizitez de mult, dar cum tata nu are iaht, iar închirierea e foarte scumpă, a trebuit să mă mulțumesc cu visul.

- Visul e pe cale să se împlinească, aşa că încearcă să profiți cît mai mult de pe urma lui.

- Cu siguranță, aşa va fi.

Marchizul se gîndi că o asemenea întîrziere îi convenea de

minune. Putea să se retragă la reşedința de la țară, dar nici măcar acolo nu putea să fie sigur că Isobel nu-1 va hărțui.

„Cu cît lipsesc mai mult, cu atît mai bine", îşi spuse el.

Se întrebă chiar dacă se putea pescui în Orkney. Evită să-i vorbească despre asta Celinei, gîndindu-se că probabil fata dorea să ajungă cît mai repede la bunica ei. Ca2 în care va trebui s-o ia spre Bristol, cel mai apropiat port spre Bath. Pînă una alta, cu doamna Gordon la bord, nimeni n-ar fi putut afirma că fata nu este păzită cum se cuvine. Ca şi cum ar fi ştiut la ce se gîndeşte, Celina zise:

- Doamna Gordon a trecut pe la mine în această dimineață. A fost foarte drăguță. Cred că sunteți foarte norocoşi s-o aveți la bord.

- Cea norocoasă eşti tu, Celina. Dacă doamna Gordon n-ar fi fost la bord să te aibă în pază, mama ta vitregă şi tatăl tău ar fi făcut la fel de mult scandal că eşti pe iaht pe cît ar fi făcut aseară la castel.

Celina făcu ochii mari, semn că nu se gîndise la această posibilitate.

- Dar doamna Gordon e aici, spuse ea, ca şi cum ar fi încercat să se liniştească.

- Da, şi nimeni nu poate pretinde că nu eşti bine păzită.

Celina scoase un oftat de uşurare.

- Pentru cîteva clipe m-ai speriat. Pe de altă parte, sunt sigură că mama mea vitregă nu va renunța aşa de uşor.

- Nu ne vom gîndi la ea şi ar fi de dorit să nu-i mai pomeneşti numele. Vom vizita nişte insule minunate. Vreau să te bucuri de fiecare clipă.

- Cu siguranță aşa voi face, întări Celina. Dacă acestea sunt insule magice, tu ai fost cel care ai făcut să apară acest iaht ca prin minune.

Felul cum vorbea transforma întreaga aventură într-un basm. Ar fi fost o mare greşeală să se gîndească în continuare la mama ei vitregă. Cum nici el nu trebuia s-o facă.

Dacă plecaseră într-o aventură, măcar să uite de greutățile avute, iar la acest capitol o includea şi pe Isobel.

între timp, se apropiau de oceanul Atlantic, iar marchizul îi spuse Celinei să stea întinsă în pat şi să citească o carte.

- Nu vreau nici să-ți scrîntești piciorul, nici să ai rău de mare.

- N-am avut niciodată rău de mare, bravă ea. Ne-am trezit odinioară în toiul unei furtuni, iar eu am fost singura căreia nu i s-a făcut rău.

- Continui să cred că e mai înțelept să te aşezi.-

- Sigur că da, deşi doresc foarte mult să văd valurile lovindu-se de vas.

Cu toate astea, nu se împotrivi, ceea ce marchizul aprecie imediat.

- Regret că nu m-am gîndit să iau cu mine o carte din biblioteca tatei, dar voi încerca să-mi amintesc cîteva dintre

cele mai interesante poveşti despre insulele Orkney. Poate ştii că insulele au fost scandinave pînă în 1468. Au devenit ale Angliei odată ce Margareta a Danemarcei s-a căsătorit cu James III al Scoției. Făceau parte din zestrea ei. Locuitorii insulei n-au dus-o bine sub ocupație scoțiană.

Marchizul recunoscu că n-avea habar de toate astea.

- Punctul culminant a fost atins în 1565. Nu trebuie să mai spun cît de crud a fost contele Robert Stewart, fiul lui James V, cu bieții locuitori ai insulei.

Marchizul nu era foarte interesat de acest aspect, dar Celina continuă.

- Printr-un şiretlic şi fără a fi sancționat de parlamentul scoțian, contele Robert a reuşit să obțină insulele pentru el. Tonul vibrant al Celinei îl făcu pe conte să înțeleagă cît de abject fusese comportamentul asupritorului.

- Contele Robert a pus nişte biruri insuportabile pentru bieții chiriaşi de pe moşii.

- Şi n-a intervenit nimeni să-l oprească?

Celina clătină din cap.

- De fapt, insulele erau aşa de departe, încît nimănui nu-i păsa ce se petrece aici. Ba chiar i-a încurajat pe piraţi să facă prădăciuni.

- Mi se pare incredibil. De ce n-au fost ajutați de autoritățile din Edinburgh?

- Poate ar fi făcut-o, însă contele le-a interzis să vină

fără permisiunea sa. Pedeapsa pentru încălcarea unui asemenea consemn era tortura şi procesul judiciar.

Marchizul era intrigat.

Celina îi spuse că oamenii fuseseră nevoiți să lucreze fără plată. Pînă la urmă, țarul Rusiei a auzit de grozăviile aestui tiran şi l-a alertat pe contele de Caithness.

- Era şi timpul, nu? zise marchizul.
- Cu siguranță. O adevărată armată a venit pe insule.
- Iar oamenii au fost eliberați!
- Numai pînă la un punct, întrucît cu adevărat liberi şi fericiți n-au mai fost niciodată.
- Mă bucur că astfel de orori nu se mai petrec astăzi.

‚Dar, îşi spuse marchizul, existau orori mai mici, precum mama vitregă a Celinei. Refuz să mă gîndesc la ea", îşi spuse el, reculegîndu-se.

Capitolul 10

îşi petrecură noaptea într-un golfuleț, iar dimineața porniră spre Kirkwall. Celina era foarte încîntată de ceea ce vedea, dovedindu-se un ghid excelent. Nemaifiind speriată, vorbea cu aceeaşi spontaneitate şi bucurie cum făcea cu tatăl ei.

Marchizul trăia ceva nou. Pînă atunci, de fiecare dată cînd era singur cu o femeie frumoasă flirta sau îi făcea complimente. Or, Celina nu vorbea decît despre insulele Orkney sau despre

sporturile preferate. Uneori se comporta ca un copil, în stare să sară de la masă ca să vadă un vapor care trecea pe mare. Alteori, aluneca într-o lume misterioasă. O lume înţesată probabil cu zîne, spiriduşi sau pitici.

Era foarte citită, iar contele îşi spuse că trebuie să se pună la punct cu privire la istorie dacă voia să polemizeze cu ea despre numeroasele războaie dintre Anglia şi Franța.

- Englezii erau foarte cruzi, decretă ea. Mă bucur nespus că sunt scoțiană.

- Dar mama ta nu era englezoaică?

- Pe jumătate englezoaică. Bunica e englezoaică, de aceea îi place Bath, dar bunicul era sută la sută scoțian.

Rosti aceste vorbe cu atîta mîndrie, încît contele rîse şi o tachină.

- Eşti snoabă. Ştiu că scoțienii se cred superiori englezilor.

- Aşa şi sunt, zise ea pe un ton convins.

- Prea bine. De-abia aştept să mi-o demonstrezi.

- Sper să am ocazia, pentru că atunci va trebui să recunoşti că am dreptate.

Se opri o clipă, după care adăugă:

- Nu uit că, fiind englez, m-ai ajutat atît, dînd dovadă de multă iscusință.

Marchizul făcu o plecăciune.

- Mulțumesc, zise el cu ironie.

- Nu, vorbesc serios. Te-ai gîndit nu numai cum să scapi, ci să mă iei şi pe mine. îmi dau seama acum că ai avut o idee sclipitoare.

Tonul cu care-i vorbea nu era dulceag şi linguşitor, ci admirativ. Parcă spunea ceva de la sine înțeles. Era o reacție complet diferită de cele cu care se obişnuise. Se deplasară spre estul insulelor Orkney, mai precis spre insula Shapinsay.
La nord erau şi alte insule, pe care marchizul promise că le vor vizita mai tîrziu, fiind ferm convins că o şedere mai îndelungă va constitui premisele pentru o revenire mai în siguranță în Anglia.

A doua zi dimineață, Celina întrebă dacă puteau coborî pe insula Shapinsay.

- Este o insulă cunoscută pentru florile ei, îi spuse ea marchizului şi ar fi minunat dacă am putea constata că florile sunt atît de frumoase pe cît se spune.

Sugestia i se păru nimerită. Soarele strălucea, vîntul de-abia adia. Marchizul îi ceru căpitanului să găsească un golfuleț în care să acosteze. Căpitanul se conformă imediat dorinței

stăpînului său, deoarece şi lui îi plăcea să exploreze locuri noi. După vreo doi kilometri, ajunseră într-un golfuleţ, doi marinari transportîndu-i cu barca la ţărm.

- Sper să fi ales un loc potrivit, zise Celina. Priveliştea e minunată şi din cîte se pare nu există nicio colibă în jur.

- Nu există oraş sau sate pe harta pe care am consultat-o, zise marchizul, iar nouă ne-ar prinde foarte bine o plimbare. Ne-am mai dezmorţi picioarele.

Marinarii duseră barca pînă pe plajă, astfel încît să nu se ude la picioare, apoi îl informară pe marchiz că unul dintre ei va sta de pază pe iaht, ca să-i primească semnalul cînd va dori să revină.

- Nu vom lipsi mult timp, dar trimite-ne o barcă imediat ce dau semnalul.

- Da, stăpîne.

Urcară pe o faleză joasă, după care o cărare întortocheată care - după cîte se vedea - fusese folosită de nenumărate ori. în vîrf, nici ţipenie de om.

Pămîntul nu era cultivat şi spre marea încîntare a Celinei, florile sălbatice se întindeau cît vedeai cu ochii.

-Am ales locul cel mai potrivit, îi strigă ea marchizului. îmi plac la nebunie florile sălbatice. Voi strînge un buchet pe care să-l iau pe iaht.

- Mai întîi, aş vrea să explorăm pădurea, sugeră marchizul. Deşi nu cred că vom vedea ceva diferit de ceea ce

am văzut pînă acum.

- Poate sunt peşteri sau ruine ale vreunei biserici sau castel. în cărţile pe care le-am citit, se spunea că există o mulţime de astfel de vestigii, iar eu tare mult aş dori să văd măcar unul.

- Bine, să căutăm! zîmbi marchizul.

în drum spre cea mai apropiată dumbravă, Celina se oprea să culeagă orhidee sălbatice şi alte flori care-i plăceau.

- Mă bucur nespus că am ancorat aici, zise ea. E o insulă frumoasă. Sunt sigură că multe insule au fost stricate nu numai de construcţiile vicleanului conte Robert, ci şi de alţi conţi din insulele Orkney care au concurat pentru un loc în posteritate.

Marchizul rîse.

- E valabil pentru bărbaţii de pretutindeni, nu doar pentru cei din Orkney.

- Presupun că o spui tocmai pentru că te afli în top. Sunt sigură că există o mulţime de oameni care te invidiază şi care doresc să te depăşească.

Marchizul rîse din nou. Iată o fată care ştia întotdeauna să spună ceva inteligent şi neobişnuit. O găsea interesantă şi amuzantă. De fapt, în ultimele zile nu se plictisise deloc.

întotdeauna crezuse că, dacă ar fi rămas singur cu o femeie, s-ar fi plictisit dacă n-ar fi făcut dragoste cu ea. Seara trecută, se trezise chicotind după ce se despărţise de Celina.

Aflase astfel că mulți oameni care voiau să viziteze castelul se declarau adepți ai sporturilor practicate de tatăl ei numai ca să-i fie pe plac. Ateori, îi vorbea despre locuri pe care el le vizitase iar ea nu, dar despre care citise în cărți. Chiar îl corectase de mai multe ori în chestiuni de istorie, mai întîi în privința conducătorilor Constantinopolului, apoi în privința faraonilor Egiptului.

- Celina, cum ai primit o asemenea educație?
- Scoțienii sunt oameni inteligenți, răspunse ea.
- Nu trebuia să mi-o spui.
- Păi... tata mi-a găsit un institutor foarte bun. Chiar mi-a plăcut să învăț. în plus, avem o bibliotecă foarte mare la castel, pe care nu cred că ai văzut-o. Am aflat foarte multe despre lume, dorind ca într-o bună zi să văd cît mai multe din aceste locuri.
- Sper ca această zi să nu fie foarte departe, zise el. Mai întîi însă, va trebui să-ți găseşti un soț.

Celina oftă.

- Presupun că n-aş putea pleca singură în jurul lumii. Dar dacă m-aş căsători, soțul meu ar găsi mereu o scuză: fie va merge la pescuit, fie la vînătoare. Ar face mai degrabă asta, decît să escalade munții Himalaya.
- Ți-ar plăcea să te cațări pe munți?
- Sigur că da. Şi te rog să nu-mi spui că nu pot s-o fac pentru că sunt femeie.

Un timp, se contraziseră pe seama acestei probleme. Pînă cînd marchizul îşi dădu seama că ştie mult mai puţine decît ea despre pericolele care te pîndesc cînd escaladezi munţi.

„E o persoană neobişnuită", cugetă el.

Celina, care i-o luase înainte, scoase un chiot de bucurie.

- Priveşte! în faţa noastră e un castel.

Marchizul observă că aveau de-a face cu un castel, mai degrabă cu ruinele acestuia.

- Hai să vedem ce e înăuntru, zise cu nerăbdare Celina.

Chiar dacă două turnuri erau intacte, celălalt se prăbuşise.

- E gol, dar măcar ne facem o idee despre cum arătau castelele din Orkney.

- Bine, să aruncăm o privire înăuntru, admise marchizul. Trebuie să fim atenţi. Nu vreau să ne cadă acoperişul în cap sau să dăm peste vreo capcană pusă cine ştie cînd numai pentru că tu ai vrut să explorezi castelul.

Celina rîse.

- Voi avea grijă la capcane, numai să vizitez castelul.

Grădina castelului era în paragină. Marchizul văzu că exista şi o uşă, aşa că se îndreptară spre ea.

Ferestrele nu aveau geamuri, iar acoperişul, care odinioară fusese foarte spectaculos, trebuia reparat. Uşile, în schimb, se ţineau foarte bine. împinse una din uşi, iar aceasta se deschise fără niciun fel de probleme.

Cînd intrară, fură înconjuraţi de mai mulţi bărbaţi. Celina

începu să strige cînd văzu că marchizului îi sunt legate mîinile. Surprinderea era atît de mare, încît nu putu să facă nimic. Încă o sfoară şi Celina deveni la fel de neputincioasă ca el.

- Ce înseamnă asta? De ce o faceţi? întrebă el.

Niciun răspuns. Fură împinşi pe hol, aşa că fură nevoiţi să se supună.

Marchizul simţea că Celina e împinsă pe urmele lui.

- Ce se întîmplă? întrebă ea, speriată. Unde ne duc?

- Habar n-am, Celina, dar în clipa de faţă nu prea avem ce face.

Cînd ajunseră în dreptul unei scări, unul dintre bărbaţi o luă înainte, iar celălalt rămase la urmă, ca să-i împingă.

După ce urcară mai multe trepte, ajunseră la etajul al doilea al castelului care spre marea surprindere a marchizului, se afla într-o condiţie mult mai bună.

Cînd ajunseră în dreptul unei uşi, unul dintre bărbaţi bătu, iar din interior i se spuse că poate să intre. Camera arăta şi mai bine decît holul. In centrul încăperii era o masă la care stătea un bărbat între două vîrste cu părul negru, destul de bine îmbrăcat.

Netulburat, marchizul întrebă:

- Cred că e vorba de o greşeală. Sunt marchizul de Kexley şi exploram ceea ce credeam a fi o insulă nelocuită. Dacă v-am încălcat proprietatea, ne cerem scuze.

Bărbatul de la masă îl ascultă pe marchiz, după care zise:

- Mi s-a părut mie că sunteți de vază cînd v-am văzut vasul. Se întîmplă că am auzit de tine, marchize, îmi face plăcere să te cunosc.

- Yă rog să spuneți oamenilor dumneavoastră să ne dezlege, zise marchizul cu fermitate.

Bărbatul chicoti sarcastic.

- Asta e altceva. Vom mai discuta.

- Cum adică e altceva?

- Vă va costa ca să fiți din nou liberi, dar nu cred că veți avea vreo problemă să mă plătiți.

- Ce comportament! protestă marchizul. Nu-mi vine să cred că acest castel vă aparține.

- Nu mă voi certa cu dumneata pe această temă. Sunt aici şi în ce mă priveşte, nu cred să existe vreo persoană care să aibă mai multă îndreptățire să fie aici.

Marchizul înțelese că în condițiile date ar fi fost o greşeală să se certe cu el.

- Mi-am cerut deja scuze pentru că am intrat pe pămîntul dumneavoastră şi sunt gata să plătesc pentru daunele provocate.

- Aşa mai zic şi eu. Văzînd vasul şi luîndu-mă după dimensiunile acestuia, cred că nu vă va fi greu să-mi dați zece mii de lire sterline. Sunt foarte strîmtorat în clipa de față.

- Zece mii de lire sterline! exclamă marchizul. Cred că

glumiți.

- Nu-i nicio glumă. Fie plăteşti, fie rămîneți aici pînă cînd plătiți.

- Doar nu vă aşteptați să am o asemenea sumă de bani la mine.

- Păi... voi lua un cec cu numele tău şi voi ridica banii de la bancă. Probabil va fi mai înțelept să-l iau pe căpitan cu mine, ca să fiu sigur că voi căpăta banii.

- Sunt gata să vă dau o sumă considerabilă de bani, sugeră marchizul, încercînd să tragă de timp. Dar zece mii de lire sterline este o sumă mult prea mare, iar banca va avea nevoie de asigurări speciale pentru a acorda o asemenea sumă.

- îi voi convinge că nu e niciun şiretlic şi întrucît au mai avut de-a face cu mine, ştiu la ce să se aştepte.

Marchizul înțelese că acest bărbat folosea forța pentru a-i intimida pe cei de la bancă şi bănuia că avea mult mai mulți oameni decît cei trei care-şi făcuseră pînă atunci apariția.

Bănuia că avea de-a face cu unul dintre pirații care operau în nordul Scoției şi în insulele Orkney.

Marina britanică încercase să-i prindă, însă erau prea mulți şi operau în stil mare: din Norvegia pînă în Suedia.

- Cred că trebuie să-mi lăsați un răgaz să discut cu doamna, continuă marchizul. Oricum, n-am un cec la mine.

Ca şi cum bărbatul ar fi realizat abia în clipa aceea prezența fetei, întoarse capul spre ea.

Bărbatul o privi cu surprindere. Chiar şi în condiţiile respective, era foarte frumoasă.

- Nu doresc ca soţia mea să fie speriată sau bruscată, aşa că vă sugerez să ne eliberaţi pe amîndoi. Mă duc apoi direct la iaht şi vă aduc măcar o parte din banii pe care mi-i cereţi.

Cînd spuse că Celina era soţia lui, piratul se arătă şi mai surprins.

- Trimiţi mai întîi după carnetul de cecuri, iar după aceea vom discuta despre afaceri. Unde vă duc e acceptabil, dar băutură şi mîncare nu veţi vedea.

Se ridică în picioare şi începu să vorbească celorlalţi într-o limbă necunoscută.

Marchizul nu prea înţelese ce se vorbea, dar i se păru că aude de cîteva ori cuvîntul turn.

^

înainte ca vreunul dintre prizonieri să poată spune o vorbă, fură împinşi afară din cameră.

Odată ajunşi în vîrful turnului, fură plasaţi într-o cămăruţă cu tavanul jos. Unul dintre piraţi îi dezlegă.

- Cît va trebui să stăm aici? îl întrebă marchizul.

^

Insă acesta nu înţelegea. Fără să scoată o vorbă, străinii ieşiră şi încuiară uşa în urma lor.

Celina privi în jur şi scoase un ţipăt uşor.

- Cum de ni s-a întîmplat una ca asta? E vina mea, pentru că eu am dorit să explorăm castelul.

- Dar de unde să ştim că ni se va întîmpla aşa ceva?

Se duse la ferestruica zăbrelită şi văzu pădurea prin care veniseră.

- Ce se va întîmpla cu noi? întrebă Celina.

- Cred că unul dintre piraţi se va duce la iaht, să ceară carnetul meu de cecuri. Va fi foarte greu pentru căpitan să-l refuze, dar poate va avea înţelepciunea să trimită doi marinari cu el.

- Şi va trebui să rămînem aici pînă se întorc?

- Nu prea văd cum altfel am putea scăpa, admise marchizul. Ferestrele sunt prea mici, bine zăbrelite, iar uşa este bine încuiată.

- Dar n-ai cum să le dai zece mii de lire sterline. E o avere!

- Nu-mi iert faptul că n-am opus rezistenţă cînd ne-au luat prizonieri.

Se aşeză pe scaun şi-şi duse mîna la tîmplă.

- Am mai scăpat dintr-o situaţie grea, zise el. Va trebui să găsim şi acum o soluţie.

Celina se duse la uşă şi încercă zăvorul. Era clar că dacă locul se afla în paragină, nu la fel se putea spune despre zăvor. Acesta fusese pus de curînd.

Marchizul bănuia că piraţii scoteau bani frumoşi din răpirea turiştilor şi din stoarcerea de bani de la aceştia. Trebuia să admită că suma de bani care-i fusese cerută era foarte mare şi

bănuia că oamenii obişnuiţi erau nevoiţi să dea şi ultimul bănuţ pe care-l aveau la ei. Existau piraţi şi hoţi de tot soiul în insulele Orkney. Căpitanul menţionase mai devreme că ar fi fost o greşeală să lase iahtul deschis pentru vizitatori.

- Prin locurile astea nu prea le pasă oamenilor cine eşti, spusese căpitanul. Nu doresc să pierdem ceva de pe iaht.

- Sunt de acord cu tine, comentase marchizul. Ai grijă să avem arme suficiente pentru toţi membrii echipajului, în caz că vom fi nevoiţi să le folosim.

Nu-i pomeni Celinei de această discuţie, temîndu-se ca nu cumva aceasta să se sperie. Era supărat că nu fusese suficient de înţelept încît să-şi ia revolverul cu el.

Celina se întoarse de la uşă.

- N-ai cum să plăteşti atîţia bani. N-ar fi bine. Omul acela i-ar folosi pentru o viaţă de desfrîu, pe cînd tu ai putea să faci foarte mult bine cu ei.

- Sunt de acord cu tine, Celina. Tot ce ne rămîne de făcut, este să încercăm să scăpăm, dar nu prea văd cum am putea-o face, atîta timp cît suntem închişi în turn.

Celina privi în jur şi ridică privirea ca să examineze atent tavanul.

- Priveşte! exclamă ea, arătînd în sus.

Marchizul se uită şi văzu o trapă în tavan. Nu părea să mai fi fost folosită de mulţi ani.

- Crezi că am putea să ieşim pe ea?

Celina clătină din cap.

- Mă gîndesc că trebuie să fi fost folosită într-un anumit scop de către contele Robert.

Marchizul îşi spuse că nu prea vedea cum i-ar putea ajuta să scape.

- Dacă te gîndeşti că ne-ar putea ajuta în vreun fel, mă voi aşeza pe masă şi voi încerca s-o deschid.

- Da, încearcă, dar ai grijă să nu te răneşti.

Trapa era chiar deasupra mesei, aşa că marchizul se sui pe ea şi împinse, fără succes însă. Părea făcută din fier.

- Mă gîndeam eu că aşa se va întîmpla, oftă Celina. Trebuie deschisă de sus.

Marchizul se uită la ea.

- Şi cum am putea s-o facem?

Spre marea lui surprindere, Celina se duse la una din ferestre - erau patru în turn şi toate fără geamuri. Marchizul îşi dăduse seama că le va fi foarte frig, întrucît chiar dacă pe pat exista o saltea, nu aveau pături cu care să se învelească.

Coborî de pe masă, şi tocmai voia să repete întrebarea cînd auzi zgomot de paşi care se apropiau.

încremeniră amîndoi.

Cheia se răsuci în broască şi în clipa următoare uşa se deschise. Era căpetenia şi ceilalţi doi piraţi.

Se duse la masă şi luă o bucată de hîrtie şi o pană de la unul

dintre însoțitorii săi. După ce înmuie pana în cerneală, porunci:

- Scrie! Spune-i căpitanului să-ți trimită carnetul de cecuri şi dacă ai bani asupra ta, vreau să-i iau.

- Nu v-aş putea da cecul după ce eu şi cu soția mea ajungem la iaht?

Piratul rîse cu poftă.

- Chiar aşa de prost mă crezi? Nu m-am născut azi-dimineață şi dacă vrei să faci pe grozavul, vei avea de pătimit.

- Prea bine. Voi trimite după cec, dar mă îndoiesc că omul tău va avea cîştig de cauză.

- M-am gîndit şi la asta, aşa că nu-1 voi trimite decît mîine dimineață.

Probabil că atunci vor fi cu adevărat îngrijorați în privința ta, iar tu vei fi îngrijorat din pricina foamei.

Vorbea pe un ton agresiv, ceea ce o făcu pe Celina să plîngă încet.

Marchizul se aşeză la masă.

- Foarte bine! Cum doreşti.

Nu-i fu prea uşor să scrie, dar pînă la urmă reuşi s-o facă.

"Dragă căpitane,

Te rog să-i dai acestui bărbat carnetul meu de cecuri.

Kexley."

Piratul smulse bucata de hîrtie, aşteptă să se usuce şi citi cu mare dificultate mesajul.

- Nu există nimic în ceea ce am scris care să indice unde sunt, şi nu pot decît să sper că vei primi ceea ce ai cerut.

- Dacă n-o va face, îi vei scrie din nou. Va şti că nu vei scăpa pînă nu-ţi dă banii.

Puse biletul în buzunar, luă cerneala şi pana, după care ieşi trîntind uşa. îi auziră îndepărtîndu-se zgomotos pe hol.

Marchizul se întoarse spre Celina, iar aceasta - care pînă atunci nu se clintise de lîngă fereastră - se grăbi să vină spre el. Marchi2ul crezu că vrea să fie îmbărbătată. în schimb, tînăra îi şopti la ureche:

- Cred că am găsit o modalitate de a ieşi de aici.

***

Marchizul o privi cu surprindere.

- Cum? întrebă el, intrigat.

Privi peste umăr, de parcă s-ar fi temut să n-o audă cineva.

- Am citit în cartea aceea că odiosul conte Robert tăia capetele celor care i se opuneau într-unul din aceste turnuri. Spunea că-i execută în vîrful castelului, încît să fie cît mai aproape de raiul la care se rugau. Iar turnurile erau făcute ca

acesta. Diabolicul conte a descoperit destul de repede că sus nu prea exista spațiu. In afară de el şi de alte două persoane, nimeni nu mai putea urmări execuția.

- Şi ce-a făcut?

Marchizul nu înțelegea cum i-ar putea ajuta această informație, dar o ascultă cu atenție.

- Contele construise o trapă ca aceasta pe care o vezi, iar cei care urmau să fie executați erau duşi sus de cel care-i executa şi poate de alte două persoane. Contele şi oamenii lui stăteau jos şi ascultau totul.

Marchizul o privi surprins.

- De unde ştii?

- Ți-am spus că am citit într-o carte. Abia acum mi-am amintit detaliul că din această cauză se află o trapă în centrul turnului.

- Dar n-o putem deschide.

- Sunt sigură că dacă eu trag de sus, iar tu împingi de aici, se va rezolva. Aşa că mă voi sui ca s-o deschid. Vom putea apoi coborî pe treptele pe care am venit.

- Şi cum o vei face? întrebă el, şi mai surprins.

Celina chicoti.

- Mă cațăr!

- Ca să ajungi afară?

- Normal.

- îți interzic, Celina. Dacă vei cădea, vei muri, sau vei

rămîne infirmă.

- Acasă, obişnuiam să mă caţăr pe toate turnurile. Aveam un văr cu care mă luam la întrecere. Cine ajungea primul în vîrf cîştiga.

- Chiar şi-aşa, mi se pare periculos. Oricum, mă îndoiesc că ai putea ieşi pe fereastră.

Se uită din nou la ferestre şi văzu că toate aveau zăbrele de fier.

Celina arătă cu degetul spre o ferestruică mai îndepărtată, care nu avea decît o vergea. Probabil că altcineva încercase mai de mult s-o doboare.

- Singura care s-ar putea strecura prin fereastră şi ajunge pe acoperiş sunt eu, zise fata.

Celina rîse.

- Tu eşti prea mare ca să încapi.

- înseamnă că va trebui să rămînem închişi, insistă marchizul.

- Ar fi o prostie, dacă există posibilitatea de a scăpa.

- Poate voi fi nevoit să dau bani, dar îmi închipui că piratul se va ţine de cuvînt cînd va primi zece mii de lire sterline în mîinile lui murdare.

- N-ai de unde să ştii, şopti Celina. Majoritatea piraţilor care trăiau pe vremea contelui Robert îşi omorau victimele, încît să nu depună plîngere împotriva lor.

Marchizul trase adînc aer în piept. începea să creadă că

situația era mult mai dificilă decît crezuse.

Fără să rostească o vorbă, se apropie de fereastră şi privi afară. Tocmai voia să-i spună că a ajunge pe acoperiş nu însemna mare lucru atîta timp cît nu va reuşi să intre înăuntru.

Acum, vedea mai multe găuri în acoperiş şi ştia că în cazuri similare toată partea aceea a castelului se prăbuşise.

Celina era în spatele lui.

- Trebuie să aşteptăm să se întunece, altminteri am putea
fi văzuți. Apoi, voi încerca să deschid trapa.

- Dar e prea periculos...

Pe de altă parte, începea să cedeze. Nu trebuia să facă o escaladare prea mare şi, în plus, era singura modalitate prin care putea scăpa de piraţi.

- Să plecăm de aici, altminteri ne-ar putea vedea cineva. Nu vreau să dăm de bănuit.

- N-am acceptat încă planul tău, Celina. Un asemenea risc mă sperie.

- Te asigur că mă pricep la cățărat. E şi motivul pentru care doresc să urc pe Himalaya.

- Dacă vei cădea încercînd să te cațeri, nu vei mai avea scăpare.

- Ştiu, dar nu mi-e teamă. Nici pe jumătate pe cît mi-a fost de tine.

Marchizul îi zîmbi.

- Ei bine, mă bucur că ți-ai dat seama că nu sunt un monstru.

- Piratul e un om îngrozitor şi sunt ferm convinsă că după ce va obține banii pe care i-a cerut, va cere mai mult sau ne va ucide ca să scoată bani şi de la alții.

Urmară cîteva clipe de tăcere.

Fără să vrea, marchizul îşi spuse că, dacă puteau fugi, ar fi o prostie să stea cu mîinile în sîn.

Ca şi cum i-ar fi simțit ezitarea, Celina adăugă:

- Ne va fi foarte foame şi sete pînă mîine dimineață. Cît e ceasul?

-Aproape şase.

- Pe la opt se întunecă, pirații ar trebui să fie la masă.

- Cred în continuare că e prea periculos, Celina, şi dacă ar fi cu putință, aş face-o eu însumi.

- Nu vreau să par lăudăroasă, dar cred că mă cațăr mult mai bine decît tine. Probabil ai învățat să foloseşti calea obişnuită, cu scări şi frînghii, ceea ce însemna că nu prea aveai cum să pui piciorul greşit. Eu, pe de altă parte, am învățat din instinct şi pentru că am vrut să-i demonstrez vărului meu că sunt mai bună decît el, ceea ce era foarte adevărat.

Marchizul zîmbi.

- Nu cred să mai fi auzit pînă acum o femeie care să declare cu atîta mîndrie că e în stare să se cațere pe un turn.

- Munții din preajma castelului mi s-au părut

întotdeauna mici, aşa că nu mi-a fost greu să ajung în vîrful amîndurora.

Marchizul scoase un oftat adînc.

- Prea bine, Celina. Ai cîştigat. îţi voi îngădui să faci un lucru extrem de periculos, pentru că nu văd altă alternativă.

- Mă gîndeam eu că vei înţelege. îmi arunc puţin ochii, să găsesc cea mai bună cale de urcat. Nu pot decît să sper că nu se uită nimeni.

- Greu de crezut aşa ceva, dar lasă-mă să mă uit puţin. Sunt
sigur că am privirea mult mai pătrunzătoare decît a ta.

- Bine, treacă de la mine!

Marchizul se apropie de fereastră printr-o bîrnă ruptă.

Privi jos, dar şi printre copacii din pădure şi nu se îndepărtă de la fereastră decît în clipa cînd se asigură că nu există nici ţipenie de om. Fără să scoată o vorbă, cedă locul Celinei. Aceasta nu se uită în jos, ci în sus, vrînd să vadă locul unde va pune piciorul şi de ce se va agăţa. Nu era mult de mers, dar celui care ar fi căzut i-ar fi fost fatal, întrucît terenul din jurul castelului era acoperit de stînci căzute.

Se întoarse şi se aşeză lîngă marchiz.

- Pînă ce se întunecă timpul va trece foarte greu. Despre ce să discutăm?

- Ce-ar fi să-mi povesteşti cîte ceva despre tine? Aş vrea

să ştiu de ce eşti atît de diferită de majoritatea fetelor de vîrsta ta.

Celina chicoti.

- Nu ți-am spus că am fost crescută ca un băiat? într-o bună zi, îți voi demonstra că mă pricep şi la vînătoare.

- Nu-mi plac femeile care împuşcă, se grăbi el să spună.

Celina chicoti din nou.

- Mă gîndeam eu că aşa vei spune. Am fost cu tata la vînătoare,-pentru că voia să ies campioană, dar ca să fiu sinceră nu-mi place să omor pe nimeni.

- Iată un gest feminin...

- O, din anumite puncte de vedere sunt foarte feminină şi-i ador pe cei mici. Sper ca într-o zi să am o familie foarte numeroasă.

- înainte de asta, trebuie să-ți faci rost de un soț.

- Presupun că nu am încotro, dar îți făgăduiesc că nu va fi cineva ales de mama mea vitregă.

- Nu trebuie să te mai gîndeşti la ea.

- Ai dreptate. Dacă aş cădea şi aş muri, ar fi nespus de fericită.

- în acest caz, trebuie să ne asigurăm că va regreta amarnic tot restul zilelor că trăieşti.

După o scurtă pauză, Celina zise încet:

- Presupun că va trebui ca într-o bună zi să mă întorc acasă...

- Iar eu sunt sigur că nu va fi nevoie, atîta timp cît trăieşte bunica ta. Fiind aşa de tînără, ţi se pot întîmpla o mulţime de lucruri minunate la Bath.

- Cred că ai dreptate. De-abia aştept să stau la bunica.

După cîteva clipe de şovăială, adăugă:

- Dar pînă atunci, aş vrea să vizitez toate insulele Orkney.

- Tot mai vrei să le vezi, după tot ce s-a întîmplat astăzi?

- Este genul de aventură pe care va trebui s-o consemnăm în autobiografiile noastre, cînd le vom scrie. Sunt sigură că dacă vei pune şi poze, vor fi şi multe femei frumoase pe ele.

- Văd că ai plecat urechea la bîrfele care circulă pe seama mea.

Celina îl tachină pe seama cuceririlor sale şi făcu în aşa fel încît totul să pară atît de amuzant, încît rîseră amîndoi cu poftă.

- Se întunecă. Soarele a dispărut în spatele copacilor.

Marchizul îşi aruncă ochii pe fereastră.

- Chiar vrei s-o faci? întrebă el.

Celina dădu din cap în semn de încuviinţare.

- înţelegi că nu pot s-o fac cu toate fustele pe care le port.

- Nu m-am gîndit la asta, dar e clar că-ţi va îngreuna situaţia.

- Dacă nu te uiți, mi le scot, iar după ce urc, mi le întinzi.

Marchizul se deplasă în cealaltă parte a cămăruței.

- Nu mă uit...

Ii auzi mişcările, iar după foşnet înțelese cam ce purta pe dedesubt.

- Nu te uita. Roagă-te să reuşesc!
- Nu vrei să te ajut?
- Mă descurc. Dumnezeu să te aibă în pază! zise ea.

După ce auzi cum iese pe fereastră, se întoarse cu mare precauție. Nu voia s-o sperie, dar fiind conştient de dificultatea sarcinii asumate, se încordă.

Se rugă ca ea să nu cadă şi să moară. După cîteva clipe de groază, îşi aruncă ochii pe fereastră şi-i zări piciorul gol dispărînd într-o gaură în acoperiş. Se mai relaxă puțin.

Nicicînd nu se temuse atît de mult. O auzea cum se mişcă pe sus. îşi duse mîna la frunte şi constată că aceasta era plină de sudoare.

Presupunea că acum lucra la trapă. Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, se urcă pe masă şi începu să împingă cu toată forța. Se auzi un scrîşnet, apoi zări figura zîmbitoare a Celinei.

- Am reuşit! Am reuşit! şopti ea.

Marchizul se aplecă să-i ia lucrurile şi i le întinse.

- Am nevoie de cîteva minute, murmură ea.

Zîmbi, întrebîndu-se cîte femei pe care le cunoştea ar fi reacţionat aşa. Ştiind că Celina era atît de tînără şi de inocentă, nu trebuia s-o şocheze în vreun fel.

Marchizul puse unul din scaune pe masă, ca să-i fie mai uşor să urce cînd i se va da semnalul.

Celina nu avu nevoie de mult timp ca să se îmbrace.

- Gata! strigă ea.

Se urcă pe scaun şi ieşi fără nicio dificultate prin deschizătură. Partea de sus a turnului era mult mai mică decît camera de dedesubt.

Fără să-şi dea seama ce face şi întrucît fusese extrem de neliniştit, o strînse în braţe. Buzele sale le atinseră pe ale ei. La început, ea păru încordată, însă apoi se relaxă. Sărutul nu era doar unul de uşurare şi de felicitare, ci diferit.

Cînd o eliberă, Celina îl prinse de mînă şi-l trase spre uşă. Marchizului îi trecu prin minte că uşa ar putea fi încuiată, ceea ce ar fi însemnat că toate eforturile lor fuseseră zadarnice, însă aceasta nu era încuiată, aşa că păşiră pe hol cu foarte mare atenţie. Scara era cufundată în beznă, iar ei erau nevoiţi să înainteze cu infinite precauţii dacă nu voiau să facă zgomot. După cum spusese şi Celina, paria pe faptul că piraţii mîncau la ora aceea.

Pînă să ajungă la ultima treaptă, avu senzaţia că drumul nu se mai sfîrşeşte.

Se opriră cîteva minute cînd ajunseră jos, ciulind urechea.

Brusc, auziră un bărbat rîzînd, dar era foarte îndepărtat. Probabil piraţii se adunaseră într-o cameră, dar undeva departe de turn.

Marchizul îşi aminti unde era uşa pe care veniseră, aşa că o călăuzi pe Celina într-acolo. Din fericire, în faţa lor erau mai mulţi arbuşti, aşa că se strecurară printre ei.

Ar fi fost o greşeală să se întoarcă pe acelaşi drum pe care veniseră, aşa că făcură la stînga. Abia cînd ajunseră în pădure îşi spuseră că era puţin probabil să mai fie văzuţi. în plus, se întunecase cu desăvîrşire. Soarele dispăruse, iar luna nu-şi făcuse încă apariţia.

Chiar şi aşa, marchizul nu se grăbi, nu-şi asumă niciun fel de risc. Se strecurară printre copaci pînă cînd ajunseră în apropierea golfuleţului unde era acostat iahtul.

Abia atunci îi dădu drumul Celinei, trase adînc aer în piept şi spuse:

- Am reuşit!

Erau primele cuvinte rostite de cînd părăsiseră turnul.

- M-am rugat să nu fim urmăriţi, mărturisi Celina.

- Rugile tale au fost ascultate, Celina. Vom pleca şi vom uita ce s-a întîmplat astăzi. Reuşita noastră ţi se datorează în întregime.

- Meritul e şi al tău, şopti ea.

Marchizul o prinse de umeri şi o strînse la piept.

- Ai fost minunată!

După aceea, o sărută din nou. O simţi cum tremură. Sărutul nu mai era pasionat, ci cast. Nici el nu-şi putea explica de ce. Tot ce ştia, era că senzaţia resimţită trezise în el ceva diferit.

Cînd ajunseră pe ţărm, erau aşteptaţi de doi marinari şi de o barcă. Unul dintre ei sări din barcă.

- Ne-am întrebat ce vi s-a întîmplat, zise el.

- Căpitanul se gîndea să trimită pe cineva ca să vadă dacă n-aţi dat de necaz, zise celălalt.

- Am avut nişte probleme, dar am să vă povestesc mai tîrziu. Tot ce ne dorim în clipa de faţă, este să ajungem pe vas cît mai repede cu putinţă.

După ce se urcă şi Celina în barcă, marinarii vîsliră spre iaht.

Căpitanul îi aştepta.

- Ce s-a întîmplat, stăpîne? Am fost îngrijorat. Aţi lipsit mult timp.

- Şi eu am fost îngrijorat, căpitane, dar am să-ţi povestesc mai tîrziu. Tot ce trebuie să faci, este să porneşti imediat iahtul şi cît se poate de discret. Pe uscat sunt piraţi, dar nu ştiu cîţi şi ce pericol ne paşte.

Căpitanul nu mai aşteptă, ci se grăbi spre punte.

Celina se îndreptă spre cabină, iar marchizul se opri pentru a-i spune stewartului să pregătească masa. în propria cabină, Gilbert îl aştepta la fel de neliniştit ca toţi ceilalţi membri ai echipajului.

- Ne-ați pus pe jar, mărturisi servitorul. Ne-am tot întrebat ce s-a întîmplat.

în timp ce se schimba, marchizul îi povesti prin ce trecuseră.

- Ei bine, tot ce pot spune este că doamna ar trebui să primească o medalie pentru ce a făcut. Piraţii se pot comporta foarte urît dacă nu obţin ce doresc.

- De-asta mă temeam şi eu, Gilbert.

Iahtul era deja departe cînd marchizul îşi termină toaleta. Se duse apoi pe punte să schimbe cîteva vorbe cu Gordon, după care se alătură Celinei în salon.

îi stătea foarte bine în rochia albastră cu care era îmbrăcată.

Cînd li se întîlniră privirile, îi fu cu neputinţă să-şi ia ochii de la ea. Cîteva clipe, niciunul nu ştiu ce să spună. Stewartul rupse vraja.

- Masa e gata, stăpîne. Sper să vă placă.

Cei doi se aşezară, iar stewarzii se grăbiră să aducă felul întîi. Li se turnă şampanie în pahare, marchizul afirmînd că nu numai că aveau nevoie, dar o meritau. Erau amîndoi flămînzi şi simţeau efectele şocului prin care trecuseră. Aşa că în timpul

mesei aproape nu vorbiră.

Abia după plecarea stewarzilor marchizul insistă să bea lichior, zicînd:

- Acum, draga mea, putem vorbi şi despre noi înşine.

Ochii albaştri ai Celinei se măriră, obrajii i se împurpurară.

- Suntem în siguranță. Asta e tot ce contează, murmură ea.

- Tu eşti singura persoană căreia trebuie să-i mulțumesc şi mi-e greu să găsesc cuvintele potrivite.

Din felul cum vorbea, Celine înțelese că voia din nou s-o sărute, ceea ce o făcu să roşească din nou.

- Cît de repede te vei căsători cu mine? o întrebă el.

Celina îl privi uimită.

Nu se aşteptase să- pună această întrebare.

Marchizul aştepta.

- Dar, protestă ea şovăielnic, nu doreşti să te căsătoreşti cu
nimeni.

- Nu vreau să mă căsătoresc cu nimeni în afară de tine. M-am rugat să nu cazi de pe turn, pentru că ar fi însemnat să pierd ceva prețios, ceva cu care nu m-aş mai fi întîlnit niciodată.

Celinei i se tăie respirația.

- Te iubesc, dar nu mă pot căsători cu tine.

Marchizul făcu ochii mari, ca şi cum ar fi primit o lovitură

în moalele capului.

Fusese de nenumărate ori vînat de femei, chiar nevoit să fugă de Isobel, care voia să-i forțeze mîna pentru a se căsători cu el.

Nu se gîndise că vreo femeie i-ar putea refuza cererea în căsătorie.

- Nu te înțeleg, Celina. Credeam că ai înțeles, cînd te-am sărutat, că mă iubeşti la fel de mult cît te iubesc şi eu.

- Te iubesc, dar atît de mult... încît nu mă pot căsători cu tine.

- Dar de ce? De ce? întrebă marchizul.

Vedea foarte bine iubirea în ochii ei.

- Mă iubeşti? strigă el mîhnit. Atunci, de ce nu vrei să te căsătoreşti cu mine?

Urmară cîteva clipe de tăcere, ea alegînd cuvintele cele mai potrivite.

- Pentru că te iubesc prea mult. Dacă m-aş căsători cu tine, te-ai plictisi de mine. Ai cunoscut foarte multe femei, iar pe mine m-ai da imediat la o parte, ceea ce ar însemna să fiu izgonită din rai. Ar fi insuportabil.

Marchizul zîmbi şi-i luă mîinile în ale sale.

- Ştiu la ce te referi şi te înțeleg. însă ceea ce simt pentru tine, este complet diferit de tot ce-am simțit pînă acum. îți jur pe biblie că e adevărul gol-goluț.

Cum Celina nu răspunse, marchizul continuă:

- Ştiu exact ce vreau. Să trăiesc la țară, cu tine şi cu copiii noştri. Ne vom consacra moşiei, cailor şi tuturor sporturilor care ne plac amîndurora. Vom fi fericiți, aşa cum am fost în aceste ultime zile.

Celina tăcea în continuare, dar el simți că-l ascultă cu mare atenție, aşa că adăugă:

- N-am fost niciodată cu o femeie care să mă facă să mă gîndesc la atîtea lucruri atît de diferite.

Schiță un zîmbet, după care adăugă:

- Şi crezi că va fi suficient să fii fericit? îl întrebă încet Celina.

- Aş fi extrem de nefericit fără tine, Celina.

- Dar poate vei crede că te-am prins în capcană.

- Sunt prins în capcană, draga mea...

Celina îl privi nedumerită, aşa că el zise calm:

- De iubire. O iubire atît de perfectă, de glorioasă, de divină, încît nu poate veni decît din rai.

- Cum poți spune ceva atît de frumos? E ceva ce nu credeam că aş putea auzi de la tine.

- Te iubesc, Celina, şi de aceea îți sugerez ca în loc să ne întoarcem la familiile noastre, mai bine să ne căsătorim imediat.

- Imediat? Vrei să spui aici, în insulele Orkney?

- De ce nu? Din cîte ştiu, există o catedrală magnifică în Kirkwall, ceea ce înseamnă că există şi un episcop care sunt

sigur, va fi nespus de fericit să ne cunune.

Celina rîse.

- Va fi palpitant şi romantic. Promite-mi că-mi vei cumpăra o rochie de mireasă.

- Sunt sigur că vom găsi una în oraş, dar tu eşti frumoasă şi aşa, fie că porţi, fie că nu porţi... rochie de mireasă...

Celina roşi.

- Sper că nu te-ai uitat după mine cînd mă cățăram pe turnn, nu?

- Ştiam că nu vrei, aşa că n-am făcut-o. Pe de altă parte, sper să nu mai trec niciodată prin clipe atît de cumplite, să nu mai simt nicicînd o asemenea spaimă.

- Nu cred că sunt peste tot piraţi. Ar fi foarte frumos dacă ne-am petrece luna de miere pe insule.

-Aşa vom face, o asigură marchizul. Echipajul va fi înarmat şi ne va păzi. Nu vreau să mai risc.

Celina îşi strecură mîna între ale sale.

- Eşti sigur că vei fi mulţumit de mine? Ai realizat atîtea şi va fi foarte greu să ţin pasul cu tine.

- Dar cum tu gîndeşti aşa de repede, cred că eşti la mii de kilometri în faţa mea.

Rîseră amîndoi, iar marchizul o trase spre punte. Luna şi stelele străluceau sus pe cer. Căpitanul mergea spre North Ronaldsay, unde vor putea ancora în siguranţă.

Dar în clipa aceea nu se gîndea decît la faptul că Celina

stătea lîngă el.

- Te iubesc, te ador şi te venerez. Te iubesc aşa de mult, încît te vei plictisi auzindu-mă repetînd.

- Şi eu te iubesc, oftă ea. în clipa cînd te-am văzut pescuind, mi-am dat seama că eşti cea mai grozavă femeie pe care-am văzut-o.

- Dar eu am vrut să fug de tine, pentru că m-am gîndit că te vei înfuria cînd vei afla ce-a pus la cale mama mea vitregă.

- Cred c-ar trebui să-i fim amîndoi recunoscători, zise oarecum surprinzător marchizul.

- Recunoscători? exclamă Celina.

- Dacă n-ar fi complotat aşa de viclean, încercînd să-mi forţeze mîna, aş fi avut nevoie de mult timp ca să-mi dau seama cît eşti de frumoasă şi cît de mult doresc să faci parte din viaţa mea.

- Faci ca totul să pară aşa de diferit, rîse cristalin Celina.

- Un singur lucru nu s-a schimbat, draga mea: faptul că te iubesc. Şi mă îndrăgostesc de tine pe zi ce trece. Cum de eşti aşa de specială? Soţia desăvîrşită pe care n-am crezut că o voi întîlni vreodată.

- Vreau să mă iubeşti în continuare. Voi încerca să fiu desăvîrşită, deoarece eşti cel mai chipeş bărbat de pe planeta asta.

Marchizul se mărgini să-i răspundă cu un sărut.

In timp ce-o strîngea în braţe, ştia că e un bărbat foarte norocos. Fugise de căsătorie toată viaţa, dar fugise numai pentru că nu găsise femeia potrivită.

Ştia că iubirea lor era aşa de desăvîrşită, încît îi va ţine împreună cît vor trăi.

Sfîrşit